A NOVEL

JAMES

PERCIVAL EVERETT

PULITZER PRIZE FINALIST

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A L S O B Y P E R C I VA L E V E R E T T

Dr. No

The Trees

Telefon

Roanoke, VA'dan Albay Hap Thompson'ın Eğitim Kitabı, 1843: John C. Calhoun'un Kütüphanesinden Açıklamalı

Çok Fazla Mavi

Yarım İnç Su

Virgil Russell tarafından Percival

Everett Varsayım

Ben Sidney Poitier

Değilim Su Tedavisi

Yaralı

Amerikan Çölü

Strom Thurmond'un Percival Everett ve James Kincaid'e Anlattığı Afro-Amerikan Halkının Tarihi [Önerilen]

Damned If I Do

Grand Canyon, Inc.

Erasure

Glif

Çılgınlı

ğı

Su Havzası

Büyük Resim

Martin Aguilera'nın Cesedi

Tanrı'nın Ülkesi

Koyu Tenli Zulular İçin

Hava Durumu ve Kadınlar Bana Adil Davranıyor

Kesim Lisa

Beni Uzağa Yürüt

Suder

Kaçan Kişi Re: f (jest)

Abstraktion und Einfühlung

Yüzen Yüzücüler Yüzen

Alabalıkların Yalanı

JAMES

Percival Everett

D O UB LE D AY N E W TO R K

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2024 yazan Percival Everett

Tüm hakları saklıdır. Amerika Birleşik Devletleri'nde Penguin Random House LLC, New York'un bir bölümü olan Doubleday tarafından basılmış ve Kanada'da Penguin Random House Canada Limited, Toronto tarafından dağıtılmıştır.

www.doubleday.com

DOUBLEDAY ve yunuslu çapa tasviri Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak illüstrasyonu © Smith Collection / Gado / Getty Images
Kapak tasarımı Emily Mahon

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası 2023012817
ISBN 9780385550369 (ciltli)
EBOOK ISBN 9780385550376
ISBN 9780385550888 (export edition)

ep_prh_6.3_146464160_c0_r0

Danzy için

İçindekiler

Kapak
Ayrıca Percival Everett tarafından Başlık Sayfası
Telif Hakkı
İthafı

Daniel Decatur Emmett'in Not Defteri

Birinci Bölüm
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16

Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32

İkinci Bölüm

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9

Üçüncü Bölüm
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12

Teşekkür Yazar Hakkında

İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DURUM

D A N I E L D E C AT U R E M E T

Bu gece kasabaya geldim,
Gürültüyü duydum, manzarayı
gördüm, Bekçiler koşturup
duruyordu.
Ağlayan Ole Dan Tucker kasabaya geldi.
Yoldan çekil, yoldan çekil, yoldan çekil,
Ole Dan Tucker, Akşam yemeğine
gelmek için çok geç kaldın.

Koyun ve domuz merada yürürken, Koyun
der ki, "Domuz daha hızlı gidemez misin?"
Sus! Sus! Tatlım kurt hırlıyor,
Ah, ah, Tanrım, boğa köpeği hırlıyor,
Çekil yoldan, Çekil yoldan, Çekil , Ole
Dan Tucker, Yemeğe gelmek için çok
geç kaldın.

İşte tıraş makinem. Magnum
bonum-jis hab satın aldı,
Koyunlar yulaf kabuğu, Tucker da mısır
kabuğu, Su ısınır ısınmaz seni keseceğim.
Yoldan çekilin, çekilin,
Yoldan çekil Dan Tucker. Yemeğe
gelmek için çok geç kaldın.

Jay kuşu martin yuvasında,
Ruhu hiç dinlenmedi, Ole Tucker
tilki ininde,
Dokuz, on yaşlarındaki gençler dışarı
çıktı. Yoldan çekil, yoldan çekil, yoldan
çekil, Ole Dan Tucker, Akşam
yemeğine gelmek için çok geç kaldın.

Ole Tucker'ın vaazını ve duasını
dinlemek için diğer gün toplantıya
gittim; Herkes sarhoş oldu, ama ben
tek başıma Ole Tucker'a çene kemiği
yürüttüm.
Yoldan çekil, çekil,

Yoldan çekil Dan Tucker. Yemeğe
gelmek için çok geç kaldın.

Yaşlı Zip Rakun

Öğleye doğru Sandy Hook'a gittim; Öğleye
doğru Sandy Hook'a gittim; doğru Sandy Hook'a
gittim; Ve orada tanıştığım ilk adam yaşlı Zip
Koon'du. Yaşlı Zip Koon çok bilgili bir alimdir,
Yaşlı Zip Koon çok bilgili bir alimdir,
Banjo Konney in de hollar'da çalıyor.

Hiç yaban kazının okyanusta yelken açtığını gördünüz
mü; Hiç yaban kazının okyanusta yelken açtığını
gördünüz mü; Hiç yaban kazının okyanusta yelken
açtığını gördünüz mü; Yaban kazının hareketi çok
güzel bir kavramdır,
Çünkü yaban kazı göz kırptığında, yutmak için çağırır, Ve
yaban kazı bağırır, google, google, gollor.

Eğer Birleşik Devletler'in başkanı
olsaydım; Eğer Birleşik Devletler'in
başkanı olsaydım; Eğer Birleşik
Devletler'in başkanı olsaydım,
Kızların şekerlerini emer ve kapıları açardım; Ve
hoşuma gitmeyen dozda onları dosyadan çıkarırdım,
Ve onları engelleme şeklim Crockett için bir günah
olurdu.

Samanlıkta Hindi

Yolda giderken, yorgun bir ekip
ve ağır bir yük,
Kırbacımı şaklattım ve lider fırladı Ve arabanın
diline gün-gün dedi.

(Koro)
Samanlıkta hindi, hindi; Bütün gece dans et
ve bütün gün çalış;
Yuvarla onları ve döndür onları yüksek bir tuck-a-haw,
Ve vur onlara bir melodi adı 'd Turkey in de Straw.

Süt sağmaya gittim ve nasıl sağacağımı
bilmiyordum, inek yerine keçi sağdım,
Saman yığınının üzerinde oturan bir maymun,
Kayınvalidesine göz kırptı.

(Koro)
Saman içinde hindi, saman içinde
hindi; Yaşlı gri kısrak ne gee ne de haw
yapmaz;
Yuvarla onları ve döndür onları yüksek bir tuck-a-haw,
Ve vur onlara bir melodi adı 'd Turkey in de Straw.

Mavi Kuyruklu Sinek

Gençken beklerdim
Masamın üzerine koy ve tabağını ver,
Ve kuruyunca şişeyi uzat, Ve mavi
fırçala.

(Koro)
Jimmie mısır ve umurumda değil,
Jimmie mısır patlatıyor ve umurumda
değil, Jimmie mısır patlatıyor ve
umurumda değil, Sahibim .

Ve öğleden sonra ata bindiğinde,
Bir süpürgeyle peşinden giderdim. Midilli
oldukça utangaçtı,
Bir mavi kuyruk tarafından ısırıldığında y.

(Koro)

Bir gün çiftlikte gezintiye çıkmış,
O kadar kalabalıktılar ki, Biri onu
bacağından ısırdı, Şeytan mavi
kuyruğu aldı.

(Koro)

Midilli koştu, atladı, zıpladı,
babamı hendeğe attı;
Öldü ve jüri nedenini merak etti,
Karar mavi kuyrukluydu.

(Koro)

Onu bir 'simmon ağacının altına
yatırdılar; Mezar taşını görmek için
dere;
"Bu taşın altında yatmak zorundayım,
Mavi kurbanı olarak."

BÖLÜM

BİR

BÖLÜM 1

O KÜÇÜK PİÇLER uzun otların arasında saklanıyorlardı. Ay tam olarak dolmamıştı ama parlaktı ve arkalarındaydı, bu yüzden gece olmasına rağmen onları gündüz gibi görebiliyordum. Şimşek böcekleri siyah tuvalin üzerinde parıldıyordu. Bayan Watson'ın mutfak kapısında bekledim, ayağımla gevşek bir basamak tahtasını salladım, yarın tamir etmemi söyleyeceğini biliyordum. Orada Sadie'min tarifiyle yaptığı bir tepsi mısır ekmeğini bana vermesini bekliyordum. Beklemek bir kölenin hayatının büyük bir parçasıdır, beklemek ve biraz daha beklemek. Talepler için beklemek. Yemek için beklemek. Günlerin sonunu beklemek. Tüm bunların sonunda adil ve hak edilmiş Hıristiyan ödülünü beklemek.

O beyaz çocuklar, Huck ve Tom, beni izliyorlardı. Her zaman benim kötü adam ya da av, ama kesinlikle onların oyuncağı olduğum bir tür taklit oyunu oynuyorlardı. Sivrisinekler ve diğer ısırıcı böceklerle birlikte dışarıda zıplıyorlardı ama bana doğru hiç ilerlemediler. Beyazlara istediklerini vermek her zaman işe yarar, bu yüzden bahçeye çıktım ve gecenin karanlığında seslendim,

"kadar karanlıkta kim var?"

Beceriksizce koşuşturdular, kıkırdadılar. Bu çocuklar bir grup çalarken kör ve sağır bir adama gizlice yaklaşamazlardı. Onlarla uğraşmaktansa şimşek böceklerini sayarak vakit kaybetmeyi tercih ederdim.

"Sanırım bu yaşlı kemikleri verandaya koyacağım ve cin sesine dikkat edeceğim. Belki de orada bir iblis ya da cadı vardır. Ben burada güvende olacağım yerde kalacağım." En üst basamağa oturdum ve sırtımı direğe yasladım. Yorgundum, bu yüzden gözlerimi kapattım.

Çocuklar birbirlerine heyecanla fısıldıyorlardı ve ben onları bir kilise çanı kadar net duyabiliyordum.

"Şimdiden uyudu mu?" Huck sordu.

"Sanırım öyle. Zencilerin de böyle uyuyabildiklerini duymuştum," dedi Tom ve parmaklarını şıklattı.

"Şşşt," dedi Huck.

"Bence onu bağlayalım," dedi Tom. "Onu yaslandığı verandanın direğine bağlayalım."

"Hayır," dedi Huck. "Ya uyanır ve gürültü çıkarırsa? O zaman dışarıda olduğum ve olmam gerektiği gibi yatağımda olmadığım için yakalanırım."

"Tamam. Ama ne var biliyor musun? Bana biraz mum lazım. Bayan Watson'ın mutfağına girip biraz mum alacağım."

"Ya Jim'i uyandırırsan?"

"Kimseyi uyandırmayacağım. Gök gürültüsü uyuyan bir zenciyi bile uyandıramaz. Hiçbir şey bilmiyor musun? Ne gök gürültüsü, ne şimşek, ne de kükreyen aslanlar. Deprem sırasında uyuyan birini duymuştum."

"Sence bir deprem nasıl hissettirir?" Huck sordu.

"Babanızın gecenin bir yarısı sizi uyandırması gibi."

Çocuklar beceriksizce, dizlerini yumruklarına vura vura ve hiç de sessiz olmayan bir şekilde verandanın şikayetçi tahtalarını aşıp Bayan Watson'ın mutfağının Hollanda kapısından içeri süzüldüler. İçeride dolap kapaklarını ve çekmeceleri karıştırdıklarını duydum. Gözlerimi kapalı tuttum ve koluma konan bir sivrisineği görmezden geldim.

"İşte başlıyoruz," dedi Tom. "Sadece üç tane alacağım."

"Yaşlı bir kadının mumlarını öylece alamazsın," dedi Huck. "Bu hırsızlık olur. Ya bunun için Jim'i suçlarlarsa?"

"İşte, ona bu beş senti bırakacağım. Bu kadarı yeter. Köle falan görmezler. Bir köle beş senti nereden bulacak? Şimdi, o gelmeden buradan gidelim."

Çocuklar verandaya çıktılar. Çıkardıkları gürültünün pek farkında olduklarını sanmıyorum.

"Sen de bir not bırakmalıydın," dedi Huck.

"Bütün bunlara gerek yok," dedi Tom. "Nikel bol miktarda var." Çocukların gözlerinin bana döndüğünü hissedebiliyordum. Kıpırdamadan durdum.

"Ne yapıyorsun?" Huck sordu.

"Yaşlı Jim'e küçük bir şaka yapacağım."

"Yapacağın şey onu uyandırmak olacak." "Sus."

Tom arkama geçti ve şapkamın kenarını kulaklarımdan yakaladı.

"Tom," diye yakındı Huck.

"Shhhh." Tom şapkamı başımdan kaldırdı. "Bu eski şapkayı bu eski çiviye asacağım."

"Bu ne işe ?" Huck sordu.

"Uyandığında bunu bir cadının yaptığını düşünecek. Keşke etrafta olup görebilseydik."

Huck, "Tamam, çivinin üzerinde olsun, şimdi gidelim," dedi.

Evin içinde biri kıpırdandı ve çocuklar koşmaya başladılar, dörtnala köşeyi döndüler ve tozu dumana kattılar. Ayak seslerinin azaldığını duyabiliyordum.

Şimdi mutfakta, kapıda biri vardı. "Jim?" Bayan Watson'dı.

"Yessum?"

"Uyuyor muydun?"

"Hayır, hanımefendi. Biraz yorgunum ama uyumadım."

"Mutfağımda mıydın?"

"Hayır, hanımefendi."

"Mutfağımda kimse var mıydı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır, hanımefendi." Aslında bu doğruydu, çünkü gözlerim başından beri kapalıydı. "Mutfağınızda kimseyi görmedim."

"İşte mısır ekmeği. Sadie'ye tarifini beğendiğimi söyle. Birkaç değişiklik yaptım. Bilirsin, rafine etmek için."

"Evet, ona söyleyeceğim."

"Huck'ı gördün mü?" diye sordu.

"Onu daha önce gördüm."

"Ne kadar zaman

önce?" "Bir büyü,"

dedim.

"Jim, şimdi sana bir soru soracağım. Yargıç Thatcher'ın kütüphane odasına girdin mi?"

"Neyinde?"

"Kütüphanesind

e."

"Kitapların olduğu odayı mı diyorsun?"

"Evet."

"Hayır, hanımlar. Kitapları gördüm ama odaya girmedim. Neden bana bunu soruyorsunuz?"

"Oh, raflardan bir kitap bulmuş." Güldüm.

"Bir kitapla ne yapabilirim ki?" O da güldü.

-

MISIR EKMEĞİ ince bir havluya sarılmıştı ve sıcak olduğu için elimi sürekli değiştirmek zorunda kaldım. Acıktığım için tadına bakmayı düşündüm ama ilk ısırıkları Sadie ve Elizabeth'in almasını istedim. Kapıdan içeri adımımı attığımda Lizzie bir tazı gibi havayı koklayarak bana doğru koştu.

"Bu kokuda ne?" diye sordu.

"Sanırım bu mısır ekmeği olmalı," dedim. "Bayan Watson annenizin özel tarifini kullandı ve kesinlikle güzel kokuyor. Bana birkaç değişiklik yaptığını söyledi."

Sadie yanıma geldi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Yüzümü okşadı. Yumuşaktı ve dudakları da yumuşaktı ama elleri tarlada çalışmaktan benimkiler kadar sertti, yine de nazikti.

"Bu havluyu yarın ona geri götüreceğimden emin olabilirsiniz. Beyazlar böyle şeyleri hep hatırlar. Yemin ederim, her gün havlu, kaşık, bardak ve benzeri şeyleri saymak için zaman ayırdıklarına inanıyorum."

"Bu dürüst bir gerçek. Tırmığı kulübeye geri koymayı unuttuğum zamanı hatırlıyor musun?"

Sadie masamız olarak kullanılan kütüğün -aslında kütüğün- üzerine mısır ekmeği koydu. Dilimledi. Lizzie ve bana birer porsiyon verdi. Ben bir ısırık aldım, Lizzie de öyle. Birbirimize baktık.

"Ama çok güzel kokuyor," dedi çocuk.

Sadie bir dilim kesti ve ağzına attı. "Yemin ederim bu kadının yemek yapmama konusunda bir yeteneği var."

"Yemek zorunda mıyım?" Lizzie sordu. "Hayır, zorunda değilsin," dedi Sadie.

"Ama sana bunu sorduğunda ne diyeceksin?" Ben sordum.

Lizzie temizlendi onu Boğaz. "Bayan Watson, dat sum conebread lak I neva before et."

"Deneyin 'dat ol,' " I dedi. "Bu olur olmak ve yanlış dilbilgisini düzeltin."

"Daha önce hiç yemediğim kadar çok çörek var," dedi. "Çok güzel," dedim.

Albert kulübemizin kapısında belirdi. "James, dışarı geliyor musun?"

"Hemen geliyorum. Sadie, sakıncası var mı?"

"Devam et," dedi.

-

DIŞARI ÇIKTIM ve adamların oturduğu büyük ateşe doğru yürüdüm. Selamlandım ve sonra oturdum. Başka bir çiftlikte bir kaçağın başına gelenler hakkında biraz konuştuk. Doris, "Evet, onu çok iyi dövmüşler," dedi. Doris bir erkekti ama köle tacirleri ona isim verirken bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

"Hepsi cehenneme gidecek," dedi İhtiyar Luke.

"Bugün sana ne oldu?" Doris bana sordu. "Hiçbir şey olmadı."

Albert, "Bir şey olmuş olmalı," dedi.

Onlara bir hikâye anlatmamı bekliyorlardı. Görünüşe göre hikâye anlatma konusunda iyiydim. "Bugün New Orleans'a götürülmem dışında hiçbir şey olmadı. Onun dışında hiçbir şey olmadı."

"Sen ne?" Albert dedi ki.

"Evet. Öğlen saatlerinde güzel bir uykuya daldığımı sanıyordum ve bir de baktım ki etrafımda katırların çektiği arabalar ve daha bir sürü şeyle hareketli bir caddede duruyorum."

"Sen delisin," dedi biri.

Albert'in bana beyazların yakın olduğuna dair uyarı işareti verdiğini gördüm. Sonra çalıların arasındaki sakar hareketleri duydum ve o çocuklar olduğunu anladım.

"Lak diyorum, şapkamı bir çivinin üzerinde buldum. 'Onu ben koymadım' dedim kendi kendime. 'Bu şapka oraya nasıl gitti?' Ve bunu yapanın cadılar olduğunu anladım. Onları görmedim ama . Ve cadılardan biri, şapkamı alan, beni N'Orlins'e kadar gönderdi. İnanabiliyor musun?

dat?" Diksiyonumdaki değişiklik diğerlerini beyaz çocukların varlığı konusunda uyardı. Böylece, çocuklar için sergilediğim performans hikayem için bir çerçeve haline geldi. Gerçek oyun çocuklar için bir gösteri haline geldikçe benim hikayem de bir masal olmaktan çıktı.

"Öyle demiyorsun," dedi Doris. "Cadılara bulaşılmaz."

"Doğru söyledin," dedi başka bir adam.

Çocukların kıkırdamalarını duyabiliyorduk. "N'Orlins'deydim ve tahmin edin ne oldu?" Dedim ki. "Birdenbire kök doktoru arkamdan geldi. 'Bu kasabada ne yapıyorsun' dedi. Ona buraya nasıl geldiğimi bilmediğimi söyledim. Ve bana ne dedi biliyor musun? Ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi, Jim?" Albert sordu.

"Benim, Jim, özgür bir adam olduğumu söylüyor. Kimsenin bana zenci demeyeceğini söyledi."

"Tanrım, merhamet et," diye nalbant Skinny.

"Demon sokakta istediğimi alabileceğimi söyledi. İstersem biraz viski alabileceğimi söyledi. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Doris, "Viski şeytanın içkisidir," dedi.

"Fark etmez," dedim. "Hiç önemli değil. İstersem kullanabileceğimi söyledi. Başka bir şey de. Yine de fark etmez."

Bir adam "Neden böyle oldu?" diye sordu.

"Çünkü iblisin beni gönderdiği yerdeydim. Gerçek değildi, sadece bir rüyaydı. Ve çünkü hiç param yoktu. Bu kadar basit. Bu yüzden iblis o pis parmaklarını şaklattı ve beni eve gönderdi."

"Bunu neden yaptı?" Albert sordu.

"N'Orlins'te paran yoksa başın belaya girmez, rüya görsen de görmesen de," dedim.

Adamlar gülüştüler. "Ben de öyle duydum," dedi bir adam.

"Bekle," dedim. "Sanırım çalıların arasında bir iblisin sesini duydum. Biri bana bir meşale versin de çalıları yakayım. Cadılar ve iblisler etraflarında ateş yanmasından hoşlanmazlar. Izgaradaki butta gibi erimeye başlarlar."

Beyaz çocukların oradan hızla uzaklaştıklarını duyunca hepimiz güldük.

-

Dün gece gıcırdayan tahtalara bastıktan sonra, Bayan Watson'ın o tahtaları çivilememi ve o gevşek basamağı tamir etmemi isteyeceğini biliyordum. Beyazları uyandırmamak için kuşluk vaktine kadar bekledim. Kimseyi ilgilendirmezmiş gibi uyuyabiliyorlardı ve ne kadar geç olursa olsun her zaman çok erken kalkmaktan şikayet ediyorlardı.

Huck evden çıktı ve birkaç dakika beni izledi. Aklında bir şey olduğunda yaptığı gibi etrafta dolandı.

"Neden arkadaşınla koşmuyorsun?" diye sordum.

"Tom Sawyer'ı mı kastediyorsun?"

"Sanırım bu da o."

"Muhtemelen hâlâ uyuyordur. Muhtemelen bütün gece bankaları, trenleri falan soymuştur."

"Bunu yapıyor, değil mi?"

"İddia ediyor. Biraz parası var, bu yüzden kendine kitaplar alıyor ve sürekli maceralarla ilgili şeyler okuyor. Bazen ondan pek hoşlanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Mesela bir mağara buldu ve biz oraya gidip diğer çocuklarla bir toplantı yaptık ama oraya girdiğimizde sanki patron o olmalıymış gibi davrandı."

"Öyle mi?"

"Ve hepsi o kitapları okuduğu için." "Ve bu seni
yanlış yola mı itti?" diye sordum.

"İnsanlar neden böyle diyor? 'Yanlış tarafa sürtünmek' mi?"

"Benim gördüğüm kadarıyla, Huck, eğer bir balığın sırtına çatalla vurursan, onun için fazla bir şey fark etmez, ama eğer diğer tarafa gidersen..."

"Anladım."

"Bazen sadece arkadaşlarına katlanmak zorundasın.
Ne yapacaklarsa yapacaklar."

"Jim, katırları çalıştırıyorsun, araba tekerleklerini tamir ediyorsun ve şimdi de bu verandayı tamir ediyorsun. Bütün bunları yapmayı sana kim öğretti?"

Durdum ve elimdeki çekice baktım, onu çevirdim. "Bu iyi bir soru, Huck."

"Peki, kim
yaptı?"

"Zorunluluk."

"Ne?"

"Cessity," diye düzelttim kendimi. "'Cessity' bir şey yapman ya da yapmaman gereken zamandır."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa seni direğe götürüp kırbaçlarlar ya da nehre sürükleyip satarlar. Endişelenecek bir şey yok."

Huck gökyüzüne baktı. Bunun üzerine biraz düşündü. "hiçbir şey yokken gökyüzüne baktığında çok güzel, sadece mavi. Farklı maviler için isimler olduğunu duydum. Ve kırmızılar ve benzerleri. Bu maviye ne ad verdiğinizi merak ediyorum."

"Robin yumurtası" dedim. "Hiç Robin yumurtası gördün
mü?" "Haklısın Jim. "Robin yumurtasına benziyor, tek
benekler."

Başımı salladım. "Bu yüzden beneklerin ötesine bakmalısın."

"Robin'in yumurtası," dedi Huck yine.

Orada biraz daha oturduk. "Seni başka ne yiyor?" diye sordum.

"Bence Bayan Watson deli."

Ben bir şey söylemedim.

"Hep İsa'dan, duadan bahseder. Aklında İsa var. Bana duaların dünyada özverili davranmama yardımcı olacağını söyledi. Bu da ne demek oluyor?"

"etme, Huck."

"Onun gibi konuşuyorsun. Sırf alamayayım ve istediğim şeyi alamamakla ilgili bir ders almayayım diye bir şeyler istemenin bana bir faydası olacağını sanmıyorum. Bu ne kadar mantıklı? Şuradaki tahtaya dua etsen daha iyi."

Başımı salladım.

"Mantıklı mı yoksa mantıksız mı diye kafa mı sallıyorsun?"

"Sadece başımı sallıyorum, Huck."

"Etrafım deli insanlarla dolu. Tom Sawyer'ın ne yaptığını biliyor musun?"

"Bana söylüyor, Huck."

"İçimizden biri çete sırlarını anlatırsa, o kişinin tüm ailesini öldüreceğimize dair bize kanlı bir yemin ettirdi. Kulağa çılgınca gelmiyor mu?"

"Nasıl kan yemini ediyorsun?" diye sordum.

"Elinizi bir bıçakla kesip açmanız ve aynı şeyi yapan diğer herkesle birlikte sallamanız gerekiyor. Böylece kanlarınız birbirine karışır ve püre haline gelir. Sonra kan kardeşi olursunuz."

Ellerine baktım.

"Onun yerine tükürük kullandık. Tom Sawyer bunun da aynı şeyi yapacağını ve ellerimiz nasıl banka soyabileceğimizi söyledi. Bir çocuk ağladı ve anlatacağını söyledi ve Tom Sawyer onu beş sentle susturdu."

"Bana sırlarını anlatmıyorsun değil mi?" diye sordum. Huck durakladı. "Sen farklısın."

"Köle olduğum için mi?" "Hayır, bu doğru değil."

"Ne oldu, Den?"

"Sen benim arkadaşımsın, Jim." "Teşekkür ederim, Huck."

"Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?" Endişeyle bana baktı. "Dışarı çıkıp bir banka soysak bile. Söylemeyeceksin, değil mi?"

"Ben sır tutabilirim, Huck. Ben de senin sırrını saklayabilirim."

Bayan Watson arka perdeye geldi ve tısladı, "O basamağı hâlâ bitirmedin mi Jim?"

"bakarsanız, öyleyim Bayan Watson," dedim.

"Bu çocuk senin kulağını bu bir mucize. Huckleberry, eve dön ve yatağını topla." "Bu gece yine her şeyi berbat edeceğim," dedi Huck. O ellerini pantolonunun içine soktu ve orada sallandı, sanki az önce bir çizgiyi aştığını biliyordu.

"Beni oraya getirtmeyin," dedi.

"Sonra görüşürüz, Jim." Huck koşarak eve girdi, Bayan Watson'ın yanından bir dayaktan kaçar gibi geçti.

"Jim," dedi Bayan Watson, Huck'ın ardından evin içine bakarak.

"Hanımefendi?"

"Huck'ın babasının kasabaya döndüğünü duydum." Beni geçip yola baktı.

Başımı salladım. "Yessum."

"Gözün Huck'ın üzerinde olsun," dedi.

Benden tam olarak ne yapmamı istediğini bilmiyordum. "Yessum." Çekici kutuya geri koydum. "Hanımefendi, neye göz kulak olmam gerekiyor, Zackly?"

"Ve Sawyer denen çocuğa dikkat etmesine yardım et."

"Neden bana anlatıyorsunuz, bayan?"

Yaşlı kadın önce bana, sonra yola, sonra da gökyüzüne baktı. "Bilmiyorum, Jim."

Bayan Watson'ın sözleri üzerinde çalıştım. Tom Sawyer'ın Huck için gerçekten bir tehlike olmadığını, sadece omzunda oturup saçma sapan şeyler fısıldayan küçük bir adam olduğunu. Ama babasının geri dönmesi, bu farklı bir hikayeydi. O adam ayık ya da sarhoş olabilirdi, ama her iki durumda da zavallı çocuğa sürekli dayak atıyordu.

BÖLÜM 2

O AKŞAM Lizzie ve diğer altı çocukla birlikte kulübemizde oturup bir dil dersi verdim. Bunlar vazgeçilmezdi. Dünyada güvenli bir şekilde hareket etmek dile hakimiyete, akıcılığa bağlıydı. Gençler toprak zemine oturdular, ben de ev yapımı iki taburemizden birinin üzerindeydim. Çatıdaki delik, kulübenin ortasında yanan ateşin dumanını çekiyordu.

"Baba, neden bunu öğrenmek zorundayız?"

"Beyazlar bizden belli bir şekilde ses çıkarmamızı bekliyor ve bu ancak onları hayal kırıklığına uğratmazsak işe yarayabilir," dedim. "Kendilerini aşağı hissettiklerinde acı çeken tek kişi biziz. Belki de 'kendilerini üstün hissetmediklerinde' demeliydim. Öyleyse, bazı temel konuları gözden geçirmek için duralım."

"Göz teması kurma," dedi bir çocuk.

"Doğru, Virgil."

"Asla önce konuşma," dedi bir kız.

"Bu doğru, Şubat," dedim.

Lizzie önce diğer çocuklara sonra da bana baktı. "Başka bir köleyle konuşurken asla herhangi bir konuya doğrudan değinme," dedi.

"Buna ne diyeceğiz?" diye sordum. Birlikte "Anlamlandırma" dediler.

"Mükemmel." Kendilerinden memnundular ve ben de bu duygunun devam etmesine izin verdim. "Hadi biraz durumsal çeviri deneyelim. Önce uç bir şey. Sokakta yürürken Bayan Holiday'in mutfağının görüyorsunuz. O da

bahçesinde duruyordu, sırtı evine dönüktü, habersizdi. Ona nasıl söylersin?"

January, "Ateş, ," dedi.

"Doğrudan. Ve bu neredeyse doğru," dedim.

İçlerinden en küçüğü, zayıf ve uzun boylu beş yaşındaki Rachel, "Vay canına, hanımefendi! Şuraya bakın."

"Mükemmel," dedim. "Neden bu doğru?"

Lizzie elini kaldırdı. "Çünkü sorunun adını koyanların beyazlar olmasına izin vermeliyiz."

"Peki neden?" diye sordum.

Şubat dedi ki, "Çünkü bizden önce her şeyi bilmeleri gerekiyor. Çünkü her şeyin adını koymaları gerekiyor."

"Güzel, güzel. Bugün hepiniz çok zekisiniz. Tamam, şimdi bunun bir yağ yangını olduğunu düşünelim. Pastırmayı ocakta gözetimsiz bırakmış. Bayan Holiday üzerine su dökmek üzere. Ne diyorsunuz? Rachel?"

Rachel durakladı. "Missums, bu su onu wurs yapacak!"

"Elbette bu doğru, ama bunda ne sorun var?"

Virgil, "Ona yanlış bir şey yaptığını söylüyorsun," dedi.

Başımı salladım. "Peki, ne söylemelisin?"

Lizzie tavana baktı ve bir yandan düşünürken bir yandan da konuştu. "Biraz kum getirmemi ister misin?"

"Doğru yaklaşım, ancak bunu tercüme etmediniz."

Başını salladı. "Oh, Tanrım, hanımefendi, biraz kum almamı ister misiniz?"

"Güzel."

" 'Biraz alır' demek zor." Bu Glory'den, en büyük çocuktan. "S'ler."

"Bu doğru," dedim. "Ve takılıp düşmenizde bir sorun yok. Aslında, iyi. Sen istiyorsun fo me to ge-gets s-s-some s-sand,

Bayan Holiday?"

"Ya anlamazlarsa?" Lizzie sordu.

"Sorun değil. Bırakın sizi anlamaya çalışsınlar. Bazen mırıldanın ki size mırıldanmamanızı söylemenin tatminini yaşasınlar. Sizi düzeltmekten ve aptal olduğunuzu düşünmekten zevk alırlar. Unutmayın, onlar ne kadar çok dinlemek istememeyi seçerse, biz de onların yanında birbirimize o kadar çok şey söyleyebiliriz."

"Tanrı bunu neden böyle kurdu?" Rachel sordu. "Onlar efendi, biz köle olarak mı?"

"Tanrı diye bir şey yok çocuğum. Din var ama onların Tanrısı yok. Onların dini, sonunda ödülümüzü alacağımızı söylüyor. Ancak, görünüşe göre onların cezası hakkında hiçbir şey söylemiyor. Ama biz onların yanındayken Tanrı'ya inanıyoruz. Oh, Tanrım, inanıyoruz. Din sadece kullandıkları ve uygun olduğunda bağlı kaldıkları bir kontrol aracıdır."

"Bir şeyler olmalı," dedi Virgil.

"Üzgünüm Virgil. Haklı olabilirsin. Daha yüce bir güç olabilir çocuklar ama bu onların beyaz Tanrısı değil. Ancak Tanrı, İsa, cennet ve cehennem hakkında ne kadar çok konuşursanız kendilerini o kadar iyi hissederler."

Çocuklar hep birlikte, "Onlar kendilerini ne kadar iyi hissederse, biz de o kadar güvende oluruz" dediler.

"Şubat, bunu tercüme et."

"Ne kadar iyi hissedersek, o kadar güvende ."

"Güzel."

-

Tavuk yemi çuvallarını arabadan alıp Dul Kadın'ın arka tarafındaki kulübeye taşırken HUCK beni yakaladı.

Douglas'ın evinde. Dikkatle bir şey üzerinde çalışıyordu ve konuşmak istediği belliydi.

"Aklında ne var, Huck?"

"Dualar," dedi. " ediyor musun?"

"Evet, her zaman dua ederim."

"Ne için dua ediyorsun?" diye sordu.

"Her şey için dua ederim. Bir keresinde küçük kız February hastalandığında iyileşmesi için dua etmiştim."

"İşe yaradı mı?"

"Şimdi daha iyi olacak." Arabanın üzerine oturdum ve gökyüzüne baktım. "Bir kez yağmur yağsın diye dua ettim."

"O zaman işe yaradı mı?"

"Yağmur yağdı. Hemen değil ama sonunda." "O zaman Tanrı'nın yaptığını nereden biliyorsun?"

"Sanmıyorum. Ama her şeyi Tanrı yapmıyor mu? Başka kim yağmur yağdırabilir ki?"

Huck bir taş aldı, bir süre elinde inceledi, sonra karaağaç dalının tepesindeki bir sincaba fırlattı.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Huck bana baktı.

"Bence dua etmek, etmenizi isteyen etrafınızdaki insanlar içindir. Dua et ki Bayan Watson ve Dul Douglas seni duysun ve İsa'dan istediğini bildiğin şeyi iste. Hayatını kolaylaştırır."

"Belki."

"Arada sırada yeni bir balık oltası ya da benzeri bir şey atarlar ki seni azarlayabilsinler."

Huck başını salladı. "Bu mantıklı. Jim, Tanrı'ya inanıyor musun?"

"Neden, kesinlikle öyle. Eğer Tanrı yoksa, bu harika hayata nasıl olacağız? Hayır, sen koş ve oyna."

Huck'ın caddede koşmasını ve Yargıç Thatcher'ın evinin önündeki köşeyi dönerek gözden kaybolmasını izledim.

Büyük ev. Son çuvalı omzuma üzereyken yaşlı Luke arkamdan geldi.

"Beni korkuttun," dedim.

"Bunun için üzgünüm." Zıpladı ve kısa bedenini vagon yatağının üzerine oturttu. "O küçük çük kafalı ne istiyormuş?"

"O çocuk iyi," dedim. "Sadece bir şeyleri anlamaya çalışıyor. Sanırım hepimiz gibi."

"St. Louis'deki McIntosh kardeş hakkında bir şey duydun mu?"

Başımı salladım.

"Özgür adam. Senin gibi hafif. Rıhtımda bir kavgaya karıştı ve polis gelip onu yakaladı. Kavga ettiği için ona ne yapacaklarını sormuş. Polislerden biri muhtemelen onu asacaklarını söylemiş. Kardeşi ona inanmış. Neden inanmasın ki? Bıçağını çekmiş ve ikisini de kesmiş."

Beyaz bir adam geldi ve nedense arabaya bağlı atı inceledi. Luke konuşmayı kesti. Adamla göz göze gelmemeye çalıştık. Konuşuyorduk, bu yüzden konuşmaya devam etmeliydik.

"Devam et," dedim Luke'a.

"Okee. Mavi sakızlı maymun, Lucifer'in süpürge sopasıyla ısırdığı gibi sokağa çıktı. Şarlatanlar da pirincin üstündeki beyaz gibi üstüne çullandılar. Yani sabun köpüğü gibi üzerlerinde olacaklar."

Başımı salladım.

"Hey," diye bağırdı beyaz adam.

"Suh?" Dedim.

"Bu at Bayan Watson'a mı ait?"

"Hayır, suh. Araba Bayan Watson'a ait. At Wida Douglas'ın." "Sence onu satmak mı istiyor?" "Bunu bilemem, suh."

"Onu gördüğünde sorarsın," dedi. "Evet,
soracağım."

Adam ata bir kez daha baktı, parmaklarıyla hayvanın dudaklarını araladı ve sonra uzaklaştı.

"Böyle aptalın attan ne istediğini sanıyorsun? Atlar hakkında hiçbir şey bilmiyor," dedi Luke.

"Bu yaratık yüz yaşında ve kuru ve boşken bu arabayı zar zor çekebiliyor."

"Beyazlar bir şeyler satın almaya bayılır," dedi
Luke. "Peki, McIntosh'a ne oldu?" diye sordum.

"Onu yakaladılar ve bir meşe ağacına zincirlediler, altına sopalar yığdılar ve diri diri yaktılar. Birinin onu vurması için çığlık attığını duydum. Adamlar onu bu sefaletten kurtarmaya çalışan ilk kişiyi vuracaklarını bağırmışlar."

Midem bulanıyordu ama duyduğum pek çok hikâyeden çok da farklı değildi. Yine de gün daha sıcaktı ve terden yapış yapış olduğumu fark ettim. "Ölmek için korkunç bir yol," dedim.

"Sanırım bunun iyi bir yolu yok," dedi Luke.

"Bundan emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?" Luke sordu.

"Yani, öleceğiz. Belki de ölmenin tüm yolları kötü değildir. Belki de beni tatmin edecek bir ölüm şekli vardır."

"Çılgınca
konuşuyorsun."

Güldüm.

Luke başını salladı. "En kötü kısmı bu değildi. Siyahi insanlar her gün ölüyor; bunu biliyorsun. En kötüsü, yargıcın büyük jüriye bunun çok sayıda kişinin yaptığı bir eylem olduğunu ve bu yüzden herhangi bir iddianame öneremeyeceklerini söylemesiydi. Yani, eğer yeterince insan yaparsa, bu bir suç değildir."

"Yüce Tanrım," dedim. "Kölelik."

"Doğru anladın," dedi Luke. "Eğer yeterince kişi seni öldürürse, masumdurlar. Tahmin et yargıcın adı neydi?"

Bekledim.

"Kanunsuz. "

"Sence hiç St. Louis ya da New Orleans gibi bir yere gidebilecek miyiz?" Ona sordum.

"Heaben'e vardığımızda," dedi ve göz kırptı.

Gülmeye başladık ve sonra yolun yukarısında beyaz bir adam gördük. Beyaz adamları birkaç kölenin gülmesinden daha fazla rahatsız eden bir şey yoktu. Onlara güldüğümüzden korktuklarından ya da sadece iyi vakit geçirdiğimiz fikrinden nefret ettiklerinden şüpheleniyordum. Durum ne olursa olsun, yavaşça sustuk ve böylece dikkatini çektik. Bizi duymuş ve yolumuza çıkmıştı.

"Siz çocuklar neden küçük kızlar gibi kıkırdıyorsunuz?" diye sordu.

Adamı daha önce görmüştüm ama tanımıyordum. Tehlikeli bir adam gibi poz vermeye çalışıyordu. Bu da ondan daha az korkmama neden oluyordu.

"Doğru olup olmadığını merak ediyorduk."

Luke söyledi. "Ne doğru olabilir?" diye sordu

adam.

"New Orleans'taki sokakların gerçekten de dedikleri gibi gol olup olmadığını merak ediyoruz," dedi Luke ve bana baktı.

"Ve eğer bu doğruysa, sel olduğunda sokakları viskiyle doldurur. Ben hiç viski tatmadım, hayır, ama çok güzel görünüyor." Luke'a döndüm. "Sana da güzel görünmüyor mu Luke?"

Bu noktada bir an için onunla dalga geçtiğimizi anladığını hayal ettim ama kocaman güldü ve "İyi görünüyor çünkü iyi çocuklar" dedi. Uluyarak uzaklaştı.

"Şimdi sarhoş olacak, bunu yapabildiği için değil, biz yapamadığımız için," dedim.

Luke kıkırdadı. "Peki, onu daha sonra aptal gibi davranırken gördüğümüzde, bu bir proleptik ironi mi yoksa dramatik ironi örneği mi olacak?"

"İkisi de olabilir."

"İşte bu ironik olurdu."

BÖLÜM 3

BAHAR KARI herkesi şaşırttı. Bayan Watson bana bütün gün odun kestirdi.
haftalarca yetebilirdi. Ama fazla yoktu ve benim ya da başka bir kölenin eve biraz götürebileceğini söylemiyordu. Yerden toplayabildiğimiz kadar topladık ve gizlice mahallenin yakınındaki bazı küçük ağaçları kestik. Tabii ki bu odunlar yeşildi ve çok kötü tütüyordu ve devam ettirmek zordu ama biraz ısı veriyordu. Bayan Watson'ın verandasının altına birkaç tecrübeli kütük saklamayı başardım. Gece onları almak için geri dönecektim. Yaşlı köleler April ve Cotton'un onlara ihtiyacı vardı. Bazıları yaptığım şeye hırsızlık diyebilirdi. Ben de derdim ama pek de umurumda değildi. Terlemiştim ve hava soğuk olmasına rağmen gömleğimi çıkarmıştım.

"Çok fazla odun var," dedi Huck. Beni korkuttu. "Ben Seni korkutuyor mu?" diye sordu.

", sanırım. geliyorsun?"

"Dünyadaki tüm mal varlığımı Yargıç Thatcher'a sattım. Bana bu bir doların hepsini verdi."

Islık çaldım. "Tam bir dolar. Bu kadar çok paran olduğunu bilmiyordum."

Biraz daha odun kırdım ve Huck'ı bana bakarken yakaladım. "Okul nasıl gidiyor?"

"Sanırım buna alışmaya başladığımı söyleyebilirsiniz."

"Biraz öğrenmemde sakınca yok." Birkaç kütük daha ayırdım.

"Biliyor musun, benden daha esmer değilsin." "Yeterince esmerim."

"Nasıl köle oldun?" "Çünkü annem bir köleydi."

"Peki ya baban?" diye sordu.

"Muhtemelen değil. Ama fark etmez. Eğer akrabalarınızdan birinin zenci olduğunu biliyorsanız, siz de zencisiniz demektir. Nasıl göründüğün önemli değil."

"Karda bazı izler gördüm," dedi Huck.

"Sanırım karda bir sürü iz var. İnsanlar onları orada bırakıyor."

"İzlerden birinin topuğunda haç vardı." "Ne demek çarpı?"

"Bilirsin işte, İsa gibi, o tür bir haç."

"Ben olsam veri üzerinde çok fazla çalışmazdım," dedim. Çocuğu böyle sıkıntılı görmek hoşuma gitmiyordu. Ne düşündüğünü biliyordum.

"Demek sen de o olduğunu düşünüyorsun." Babasından bahsediyordu. "Sen de onun döndüğünü düşünüyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ama sen düşündün. Düşündüğünü söyleyebilirim. Ne istiyor Jim? Bir şeyler biliyorsun."

Elimi cebime attım ve o beyaz çocuklar için her zaman sakladığım katır kuyruğundan bir tutam kıl çıkardım. "Burada ne var biliyor musun?" Güneş ışığının yakalaması için havaya kaldırdım.

"Ne?"

"Öküzün karnından çıkan bir kıl yumağı. Bu ne yapar biliyor musun?"

Çocuk başını salladı. "Sihir," dedim ona. "kıl yumağı sihirli ve benimle konuşabiliyor."

"Ne ?"

Topu kulağıma götürdüm. "Evet, duydum. Konuşuyor. Diyor ki babanın bu dünyada onu takip eden iki meleği varmış, biri siyah, diğeri beyaz. Ona farklı şeyler söylüyorlarmış. Biri kötü, biri iyiymiş ve adam hangisinin kazanacağını bilmiyormuş. Ne yapacağını bilemez. Gidecek ya da kalacak. Bu topun bilmesi gerekiyor ama bilmiyor."

"Bunun hiçbir faydası yok."

"Bekle, top konuşuyor." Huck benimle birlikte dinlemeye çalıştı.

"Evet, evet. İyi olacağın söyleniyor. Yaralanacaksın ve sonra kötü olacaksın. Etrafında iki kadın olacak. Biri fakir, diğeri zengin bir kadınla evleneceksin. Ama ne yaparsan yap, sudan uzak dur. O su senin ölümün olur."

"Tüm bunları mı söylüyor?"

Başımı salladım. "Uyuyor, hayır."

Bayan Watson kapıya geldi. "Huck," diye seslendi, "buraya gel ve akşam yemeği için elini yüzünü yıka." Bana baktı. "Evlat, odunla işin bitmedi mi daha?"

"Bu işi berbat edin, bayanlar."

"Dur artık, çünkü çok gürültülü. Başım ağrıyor."

"Yessum."

-

Eve doğru yürürken LUKE bana yetişti. "Yavaşla ki yaşlı bir adam bana yetişebilsin" dedi.

Bir süre sessizce yürüdük. Fazladan olduğumu biliyordum. Sessizdi ama değildi. Bir kayaya tekme attım.

"Neye üzülüyorsun?" Luke sordu. "Hiçbir şey," dedim.

"Verandanın altına sakladığın kütükler için mi endişeleniyorsun?"

"Bunları gördün mü?" "Gördüm."

"Hayır, odun için endişelenmiyorum."

"O çocuk için endişeleniyorsun," dedi Luke. Ona baktığımda, "Huck. O çocuk, Huck."

"Şey, onu rahat bırakmayan ayyaş bir babası var."

"Sana ne bundan? Bu beyazların işi." Başımı salladım.

"O hâlâ bir çocuk."

"Evet, at a ücretsiz çocuk." Ben. O işaret etti "Orada o çocukla ilgili bir şey var. Seninle ve onunla ilgili bir şey."

"Başında bir yığın bela var," dedim. "Ne kadar üzücü olursa olsun, ben hâlâ bir köleyim ve ona hiçbir şekilde yardım edemem."

BÖLÜM 4

THE HAVA DURUMU KALAN Mevsim normallerinin dışında soğuktu ve kendimi sadece Nisan ve Pamuk için odun çalarken bulmadım,

Aynı zamanda ailem ve birkaç kişi daha. Odunun kaçırılabileceğinden çok endişeliydim ve bu korkum bir Pazar öğleden sonra gerçeğe dönüştü. Sadie yanıma geldi.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Kulübenin kapısından dışarı baktı, önce dokuz yaşındaki çocuğa sonra da bana baktı. "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Sen neden ?"

"Bayan Watson'ı Yargıç Thatcher ile konuşurken duydum." "Evet?"

Sadie kokladı.

Kolumu ona doladım. "ol."

Hiçbir şey beni daha sonra söyleyeceklerine hazırlayamazdı. "Bayan Watson, Yargıç Thatcher'a seni New Orleans'ta bir adama satacağını söylemiş." dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Lizzie sordu. "Baba, bu ne anlama geliyor?"

Kapıya doğru yürüdüm ve dışarı baktım. "Jim?" Sadie söyledi.

"Baba?"

"Hepimiz mi dedi yoksa sadece ben mi?" Ben sordum.

"Sadece sen, Jim," diye bağırdı. "Biz ne yapacağız? Bizi ayıracaklar ve senin nerede olduğunu bilmeyeceğiz."

"Ne?" Lizzie'nin nefesi kesildi.

"Hayır, değiller," dedim. Büyük bir bez parçası aldım ve yere serdim.

"Ne yapıyorsun?" Sadie sordu.

Bezin üzerine ekmek ve kurutulmuş et koyup katladım. "Beni almazlarsa satamazlar."

"Kaçamazsın," dedi Sadie. "Kaçaklara ne yaptıklarını biliyorsun."

"Saklanacağım. Jackson Adası'nda saklanacağım. Kuzeye kaçtığımı sanacaklar ama ben burada olacağım. Sonra bir yolunu bulurum."

"Bunu yapamazsın. Seni kesin bulurlar. O zaman sana kaçak muamelesi yaparlar. Hatta-" Durdu.

"Neyi bile?" Lizzie sordu.

"Ne yapacağımı bulana kadar oraya gideceğim," dedim. Diz çöktüm ve Lizzie'ye baktım, ona sıkıca sarıldım. "Dinle, her şey yoluna girecek. Tamam, beni duyuyor musun tatlım?"

Ağladı.

Ayağa kalktım ve Sadie'yi öptüm. "Nereye gittiğimi kimseye söyleme. Luke'a bile söyleyemezsin."

"Tamam."

"Bunu duydun mu, Lizzie?" Dedim.

"Evet, baba."

Kapıya doğru ilerledim. "Baba?"

"Ben iyiyim, bebeğim." Sadie'nin elini omzumda hissettim. Onu öptüm. "Senin için geri geleceğim."

Ailemi terk ettim ve ormana kaçtım. Gün ışığında kaçmaya çalışmak belki aptalcaydı ama benim için ne zaman geleceklerini bilmiyordum. Koşmadım. Koşmak bir kölenin asla yapamayacağı bir şeydi, tabii ki koşmadığı sürece. Ben geçerken kimse fark etmedi.

Dul Douglas'ın arka bahçesinden geçip dik tepeden nehre indim. Orada bir bankın altında bekledim. Gündüzleri suya girmeye cesaret edemiyordum. Çok fazla feribot, nehir teknesi ve kıyı boyunca balık tutan insanlar vardı. Kızgın olduğum kadar korkmuştum da, ama bir köle öfkesini nereye koyar? Birbirimize kızabilirdik; biz de insandık. Ama öfkemizin gerçek kaynağı ele alınmamalı, yutulmalı, bastırılmalıydı. Ailemi parçalayacaklar ve beni New Orleans'a göndereceklerdi, orada özgürlükten daha da uzak olacaktım ve muhtemelen ailemi bir daha göremeyecektim.

-

Akşam karanlığında sivrisinekler tarafından canlı canlı yenildim. Kıyıdan bir kütük aldım ve onu soğuk, çamurlu suya kaydırdım. Mississippi'nin güçlü akıntısının beni aşağıya doğru çekeceğini bildiğimden, ittim ve tekmeleyerek karşıya geçtim. Karanlıkta adayı zar zor görebiliyordum ve yanından geçip gitmeyeceğimi umuyordum. Neyse ki kıyı ile ada arasındaki kanalda hiçbir nehir teknesi dolaşmıyordu. Ama bir ağaçkakanın kanoyla ya da salla yanımdan geçmeyeceğinden emin olamazdım.

Sonunda adayı görebiliyordum ama bacağımda bir çekiştirme hissettim. Takıldığım yerden kurtulamadım. Nehir canavarlarına inanmazdım, bu yüzden hemen birisinin paçasına takıldığımı düşündüm. Çözmek zor oldu ve kısa bir süre için adayı kaçıracağımı ya da boğulacağımı ya da her ikisini birden yaşayacağımı düşündüm. Ancak bu iyi bir şansa dönüştü. Oltayı ipinden kurtardığımda, o gece yiyebileceğim üç büyük yayın balığını da beraberinde çektim ki bu iyi oldu çünkü ekmeğim mahvolmuştu. Ayrıca misinayı ve kancaları tekrar kullanabilirdim. Bu düşünce iyiydi çünkü

Ne kadar bitkin olduğum dikkatimi dağıttı. Adanın kayalık sahiline vurdum ve sırt üstü uzandım, balık göğsümdeydi. Beni uyandıran balık kokusuydu. Yorgunluğum geçtikçe kontrolsüzce titremeye başladım. Donuyordum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sırılsıklam olmuş paltomdan ve kıyafetlerimden sıyrıldım. Cebimden küçük bıçağımı çıkardım ve avın içini boşalttım. Kafalarını kestim ve attım çünkü yüzlerini midem kaldırmıyordu. Karanlıkta ateş yakma riskini göze alamazdım. Onları pişirecek ve sabah yiyecektim. Kendimi kuru ve sıcak tutmalı ve biraz uyumalıydım. Rüzgârdan korunmak için ağaçların arasına girdim ve kendimi dökülen yaprakların arasına gömdüm. Islak paltomu bitkilerin üzerine koydum ve gözlerimi kapattım. Giysinin ağırlığı en azından daha sıcak olduğumu hayal etmemi sağladı.

-

SABAH OLDU VE daha kuru ama donmuş giysilerimin içine sürünerek girdim. Paltom hala ıslaktı, bu yüzden onu bir çalının üzerine serdim. Isınmak için etrafta zıpladım, ateş yakmak için cam parçamı kullanabileceğim kadar güneşin yükselmesini bekledim. Ağaçlarda hışırtılar duydum. İnsan sesine benziyordu, bu yüzden beyaz bir olduğunu varsaymak zorundaydım.

"Ormanda ne var? Hayalet mi? Benden uzak dur, seni yaşlı gölge."

"Jim? Sen misin Jim?" Huck'tı. "Yemin
ederim, beni çok korkuttun."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu çocuk.

"Çekil, donuyorum," dedim. "Bu ilanda ne yapıyorsun? Ve neden her tarafın kan içinde?"

Çocuk, "Kendim kiltledim," dedi.

Ona baktım. "İyi bir iş çıkarmadın."

"Şey, Bayan Watson, o lanet yargıç ve Pap benim öldüğümü düşünüyorlar ve önemli olan da bu. Öldürüldüğümü düşünüyorlar."

"Neden düşünüyorlar?" diye sordum.

"Bir domuzu öldürdüm ve kanını babamın kulübesinin her tarafına yaydım. Sanki içeride kavga varmış gibi ortalığı dağıttım."

Kafamda hesap yapıyordum. Huck sözde öldürülmüştü ve ben sadece . Bu iğrenç suç için kimden şüpheleneceklerini düşünmüştüm?

"Ama burada ne yapıyorsun, Jim?"

"Saklanıyorum."

"Neden?"

"Bayan Watson beni satmak istediği için saklanıyorum. Ve şimdi..." Başımı salladım.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Ve şimdi seni öldürdüm. En azından öyle düşünecekler." Gözlerine baktım. "Geri dönmen gerek."

"Yapamam," dedi Huck. "Babam beni kesin öldürür."

"Sanırım bu doğru." Ağaçların arasından geçtiğimiz kanala . "Tanrım, merhamet et."

"Planın nedir Jim?"

"Bir burada yaşayacaktım, ama ne yazık ki bir katil ve bir ceset arıyorum."

"Ne demek istiyorsun, Bayan Watson seni nehrin aşağısına mı satacak?"

"Ben bir köleyim, Huck. İsterse beni satabilir. İstiyor Bunu yapabilmesi için kaçmam gerekiyordu."

"Ama senin bir ailen var."

"Köle değilsen bir anlamı yok." Huck

oturdu ve bunun üzerine çalıştı.

Güneş doğmuş, ağaçları kesiyor ve soğuğun etkisini biraz olsun azaltıyordu. Yayın balığını işaret ettim. "Kahvaltımız var," dedim. "Kibritiniz var mı?"

"Hayır."

"Den sihirli bardağımı kullanıyorum," dedim. Cebimden uzun zaman önce bulduğum bir şişenin yuvarlak tabanını çıkardım.

"Büyü mü?"

"Büyü," diye tekrarladım. "Güneşten ışık alır ve onu karıştırır, daralır ve ateşe dönüşür."

Bizi küçük bir açıklığa taşıdım ve camı kullanarak kuru yosundan biraz çıra yaktım ve çocuğun çubuk eklemesine izin verdim. Birkaç kütük daha ekledikten sonra güzelce yaktık. Ateş iyi hissettiriyordu. Muhtemelen kötü bir fikirdi ama son balığın derisini soymadık.

"Biraz ekmek aldım," dedi Huck.

"Benimkini suda kaybettim. Kurutulmuş etim iyi kurur diye düşündüm." Balığa baktım. "Sanırım derisi yanacak, tamam mı?"

"Pap sadece derisini yer." "Hmmm."

Dumanın yükselişini izledim. Ağaçların tepelerine ulaşmadan önce oldukça iyi dağılmış görünüyordu.

Huck balığın tadını çıkardı. "Onları nasıl yakaladın?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Bir arkadaşımın izine takıldım ve o zaten yakalanmıştı."

"Şanslı," dedi.

Başımı salladım.

"Bayan Watson'ın seni sattığına inanamıyorum. Yani, senden hoşlanıyor."

"Sanırım parayı daha çok seviyor. İnsanlar parayı her şeyden çok sever. En azından beyazlar."

"Ben değil," dedi Huck. "Yargıca bulduğum tüm parayı almasını söyledim."

"Ne kadar olduğunu düşünüyorsun?"

"Binlerce," dedi Huck. "Para beladan başka bir şey değildir. Sence de öyle değil mi Jim?"

"Bilmiyorum. Hiç param olmadı." Huck başını salladı.

Bir patlama sesi duyduk ve yere yattık. Ağaçların kenarına doğru süründük ve bir feribotun geçtiğini gördük. Yargıç Thatcher ve kızı Bessie kıç taraftaydı. Tom Sawyer'ın teyzesi Polly kenara yaslanmıştı. Daha önce hiç görmediğim bir adam küçük bir topu yeni bir atış için hazırlıyordu. Fitili ateşledi ve bir başka gümbürtüyle havayı yardı. Top suya sıçradı.

"Bunu neden yapıyorlar, Jim?"

"Cesedinizi suyun üstüne çıkarmaya çalışıyorlar."

"Başka bir ceset yüzerse komik olur," dedi. "Çok komik," dedim.

"Ne?" Bana baktı. "Ben de 'bizi kızdırıyor' diyorum.

"Bu ne demek?" "Ne demek? Bak, hayır," dedim.

Çocuk geri döndü ve baş taraftaki adamın suya bir şey atmasını izledik. Dikkatini başka yöne çekebildiğim için rahatlamıştım. Hayatım boyunca ilk kez bir dil sürçmesi yaşamıştım. Bu ne kadar şaşkın ve tedirgin olduğumun bir göstergesi olmalıydı.

"O da ne?" Huck sordu.

"Sanırım içinde hızlı silva bir somun ekmek." "Bu ne işe yarar?"

"Bir cesede giden yolu bulması gerekiyor."

"Bu işe yarar mı?"

"Beyazlar benim bir sürü şeye inanıyor. Onlar dünyadaki en aptal insanlar." "Batıl inançlı' demek istiyorsun. "

"Ben ne dersem o." Feribotun virajda kayboluşunu izledik. "Senin öldüğünü düşünüyorlar." Bunu söylerken, o korku dalgası tekrar üzerime çöktü. Nehirde boğulmam ya da gece donarak ölmem daha iyi olabilirdi. Kesin olan bir şey vardı: Huck'ın aradıkları ceset olmadığından emin olmalıydım. Daha da önemlisi, aradıkları cesedin ben olmadığımdan emin .

BÖLÜM 5

Küçük bir koy boyunca bir TROTLINE kullandık ve bu yüzden yiyecek bol miktarda yayın balığı, hatta ara sıra crappie vardı. Biz
Ayrıca bol miktarda böğürtlen ve bektaşi üzümü bulduk. Bektaşi üzümü ekşiydi ama böğürtlen ve kuş üzümüyle karıştırıldığında oldukça güzeldi. Hava düzelmişti ve Sadie, Lizzie ve benim orada hayatta kalıp kalamayacağımızı merak edecek kadar iyi yaşıyorduk. Ama kaçaklar gibi kaçmak, eğilmek ve saklanmak zorunda kalacaktık. Köle olmak yeterince kötüydü, ama kaçak köle olmak daha da kötüydü. Beyaz insanların burnunun dibinde saklanan kaçak köleler olmak dayanılmaz olurdu.

Yine de Huck mutlu görünüyordu, babasından uzakta güvende hissediyordu. Adanın merkezine yakın büyük bir mağara bulduk ve orada geceleri ateş yakacak kadar güvendeydik.

"Jim," dedi çocuk bir gece, "sence babam benden neden bu kadar nefret ediyor?"

"Sanırım bilmiyorum, Huck. Sen ne düşünüyorsun?" "Kafamı sevmediğini biliyorum."

"Ne?"

"Şey, saç çizgim. Bundan hoşlanmıyor. Sürekli beni tutup saçlarımı geriye çekiyor ve sonra da tokatlıyor."

"Hmmmph."

"Bana dul kadın tepem olduğunu söyledi. Bunun ne olduğunu bile bilmiyordum. Bayan Watsona sorduğumda, birçok insanda olduğunu söyledi. Saçın bir tepe gibi

ok." Saçlarını geriye doğru çekti ve bana gösterdi. "Kahretsin Jim, senin kafan da aynı şeyi yapıyor. Saçını geri çek."

"Öyle mi?" Saçıma dokundum. "Sanırım öyle. Sence bir wida'nın tepesi ne anlama geliyor? İyi şans mı?"

"Sho bana göre değil," dedi Huck.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Huck'ı bana bakarken yakaladım. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Bir köle olarak, sahibiniz ne derse onu yapmak zorunda mısınız?"

"Whateber dey say," dedim. "Wheneber deyince. Dey ki, 'Atla', ben de 'Ne kadar yükseğe?' Diyorlar ki, 'Tükür', ben de diyorum ki, 'Ne kadar uzağa? "

"Bir insan başka bir insana nasıl sahip olabilir?" "Bu iyi bir soru, Huck."

"Bakın ne buldum." Huck bana uzun yılan derisi gösterdi. Bana doğru itti ama ben geri çektim.

"Bir yılan derisine dokunmak kötü şans getirir," dedim. "Yılan kıyafetlerini aramak için geri gelebilir."

"Şimdi kim batıl inançlı?"

"Bu aptallık değil, sadece sağduyu." Huck güldü. "Ne batıl inançlar biliyorsun, Jim?"

"Merdivenin altından geçme. Bunu biliyorum. Buna inanma."

"Yani, bir merdivenin altından yürüyeceksin."

"Nossir. Merdivenin altında yürümek güvenli değil ama kötü şans da değil. Kara kediler kötüdür. Beyaz kediler iyi, kara kediler kötü."

"Ya gündüz vakti bir baykuş görürsen?"

Onu zar zor dinliyordum. Sadie ve Lizzie için endişeleniyordum. "Baykuş?" "Baykuş mu?" dedim. "Gündüz vakti mi? Tanrım, işte bu kötü bir iş. Bu, bir arkadaşın yaratıcısıyla buluşacağı anlamına geliyor." Cevabımın onu mutlu ettiğini görebiliyordum. "Ama bu beni aptal yapmaz. Bu sadece dediğim gibi daha sağduyulu olduğum anlamına gelir."

Huck güldü.

"Peki, bir var mı? Yarın deli gibi yağmur yağacak, o yüzden en iyisi biraz yiyecek depolayalım ve bir yere sığınmaya hazırlanalım."

"Neden yağmur yağacağını düşünüyorsun?"

"Etrafta uçan bir sürü şahin gördüm. Yağmurda avlanmayı seviyorlar. Ve karıncaların deliklerinin etrafında yığınlar oluşturduklarını gördüm."

"Yağmur yağacağını nereden biliyorlar?" diye sordu çocuk.

"Yağmur doğanın bir parçasıdır ve hava da doğanın bir parçasıdır.

ve parçalar birbiriyle konuşur."

"İnsanlar doğanın bir parçası

değil mi?"

"Eğer öyleyse, o zaman iyi bir parça değildir. Doğanın geri kalanı insanlarla neredeyse hiç konuşmaz. Belki zaman zaman dener ama insanlar dinlemez. Her neyse, büyük bir yağmur yağacak."

Yorgunluğun Huck'ın üzerine çökmesini izledim. Kafası düştü ve uyudu. Mağaradan dışarı çıktım ve bir sürü odun topladım. Ateşi devam ettirmemiz gerekecekti. Başka bir ateş yakmak için kullanabileceğimiz güneş olmayacaktı. Yağmur konusunda ciddiydim. Eklemlerimde hissedebiliyordum.

-

SADECE DOĞRU DEĞİLDİ, aynı zamanda fena halde hafife alınmıştı. Yağmur çok şiddetliydi. Sahilimiz neredeyse yok olmuştu. Paça ipimizi çekmeyi başardım, yoksa tamamen kaybolacaktı. Selin geleceği önceden . Tek soru ne kadar yüksek olacağıydı. Nehir yükseldikçe yükseldi ve Jackson Adası'nın çoğunu kapladı. Şimşekler her seferinde saniyeler içinde gökyüzünü aydınlatıyordu. Huck bir kasırganın yaklaşıyor olabileceğinden korktu ama ben ona rüzgarın böyle bir olaya ters yönde estiğini söyledim. Söylediğim şey şuydu: "Bu rüzgar bir kasırganın

tornada." Saçmaydı ama çocuğun korkusunu yatıştırdı. Sonra işaret etti.

Baktım. Bir ev kanaldan aşağı bize doğru süzülüyordu. Korkutucu bir manzaraydı. Öğleden sonraydı, karanlıktı ve güneş yoktu, bu yüzden görmek zordu ama olduğu kadar büyüktü. Birkaç ağaca yaslanmıştı ve Huck ile benim aklımıza aynı fikir geldi. Erzak. Huck'ın kanosunu mağaradan suya sürükledik ve eve doğru kürek çektik. Zor bir işti. Kayığı bir ağaca bağladık ve kırılmış bir pencereden içeri tırmandık. Enkaz halindeki evin içinde suyun içinde yürüdük, giysiler her yerde yüzüyordu. Şiddetli bir açıyla yerleşmişti, bu yüzden mutfak dolaplarına tırmanmak biraz zor oldu. Huck bir tanesini açtı ve bir parça domuz pastırması bulunca ironik bir şekilde domuz gibi ciyakladı. Döndüm ve ocakla duvar arasında bir çizme gördüm, sonra çizmenin bir bacağın ucunda olduğu anlaşıldı.

"Ne oldu?" Huck sordu.

"Pastırmayı al ve kanoya geri dön," dedim. Huck dondu kaldı ve bana baktı.

"Dediğim gibi yapar!"

Eğildim ve adamın yüzüne iyice baktım. Beyaz bir adamdı, ölüden de ölüydü. Yüzü çarpık, çirkin ve ölüydü. Bir süre yüzüne baktım, ellerim öldüğü için değil, o ölürken orada olduğum için titriyordu. Ölü bir beyaz adam. Yüzü inceledim. Bütün beyaz adamlar bir şekilde birbirine benzerdi, ayılar gibi, arılar gibi, özellikle de öldüklerinde.

"O öldü mü?" Huck sordu.

"Tekneye geri dön!"

"Kim o? Onu tanıdın mı?"

"Onu tanımıyorum. Tanımıyorum. Böyle bir şey görmene gerek yok."

"Ben bebek değilim, Jim."

"Yeter artık, hadi gidelim buradan. Giysilerinizi alın ve dışarı çıkın."

Giysileri kollarına geçirirken bir rafın köşesine sıkıştırılmış bir yığın kâğıt buldum. Bir şişe mürekkep vardı. Hepsini pantolonumun içine soktum.

Pencereden içeri girip kanoyu kendimize doğru çekmeye çalışırken Huck bana evin içinde sesimin neden bu kadar komik çıktığını sordu.

"Neden bahsediyorsun? Git şu tekneyi al. Buradaki ev ağaçlardan kopmak üzere."

Biz kürek çekerek uzaklaşır uzaklaşmaz, ev tam da bunu yaptı ve kükreyerek yanımızdan geçti.

"Woooweee," dedi Huck. "Şuna bakın."

Ev hızla gözden kayboldu. "Öldü mü

Jim?"

"Evet, ölmüş olmalı."

"Kimdi o?"

Ben bir şey söylemedim. Bizi ağaçların arasına götürdüm ve sonra çamurlu zemine çıktık.

"Kimdi o, Jim? Daha önce hiç ölü birini görmemiştim."

"Onu daha önce hiç görmedim."

Mağaramıza döndüğümüzde fırtınayı dinledik. Bir ağaca yıldırım düştüğünü duymuş . Gök gürültüsü bizi çok sarstı. Biraz domuz pastırması çiğnedik. Lezzetli değildi ama ne kadar uzun çiğnersek o kadar büyüyordu ve böylece açlığımızı gideriyordu.

"Kim olduğunu merak ediyorum," dedi Huck.

"Ölüler üzerinde çalışmak uğursuzluk getirir," dedim ona. "Yılan derisiyle uğraştıktan sonra zaten o kötü şansı biriktiriyorsun."

"Bu domuz pastırması berbat,"

dedi Huck. "Sho nuff," dedim.

Ama çiğnemeye devam ettik.

"Aynaları aynaların karşısına koymamakla ilgili olanı duydun mu?" Huck sordu. Onun genç gözlerine baktım ve Lizzie'yi düşündüm. O anda benim için ne kadar korktuğunu merak ettim, korku hissetmesi fikrinden nefret ettim. Nefret ettiğimi fark ettim çünkü bu duyguyu çok iyi biliyordum, her gün, her gece. Kendi kendime güldüm ve nedenini bilmiyordum.

"Ne oldu?" diye sordu çocuk.

Ona karşı ironi kelimesini kullanamazdım. "Komik olacak, değil mi?"

"Ne?"

"Burada domuz pastırması çiğniyoruz, ben bir kaçağım ve sen ölü bir çocuksun. Biliyorsun, seni öldürenin ben olduğumu düşünecekler."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Huck. "Başını belaya sokabileceğim hiç aklıma gelmezdi. Neden beni öldürmek isteyesin ki?"

"Beyazlar için bunun hiçbir önemi yok."

"sevmiyorum," dedi. "Ve ben de onlardan biriyim." "Öyle görünüyorsun."

Mağaranın ağzında çakan şimşek dışarıyı aydınlattı ve ardından gök gürültüsü bizi tekrar sarstı. Fırtına tam tepemizdeydi. Hava durumu konusunda haklıydım ama adada kuru bir yer bulmaya çalışan tek kişinin biz olmayabileceğimizi hatırlayacak kadar ileriyi düşünmemiştim. Bakmadan ateş için başka bir çubuğa uzandım ve elimde bir acı hissettim. Çığlık attım ve ayağa fırladım.

"Jim," diye bağırdı Huck.

Elime yapışmış olan çıngıraklı yılan ateşin içine düştü, ancak yerde kıvrılarak kurtulmayı ve yağmura çıkmayı başardı.

"Seni yakaladı mı?"

"Korkarım öyle." Mağaranın ağzına doğru yürüdüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bıçağımı çıkardım ve ısırığı kestim,

iyice emdi ve kanı tükürdü. Sonra üzerine biraz kil çamuru sürdüm. "O paçavrayı al ve etrafına bağla."

"Bu ne işe ?" Huck sordu.

"Çamurun zehri çekeceğini umuyorum. Sıkı olsun."

"Sence işe yarayacak mı?"

"En azından birimiz iniltilerden anlıyor."

BÖLÜM 6

YÜZÜM YAĞLI VE UYUŞUK HİSSEDİYORDU, ellerim ve ayaklarım hissizdi ama ısırıldığım yer son derece Acı verici. Kendimi hiç hissetmediğim kadar güçsüz hissediyordum. Eğer içimde gerçek bir yiyecek olsaydı kusabilirdim. Başım dönüyordu, dünya dönüyordu ve bunun zehirden mi yoksa endişeden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Kıpırdamadan yattım, önce Huck'ın endişeli bakışlarını hissettim, sonra da bir girdaba düşer gibi sayıklamaya başladım. Ateşten yanıyordum ve hissettiğim titreme neredeyse ilginçti. Sadie ve Lizzie'yi gördüm. Küçük ahşap bir iskelede duruyor, küçük bir tekneden sebze alıp büyük hasır sepetlere yığıyorlardı. Sonra Yargıç Thatcher'ın kütüphanesindeydim, o işteyken ya da ördek avlarken birçok öğleden sonrayı geçirdiğim bir yerdi. Önümdeki kitapları görebiliyordum. Onları gizlice okumuştum ama bu kez, bu ateşli rüyada, keşfedilme korkusu olmadan okuyabiliyordum. Oraya her gizlice girdiğimde beyazların okumayı öğrenmiş bir köleye ne yapacağını merak etmiştim. Diğer kölelere okumayı öğreten bir köleye ne yaparlardı? Hipotenüsün ne olduğunu, ironinin ne anlama geldiğini, intikamın nasıl yazıldığını bilen bir köleye ne yaparlardı? Ateşler içinde yanıyor, bilincim gidip geliyor, Huck'ın yüzüne odaklanıp yeniden odaklanıyordum.

François-Marie Arouet de Voltaire ateşe kalın bir çubuk attı. Narin parmakları çok uzun gibi görünen bir süre boyunca odunu tuttu.

"Korkarım daha fazla odun yok," dedim. "Bu iyi, çünkü yeterince sıcak. Çok sıcak."

Tekrar içeri uzandı ve kömürleşmiş parçaları hareket ettirdi. Kararmış parmak uçlarına baktı. "Ben de senin gibiyim," dedi.

"Nasıl yani?"

Ellerini pantolonuna sildi, lekeler kaldı. "Köle olmamalısın," dedi Voltaire iç çekerek. Yanıma oturdu, elinin tersiyle alnıma dokunmak için hareket etti ve sonra daha iyi düşündü. "Montesquieu gibi ben de rengimiz, dilimiz ya da alışkanlıklarımız ne olursa olsun hepimizin eşit olduğunu düşünüyorum."

", değil mi?" Ben de sordum.

"Ancak, iklim ve coğrafyanın insan gelişimini belirlemede önemli faktörler olabileceğinin farkına varmalısınız. Bu özellikleriniz sizi eşitsiz kılmıyor, bunlar biyolojik farklılıkların işaretleri, o sıcak ve ıssız yerlerde hayatta kalmanıza yardımcı olan şeyler. Avrupa'da bulunan daha mükemmel insan formuna ulaşmanızı engelleyen de bu faktörlerdir."

"Bu doğru mu?"

"Afrikalı, Avrupalıların yöntemleriyle kolayca eğitilebilir elbette. Doğal olarak olduğundan daha fazlası haline gelebilir, eşit olmasını sağlayacak görgü ve becerileri öğrenebilir."

"Evet?"

"Eşitlik budur Jim. Eşit olma kapasitesidir. Martinik'teki bir siyah adam nasıl Fransızca öğrenip Fransız olabiliyorsa, aynı şekilde eşitlik becerilerini edinip eşit olabilir. Ama tekrar ediyorum."

"Senden nefret ediyorum," dedim ateşim ve titremem arasında. "Elbette bir yılan tarafından ısırıldığımın farkındasınız. Sadece bu hezeyan içinde bana gelmen için."

"Evet, ama bütün erkekler eşittir. Ben de bunu söylüyorum. Ama siz bile Afrikalı insanların içinde şeytanın varlığını kabul etmek zorundasınız." Voltaire pozisyonunu düzeltti ve ellerini ateşe doğru tuttu.

"Eşit olduğumuzu ama aynı zamanda aşağı olduğumuzu söylüyorsunuz," dedim.

"Onaylamayan bir ses tonu seziyorum," dedi. "Dinle dostum, ben senin tarafındayım. Kölelik kurumuna karşıyım. Her türlü köleliğe. Benim birinci dereceden bir kölelik karşıtı olduğumu biliyorsun."

"Teşekkürler mi?"

"Bir değil."

"İnsanların doğuştan kötü olduğuna inanmıyor musunuz?" diye sordum.

"Ben . Öyle olsalardı, yürüyebildikleri anda öldürürlerdi."

"Nasıl yap sen açıklamak Kölelik mi? Neden vardır benim insanlar böyle bir zulme maruz kalıyor mu?"

Voltaire omuz silkti.

"Şunu denememe izin verin," dedim. "Siz de Raynal gibi doğal özgürlükler kavramına sahipsiniz ve insan olmamız nedeniyle hepimiz bu özgürlüklere sahibiz. Ancak bu özgürlükler toplumsal ve kültürel baskı altına girdiğinde sivil özgürlüklere dönüşüyor ve bunlar da hiyerarşiye ve duruma bağlı. Yaklaştım mı?"

Voltaire kağıda bir şeyler karalıyordu. "Bu iyiydi, bu iyiydi. Hepsini tekrar söyle."

"Jim? Jim?" Huck'tı.

"Huckleberry?"

"İyi misin?"

Çocuk biraz kendine geldi. "Eskisi kadar ateşli değilim." Mağaranın ağzına baktım ve gün ışığını gördüm. "Sanırım başaracağım."

"Uykunda komik konuşuyorsun."

"Öyle mi?"

Huck başını salladı. Bana şüpheyle baktı. "Ne dedim ben?"

"Raynal kim?"

Rüyamın bir kısmını hatırladım, ne kadar yüksek sesle konuştuğumu merak ettim. "Çok eskiden tanıdığım bir köle."

"Hiyerarşi ne demek?"

"Ne?" dedim. Dedim. "Öyle bir kelime yok."

"Sen söyledin. Ve bir sürü başka kelime. Sesin kendin gibi gelmiyordu. İçine şeytan mı girdi, Jim?"

"Vay canına. Olabilirim, sanırım. Bu iyi olmaz mıydı? Yılan şeytandır, değil mi? Umarım kanıma şeytan ." Mağaranın etrafına bakındım. "Şanslı cam parçam nerede?" Yuvarlak camı buldum ve çocuğun görebileceği şekilde tuttum. "Şanslı camım beni koruyacak."

Hâlâ güçsüzdüm ve bardağı okşamayı Huck'ın sorularından kaçmak için bir bahane olarak kullandım.

"Komik konuşuyordun."

"Üşüyorum." Ve aslında öyleydim.

"Al, biraz su iç." Huck bana içmek için kullandığımız eski tenekeyi uzattı.

"Teşekkürler, Huck."

"Gidip fırtına bütün meyveleri mahvetmiş mi diye bakacağım."

"Sen yap. Ben biraz daha uyuyacağım. Yılanlara dikkat et."

Çocuk dışarıdaki parlak ışığın içinde kaybolurken, ne kadar hasta olduğumu bir kez daha hissettim. O anda ölmeyeceğimden şüpheleniyordum ama bu durumdan memnun olup olmayacağım belli değildi. Başım dönüyordu ve büyük bir acı içindeydim. Midem bulanıyordu ve hala ateşim vardı. Kendimi ayağa kaldırmaya çalıştım ama uzuvlarım uyuşmuş ve işbirliği yapmıyordu. Doğrusu, tekrar uyumaktan korkuyordum.

Huck'ın geri gelmesinden ve düşüncelerimi köle filtresinden geçirmeden duymasından korkuyordum. Voltaire, Rousseau ve Locke ile kölelik, ırk ve her şeyden öte albinizm hakkında daha fazla verimsiz, hayali konuşmalardan daha da korkuyordum. Ne garip bir dünya, ne garip bir varoluş, kişinin eşitinin eşitliğini savunması, eşitinin bu argümanın yayınlanmasına izin veren bir istasyona sahip olması, kişinin bu argümanı kendisi için yapamaması, söz konusu argümanın öncüllerinin aynı fikirde olmayan eşitler tarafından incelenmesi gerekir.

Titremelerim geri geldi ve tekrar ölebileceğimi düşündüm. Ter içinde kaldım ve Huck dönene kadar birkaç saat daha hareketsiz yattım.

"Jim, iyi misin?"

"Daha iyiyim."

"böğürtlenler buldum," dedi ve bana göstermek için bir bez açtı. "Oltamızı attım, bu gece biraz balık yiyebiliriz."

"Sel ne kadar büyük? Su mi?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır," dedi çocuk. "Artık karadan çok uzaktayız."

"Su, yayın balığını yakalamak için çok hızlı hareket ediyor olabilir." "Biraz daha iyi görünüyorsun," dedi Huck. Ateşi karıştırdı ve

Tekrar çalıştırmak için birkaç çubuk koy.

BÖLÜM 7

Birkaç gün hasta yattım. Ateşim düştü ve yavaş yavaş iştahım yerine geldi. Olağanüstü bir şey tek yiyeceğimiz yayın balığı ve çilekti. Sonunda tavşanlar için birkaç tuzak kurmaya cesaret ettim.

-

SONUNDA bir tavşan yakaladık ve gerçek bir ziyafet gibi hissettiren şeye oturduk.

"Ölmediğine sevindim," dedi Huck.

"Bu konuda kendi adıma çok memnunum." Gözlerimi ateşe diktim. "Ölmek güzel zamanları mahvedebilir."

"Ne oldu Jim?"

"Ailem için endişeleniyorum," dedim. "Benim için endişelendiklerini biliyorum. İyi olup olmadıklarını gidip görmen gerekecek."

"Oraya gidemem. Ölmüş olmam gerekiyor."

"Sen olmasaydın, Sho bana biraz yardım ederdi," dedim. Yıkanmış evden aceleyle aldığı giysilere baktım. "Ya o elbiseyi giyseydin ve bir kız gibi davransaydın?"

"Ben kız gibi görünmüyorum."

"O elbisenin içinde olsaydın yapardın. Saçlarını beyaz kızların yaptığı gibi arkadan toplayabilirsin."

"Hayır."

"Ailemin iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Sanırım ben de neler olup bittiğini öğrenmeliyim. Benim adım ne olmalı? Kız ismim."

"Basit bir şey," dedim. "Peki ya

'Mary'?"

"Güzel bir isim."

"Peki ya ? Peki ya 'McGillicuddy'?" "Heceleyebilir misin?"

Huck ayaklarına baktı. "Hayır."

"Basit bir şey," dedim yine. "

'Williams'?"

"Sho."

Huck giysilerini çıkardı ve elbiseyi giydi. Genç yüzü yoldan geçen bir kıza benzetilebilecek kadar kadınsıydı. Yakından bakmaya dayanamazdı. Duruşu tamamen yanlıştı.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Dik dur ve bir ayı gibi kambur durma." "Böyle mi?"

Başımı salladım.

Aslında konuşma sesinden daha alçak bir falsetto ile "Neden, ilan ediyorum," dedi. "Tanrım, ama burası çok sıcak."

"Sen bir kız olmalısın, yaşlı bir kadın değil."

"Bu iş olmayacak," dedi çocuk.

"Sho olacak."

-

ZAYIF OLMAMA RAĞMEN, Huck'ın kanoyu mağaradan nehre taşımasına yardım ettim. Sel önemli ölçüde çekilmişti ama anakaranın yeni bir kontur kazandığı açıktı. Bu değişiklik nedeniyle Huck'ın karaya tam olarak nerede çıkması gerektiğini bilmek bizim için zordu. Bir tahminde bulunduk ama

Huck kürek çekmeye başladığında, seçtiğimiz noktaya yaklaşmasının pek mümkün olmadığı açıktı. Kendimi mağaraya ve ateşe geri sürüklemeden önce onu sadece kısa bir süre izledim.

Hayatımda ilk kez elimde kâğıt ve mürekkep vardı. Kendimden geçmiştim. Düz bir sopa buldum ve onu tıraşlayarak bir ucuna bir oyuk açtım. Kağıdı kucağıma koydum, çubuğumu mürekkebe batırdım ve alfabeyi yazdım. Harfleri kitaplarda gördüğüm gibi bastım, yavaşça, beceriksizce. Sonra ilk sözcüklerimi yazdım. Yargıcın kütüphanesindeki bir kitaptan okuduğum kelimeler olmadıklarından ve bana ait olduklarından emin olmak istiyordum. Yazdım:

> Bana Jim derler. Henüz bir isim seçmedim.
>
> Beni esir alan beyazların dini vaazlarına göre ben Ham Laneti'nin bir kurbanıyım. Beyaz sözde efendiler zalimliklerini ve açgözlülüklerini kabullenemiyorlar ama dini gerekçeler için o yalancı Dominikli rahibe başvurmak zorundalar. Ama bu durumun beni tanımlamasına izin vermeyeceğim. Kendimin, zihnimin korku ve öfke içinde boğulmasına izin vermeyeceğim. Doğal olarak öfkeleneceğim. Ama benim ilgilendiğim şey, bu sayfaya çizdiğim bu işaretlerin nasıl bir anlam ifade edebileceği. Eğer bir anlamları varsa, o zaman hayatın bir anlamı olabilir, o zaman benim de bir anlamım olabilir.

BÖLÜM 8

Huckleberry'yi anakaradaki görevine yeterince mutluydum. Onu uğurlamaktan duyduğum zevk üç yönlü. Başarısız olur ve yakalanırsa, benim bir kaçak olarak görülmemden ziyade, kaçmama yardım etmekle suçlanabilirdi. Ve artık onun cinayetinden ve/veya kaçırılmasından şüphelenilmeyebilirdim, her ikisinin de cezası işkence ve ölümdü. Son olarak, eğer Huck fark edilmeden geri dönüş yolunu bulabilirse, bana ailemin durumuyla ilgili çok istediğim ve ihtiyaç duyduğum haberleri getirebilirdi.

Küçük bedenindeki tüm gücü akıntıya karşı kürek çekmek için kullanmasından gurur duydum. O kıyıda dururken sabah sisi oldukça dağılmıştı. Kayığı bir ağaca bağlayıp üzerini çalılarla örttüğünde zar zor görülebiliyordu. Elbisesiyle kıyıya tırmandı ve gözden kayboldu. Mağaraya döndüm, biraz kurutulmuş balık yedim ve rüya görmediğim bir uykuya daldım.

-

TECRÜBELERİMDEN YILAN ISIRIĞININ BENİ ÖLDÜRMEYECEĞİNİ BİLİYORDUM. Asıl endişem ısırığın olduğu yerdi, yani zehir değil yara. İkiz delikler kabuk bağlamıştı ve şişkinlik yoktu. Bu rahatlama uyumamı sağladı. Bu kadar çok uyuyabilmem biraz endişe vericiydi ama iyileşmeye devam ettim. Her uyandığımda kendimi daha güçlü hissediyordum. Sabırsızlanacak kadar güçlüydüm. Odun topladım ve ateşi . Paça hattından yayın balığı topladım, yedim.

ve kuruması için dumanın üzerine şeritler astım. Huck'la ya da Huck'sız bir süre taşrada koşacağımı hayal ediyordum. İkinci günden sonra gergin ve tetikte olmaya başladım. Mağarayı gizlemek için daha fazla ağaç dalı çektim ve oturup dışarı bakabileceğim bir yer yaptım. Birinin yaklaştığını fark edersem ne yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kano çocuktaydı, bu yüzden birkaç saatimi dalları birbirine bağlayarak geçirdim, tam olarak uygun bir sal değil. Düzgün bir salın su kenarına yakın bir yerde inşa edilmesi gerekirdi ve bunu göze alamazdım.

Huckleberry'ye su basan evde gördüğüm cesedin onun babası olduğunu söyleme fikrini düşündüm. Bu bilginin, Bayan Watson'ın evinde kendini yeniden güvende hissetmesini sağlayabileceğini hayal ettim. Doğruyu söylemek gerekirse, bunu neden kendime sakladığımı bilmiyordum. Belki de ondan korktuğumdan ya da korkmadığımdan, nefret ettiği ya da etmediği babası öldüğünde kederin çocuğun üstesinden gelebileceğine dair bir endişem vardı. Bencilce, Huck'ın acizliğinin beni nasıl etkileyeceğini merak ettim, ama bunun için sadece anlık bir suçluluk hissettim. Bu bilgiyi birkaç gün sakladığım için Huck bana kızabilirdi. Bana ihanet edebilir ve yakalanmama neden olabilirdi.

Üçüncü gün alacakaranlıkta, adanın diğer tarafında bir duman sütunu gözlemledim. Dehşet verici bir manzaraydı. Belki balıkçı ya da avcıydılar ama orada ne tür bir av hayvanı olduğunu bilmekte zorlanıyordum. Bazı yaban domuzlarının izlerini görmüştüm ama onlar da anakarada bol miktarda bulunuyordu. Ben sadece kuşlar, yılanlar, sincaplar ve tavşanlar görmüştüm. Gerildim ve birini görürsem ya da daha doğrusu onlar beni görürse ne tarafa kaçacağımı planladım. Ölü yapraklardan oluşan orman halısının çıtırdayan ayak sesleri duydum ve tam bu yolu kullanmak üzereydim ki Huck'ın sesi ağaçların arasından geldi.

"Jim," diye seslendi, ama yüksek sesle değil. "İşte buradayım," dedim.

"Gitmeliyiz," dedi.

"Biliyorum." Dumanı işaret ettim.

"O ateşi ben yaktım. Bazı adamların beni takip ettiğini düşündüm, bu yüzden biz giderken onları uzaklaştırmak için yaptım."

"Bu iyi bir düşünce," dedim.

"Kanoyu güney noktasına koydum."

"Geliyor musun?"

"Arkamdaydılar, tek bildiğim bu. Sanırım beni takip ediyorlardı. Kesin olarak emin değilim."

"Sanırım gitmeliyiz, den. İşi şansa bırakamayız."

Huck elbisesini çıkarıp pantolonunu ve gömleğini giyerken ben de yemeğimizi hazırladım. Raporunu duymak istiyordum ama beklemek zorundaydım.

Siper altında kalmak için adanın ortasından geçtik. Sel sularının tamamı çekilmemişti, bu yüzden kendimizi diz boyu çamurlu suyun içinde bulduk. Birbirimizden sülük çekeceğimizden hiç şüphem yoktu. Huck kısa bacakları nedeniyle yüksek adımlar atıyor ve suyu rahatsız ediyordu. Su sıçratmasının pamuk ağızları uzaklaştırabileceğini hayal ettim. Hayal etmekten çok umut ettim. Ormanda yankılanan sesleri duyduğumuzda donup kaldık. Yiyeceklerimizi ve seyrek teçhizatımızı başımızın üzerinde taşıdık.

"Su sıçratmayı bıraksan iyi olur, Huck."

"Sanırım öyle."

"Dem'in kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, Jim. Peşimizde olup olmadıklarını bile

bilmiyorum." "Öğrenmek istemiyorum."

Kanoyu bulduk ve suya doğru ittik. Tekneye tırmanmadığımız için titriyorduk ama dikkat çekmemek için suyun içinde kaldık. Kısa süre sonra uzaklaştık ve akıntıya kapıldık.

BÖLÜM 9

Kanoya tırmandık ve uzandık. Çocuğa iyi olup olmadığını sordum ve üşüdüğünü söyledi. Ben de ona
Islak giysilerini çıkarıp kurutulmuş balıkları paketlemek için kullandığım bezle üzerini örttü. Gömleğimi çıkardım ve elimden geldiğince sıkmaya çalıştım.

"Ailemi gördün mü?" diye sordum.

"Uzaktan," dedi. "Korkmuş görünüyorlardı. Üzgün görünüyorlardı."

"Başka ne görüyorsun? Ne buldun?"

Hikâyesini anlatmak ona ne kadar soğuk ve sefil olduğunu unutturuyordu. "Önce sahile indim, Stinson'ların evinin hemen altındaki küçük sahile, hani şu üzümlerin çitleri kapladığı yere."

"Yerini biliyorum."

"Şey, bir kulübede bir kadın vardı. Stinson olup olmadığını bilmiyorum. Uzun boyluydu, neredeyse senin kadar. Doğruyu söylemek gerekirse, bir erkeğe benziyordu. Kocaman elleri vardı. Sanırım biraz ıslandım ve çamurlandım çünkü beni yanına çağırdı. Bana 'kızım' dedi. Buna inanabiliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Ama buna gerçekten inandığını sanmıyorum. Bana bakmaya devam etti. Ama konuşmayı seviyordu ve bana insanların benim katilimi aradığını söyledi. 'Benim katilim' demedi, 'Huck'ın katili' dedi. İlk başta insanların Pap'ı suçladığını ve neredeyse onu astıklarını söyledi."

"Yapmadılar," dedim.

"Hayır. Nereden biliyorsun?" "Tahmin ettim."

"O zaman beni öldürenin sen olduğunu düşündüklerini söyledi."

Kalbim sıkıştı.

"Konuştuğunun ben olduğumu bildiğini düşünüp duruyordum. Her neyse, yine Pap Finn olduğunu düşünmeye başladılar. Sanırım kasabadan kaçtığı ve kimsenin onu görmediği içindi. Başına iki yüz dolar ödül konmuş." Durakladı.

"Ne?"

"Ve senin için üç yüz dolarlık bir ödül var." Hiçbir şey söylemedim.

"Tom Sawyer'ı bulabilir miyim diye kasabaya gizlice girdim. Belki bize yardım edebilir diye düşündüm. Ama bir çocuk katili serbest dolaştığı için bütün çocuklar içeride kilitliydi. En azından ben öyle düşündüm."

"Herhangi bir arkadaşın konuştuğunu duydun mu?"

"Yargıç Thatcher'ın bir adamla konuştuğunu duydum, ama o bayandan duyduğum şeyleri söylüyorlardı."

"Ama kölelerle konuşmuyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Bir gece Bayan Watson'ın kulübesinde yattım. Mutfağa gizlice girip bize mum ve kibrit aldım. Biraz peynirim vardı ama kaybettim. Sonra kanoyu bulamadım. O kadının ahırında saklandım ama orada olduğumu bildiğini hissediyordum. Kayığı bulup yola çıktığımda, beni takip eden birkaç adam gördüm. En azından beni takip ettiklerini düşündüm."

"Karım nasıl görünüyordu?"

"Dediğim gibi, üzgün."

"Küçük kızım mı?"

"Üzgün."

Sırt üstü uzandım ve göremediğim gökyüzüne bakıp bunları düşündüm. Ailem için geri dönecektim, kendime söz verdim.

-

Kıyıya ulaştık ve ormanda saklandık. Ertesi sabah yemeğimizin bir kısmını yedik. Çilek ve yayın balığı. Kurutulmuş balıklarımızı ve Huck'ın çaldığı bisküvileri sakladık. Nehirden geçen tekneleri gözleyerek, üstü kapalı mütevazı bir sal yaptık ve onu teknemize bağladık. "Trabelin'i geceleri yaparız," dedim ona. "Balık tutuyoruz, yemek yiyin ve gündüzleri dinlenin."

"Kulağa doğru geliyor." Huck ateşin üzerinde tuttuğu sopanın üzerinde pişmekte olan balığı çevirdi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Babamın benden neden nefret ettiğini düşünüyorsun?" "Nefret güçlü bir kelime," dedim. "Peki, başka ne diyebilirsin?"

"Sanırım buna böyle diyorsunuz." "O da senden nefret ediyor," dedi Huck.

"Tabii ki benden nefret ediyor. Ben bir köleyim."

"Köle olduğun için neden senden nefret etsin ki?"

"Dünya böyle işte, Huck."

"Hayır, sana karşı özel bir nefreti var." Başımı salladım.

-

Akşam karanlığı çöktü ve sisle birlikte yola çıkmanın sorun olmayacağını düşündük. Mississippi göründüğünden daha hızlıdır. Bu nedenle korkutucu. Bazı dalları karıştırabilirsin ve

Durgun sulara girip yumuşak olduğunu düşünmeye başlıyorsunuz ve sonra içine girdiğinizde farklı bir hikaye. Son sel nedeniyle kıyıdan oldukça uzaklaşmak zorunda kaldık, aksi takdirde çalılara ya da molozlara takılabilirdik. Bu da durumu daha da üzücü hale getiriyordu. Nehir tekneleri bizi göremiyordu, zaten bizden kaçmak için yönlerini de değiştirmezlerdi. Ve çoğu zaman, çok gürültü çıkarmalarına rağmen, çok yaklaşana kadar sisin içinde gemilerin yerini tespit edemiyorduk. Dalgaları bizi çılgınca sallıyordu, çünkü barınağımız bizi üstten ağırlaştırmış ve orantısız hale getirmişti. Elimizdeki iki küçük tenekeyle su balyalamak için çok zaman harcadık. Çok yorucu bir işti.

Sis dağıldı ve nehrin karşısındaki nehir teknelerinin fenerlerini görebildik. Fourmile Adası'nı gördük. Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu ve ailemin benden ne kadar uzakta olduğunu fark ettim. Sonra Huck çığlık attı ve ben de arkama baktığımda kocaman bir nehir teknesinin üzerimize doğru geldiğini gördüm. Motorlarında bir sorun olmalı çünkü hiç ses çıkarmıyordu. Elimizden geldiğince kıyıya doğru kürek çektik. Suyun bizi çektiğini hissedebiliyordum.

"Fasta, Huck! Kazmalısın!"

"Çalışıyorum!" diye bağırdı.

Tehlikeli şekilde tekneye doğru yattık ve sonra, sanki gemi bizi bırakmaya kararlıymış gibi, doğrulduk. Huck'a baktım ve o da ne biliyordu. Dümen. Elimizden geldiğince küçük teknemize tutunmaya çalıştık, sadece alabora olmasını önlemek için değil, onu bir arada tutmak için de. Dümen bize çarptı, sudan bir duvar. Barınağımızın bir kısmını kaybettik. Dalga bizi sırılsıklam etti ve şiddetle sallandık. Bir elimizle tutunarak, kendimizi bıraktık.

"İsa'ya inanıyor musun?" Huck bağırdı.

"Sho," dedim. "Ama belki de yardım için ona balta vuracak kişi sensindir? Hiçbir kölenin isteklerini umursamıyor gibi görünüyor."

Gemi gitti, biz balyalamaya devam ettik. Daha az şiddetli sallandık.

"Tanrı'ya dua ettin mi?" diye sordum.

"Asla var a Şans için," Huck dedi. "Biz yapılmış Her neyse."

"Sanırım yaptık."

BÖLÜM 10

Birkaç gün boyunca nehrin aşağısına doğru yol aldık. Saverton'u geçtikten sonra görecek pek bir şey yoktu. Yine de geceleri seyahat ettik ve gündüzleri yiyecek aradık. Birkaç kez trolle olta attık ama Huck bir keresinde neredeyse bir pamukağzı tekneye çekiyordu, biz de bundan vazgeçtik. Nehir ikiye ayrılıp daraldı ve bir kısmını gündüz gidebileceğimize karar verdik. Bu plan kısa ömürlü oldu. Geniş kanala geri döndük ve küçük bir nehir teknesinin güvertesinden bize işaret eden bazı adamlar gördük. Bu bizi korkuttu ve karanlığa geri .

Bir gece ateşimiz yanarken Huck sordu, "Neden seni nehrin karşısına geçirmemi istemiyorsun? Illinois'de özgür bir adam olursun."

Bunu düşünmüştüm ama nedense ailemden çok daha uzakta olacakmışım gibi geliyordu. Kölelik hayali sınırları tanımıyordu. Paraya ihtiyacım vardı. "Bunu düşündüm, Huck. Ama sen ve ben arkadaşız. Seni öylece bırakamam." Ve bunda ciddiydim. Huck sadece bir çocuktu.

Huck başıyla onayladı. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu çocuk.

"Hiçbir fikrim yok. Ama yoldayız."

-

Gece oldu ve yola çıktık. Yaklaşık bir saat sonra bir fırtına çıktı ve bizi bir oyuncakmışız gibi savurmaya başladı.

suda. Güneyimizde bir şimşek çaktı ama açıkça bize doğru geliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Bilmiyorum."

"Şimşekli bir havada kalmak iyi bir fikir değil."

"Bak!" dedi. İşaret etti.

Önümüzde, bir sığlıkta karaya oturmuş, enkaz halinde bir buharlı gemi vardı. Neredeyse kırk beş derece eğilmişti. Huck bizi ileriye doğru kürek çekerken ben de küreğimi dümen olarak kullandım ve bizi uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım.

"Ne yapıyorsun, Jim?"

"Dere'ye girmek iyi bir fikir değil."

"Elbette iyi bir fikir. Ne bulacağımızı kim bilebilir? Hazine bile olabilir. Altın, gümüş, elmas ve bunun gibi şeyler. Belki de içinde cin olan bir lamba buluruz."

"Bir köleyi, ona biraz altın vermekten daha hızlı öldürebilecek bir şey düşünebiliyor musun? Cin de bir kölenin dileğini yerine getirmez."

"Belki yiyecek vardır, fasulye konserveleri falan. Daha fazla pastırma."

Haklıydı ama yine de başımı salladım.

"Ben gemiye gidiyorum."

Pes ettim ve bizi batığın yanına götürmesine yardım ettim. Yaklaştığımızda teknenin tam olarak sığlığa oturmadığını ama büyük bir ağaca bağlı olduğunu görebiliyorduk. Huck bizi kıyıdaki çalılara bağladı.

Teknenin arkasında, büyük küreğin ölü ve hareketsiz yattığı yerde durdum. Kırık bir kürek gökyüzünü, bir diğeri de uzak kıyıyı işaret ediyordu. Teknenin adı arkasına yazılmıştı.

"Ne diyor?" diye sordum.

"Walter Scott," dedi Huck.

"Kim olduğunu merak ediyorum."

"Teknenin adı bu, Jim." "Oh."

"Gemiye gelmiyor musun?" diye sordu.

"Ben burada kalacağım. Nöbet tutacağım."

"Bu iyi bir fikir," dedi Huck. "Tehlike varsa ya da biri geliyorsa işaret düdüğü çal."

Huck'ın kaygan güverteye tırmanışını izledim. Sonra yağmurdan kurtulmak için eğik gövdenin altına girdim.

-

RÜZGÂR YÜZÜNDEN, örtüm neredeyse hiç örtülü değildi. Sırılsıklam olmuştum. Düşünmeye çalıştım ama yapamadım. Sonra Huck güverteden aşağıya doğru kayarak geldi ve suya düştü. Titriyordu.

"Buradan gitmeliyiz," dedi. "Buradan çıkmalıyız. Kaçmalıyız, Jim."

"Ne oldu, Huck? Sorun ne?" Teknemizi bağladığımız yere doğru ilerlerken sordum.

O cevap veremeden, teknemizin çözüldüğünü ve nehrin çok uzaklarına sürüklendiğini gördük. "Sanırım bağlama işini iyi yapamamışım," dedi çocuk. "Saklanmalıyız. Saklanmamız gerek."

"Neden?"

"O teknede bazı soyguncular vardı. Ganimeti paylaşıyorlardı ve sonra içlerinden biri başka bir adamı öldürmek zorunda kalacağını söyledi. Onu görmedim. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Sana içeri girmemeni söylemiştim, değil mi?" Başımı salladım. "Şey, hiçbir şeyi değiştiremezsin."

Walter Scott'tan derin sesler duyduk. Huck'ı çalıların arasına çektim. Adamların silahlarını

bir kayığa aldılar. Sonra büyük bir dalga geldi ve Walter Scott'ı kaldırıp gümbürtüyle düşürdü. Şimşek çaktı ve gök gürültüsü bizi sarstı. Fırtına üzerimizdeydi.

Adamlar nehir teknesine geri döndüler. Oradan çıkmamız gerektiğini biliyordum. Teknemiz gitmişti. Huck'a baktığımda onun da aynı fikirde olduğunu gördüm. Çalılıkların arasında saklandık ve yaklaşmaya çalıştık, sonra soyguncuların kayığına doğru koştuk. İpi çözdüm ve akıntı bizi saniyeler içinde nehre sürükledi. Bir başka büyük dalga kalktı ve enkazı tekrar çarptı. Soyguncular koşarak güverteye çıktılar. Onları göremiyorduk ama bağırışlarını ve küfürlerini duyuyorduk. Kürekleri aldım ve alabora olmamızı engellemekten başka bir şey yapmadım, ki bu da yeterli bir işti.

-

GÖKYÜZÜ KENDİNİ BIRAKTI ve fırtına kuzeyimizde parladı, gök gürültüsü artık sadece bir gümbürtüden ibaretti. Gün ağardığı için değil ama yorgun olduğum için tekneyi kıyıya yanaştırdım. Ağaçların arasına çektik ve sırt üstü uzandık. Oldukça ıslanmıştık ama yağmur yağmıyordu.

Hava , Huck'ın soyguncuların ganimetlerini gözden geçirdik. Çocuk tüm bu macera karşısında oldukça heyecanlanmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, asılarak öldürülme ya da daha kötüsü korkusu olmayan bir dünyada bunu hissedebilmeyi takdir ettim, kıskandım.

Zulada yiyecek olmadığı için soyguncuların yemek yemeyi pek umursamadıkları ortaya çıktı. Mücevherler, giysiler, purolar vardı. Ve kitaplar. Kitapların bulunmasıyla ilgili heyecanımı gizlemek zorunda kaldım. Kitapların parasal değeri hakkında hiçbir bilgim yoktu ama entelektüel değerleri hemen anlaşılıyordu.

Bunların arasında Voltaire'in Hoşgörü Üzerine İnceleme ve Her Şey En İyisi İçin ile Rousseau'nun Eşitsizlik Söylev'inin kopyaları da vardı. Bunlar Yargıç Thatcher'ın raflarında gördüğüm ve okumaya heveslendiğim kitaplardı. Ayrıca bir İncil ve atların eğitimi hakkında bir kitap da vardı. Ve bir broşür. Onu elime aldım ve yıpranmış krem rengi kapağını inceledim. Afrika'nın Yerlisi Venture'un Hayatı ve Maceraları: Ama Amerika Birleşik Devletleri'nde altmış yılı aşkın süredir ikamet ediyor. İnce cilt, sanki terli eller tarafından tutulmuş gibi yumuşaktı. Eserin "kendisi tarafından anlatıldığı" iddia ediliyordu. İlgili.

"Belki mücevherleri satabiliriz," dedi Huck.

Başımı salladım.

"O kitapları neden tutuyorsun?" Huck sordu.

"İyi hissettiriyor," dedim.

"Bu çok komik. Bir kitap nasıl iyi hissettirir?" Rousseau'yu eline aldı ve karıştırdı. "İçinde resim bile yok."

"Ağırlıklarını seviyorum," dedim.

Huck birkaç saniye boyunca bana baktı. "Sanırım zencileri anlamıyorum," dedi.

Nedense bu kelimenin Huck'ın ağzından çıkması garip gelmişti. Sanırım o da duydu, çünkü garip bir sessizliği paylaştık.

"Bu kitaplarla okumayı kendim öğrenebilirim," dedim.

"Başlamak için muhtemelen bunlardan daha iyi bir şey bulabilirsin." İncil'i bir kenara ittiğimi fark etti. "Bunu istemiyor musun? İncil'i mi?"

Kendimi köşeye sıkışmış hissettim. "Hayır,"

dedim. "Bunlar bende kalabilir mi?" "Onları

istemediğimden eminim."

Onları geldikleri çuvala koydum.

"Sen benim için bir gizemsin Jim, tam bir gizem."

"Sanırım öyleyim, Huck."

"Önce özgür olabileceğin Illinois'e gitmek istemiyorsun, sonra da seni iyi hissettiriyor diye kitap toplamaya başlıyorsun. Yemin ederim anlamıyorum."

BÖLÜM 11

"

Huck, Cinle ilgili şu hikâyeye bayılıyorum," dedi. "Lambanın içinde yaşayan o adamı bir hayal etsene."

"Lamba mı?"

"Evet, ama içinde yağ yerine bir adam var."

"Küçük bir adam, sanırım," dedim.

Huck başını salladı. "Hayır, sanırım o küçük değil. Duyduğuma göre, duman gibi çıkıyormuş ve sonra öylece beliriyormuş."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Tom Sawyer söyledi," dedi Huck.

"Pekala, bunu biliyorsun," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tom Sawyer sana en son ne zaman doğru bir şey söyledi? Sana altın ve yağmur hakkında söylediği zaman mı?"

"Her neyse, cin lambadan çıkar ve sana üç dilek hakkı verir. Ne istersen. Sadece istiyorsun. Ama sadece üç tane."

"Daha fazla dilek için balta ister misiniz?"

"Biliyor musun, ben de öyle demiştim, ama görünüşe göre üç taneden başka bir şeye sahip olamazsın. Ne arzu edersiniz?"

Bu tür tartışmalara karakter olarak katılmak yorucuydu, ancak böyle bir şeyi daha önce birçok kez düşünmüştüm ve tıpkı yargıcın kütüphanesinde okuduğum bir öykü gibi, iyi olduğunu düşündüğüm her şeyin bazı kötü sonuçlar doğurabileceğini görebiliyordum. Örneğin, sonsuza kadar yaşamak

sevdiğiniz herkesin ölümünü izlemek zorunda kalacağınız anlamına gelirdi. Aklıma takılan ama kesinlikle Huck ile paylaşamadığım soru Kierkegaard'ın ne dilediğiydi. "Bilmiyorum, Huck. Sanırım bir şey dilemekten korkardım."

"Bunu bir düşün."

"Cinin beyaz olduğunu sanıyorum. Gerçekleşmeyecek bir şey için dilek dilememe gerek yok. İyi bir hikaye olsun ya da olmasın."

Huck bunu düşündükten sonra gökyüzüne baktı. "Sana ne dileyeceğimi söyleyeyim. İlk olarak, biraz macera isterdim." Kocaman gülümsedi. Bana baktı. "Sonra senin de benim gibi özgür olmanı dilerdim."

"Teşekkür ederim."

"Elbette. Tüm kölelerin özgür olmasını

isterdim." Başımı salladım.

"Her insanın özgür olmaya hakkı yok mu?" Huck sordu.

"Hak diye bir şey yoktur," dedim.

"Ne diyorsun?"

"Ben bir şey söylemedim."

Çuvala baktı. "O ağır kitaplardan ne istiyorsun bilmiyorum ama tabii. Sanırım gerçek bir hazine çıkarsa, onları bırakabiliriz."

"Cinli bir lamba gibi," dedim. "Evet," dedi

Huck.

Çocuk ve ben sessizliğe gömüldük. Yapraklardan oluşan ıslak halının üzerine uzandık. Yorgunluğun Huck'ı ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Kısa bir süre içinde usulca horlamaya başladı. Çınar dallarının oluşturduğu gölgelikten yukarı baktım. Ağacın kabuğunun kıvrılıp soyulmasını hep sevmişimdir.

Gerçekten okumak istiyordum. Huck uyuyor olsa da, uyanıp beni yüzüm açık bir kitapta bulma riskini göze alamazdım. Sonra düşündüm, gerçekten okuduğumu nasıl bilebilirdi? Harflere ve kelimelere aptal aptal baktığımı iddia edebilir, ne olduğunu merak edebilirdim.

dünyayı kastediyorlardı. Nasıl bilebilirdi ki? O anda okumanın gücü bana kendini açık ve gerçek bir şekilde gösterdi. Eğer kelimeleri görebiliyorsam, o zaman kimse onları ya da onlardan ne anladığımı kontrol edemezdi. sadece görüp görmediğimi, okuyup okumadığımı, seslendirip seslendirmediğimi ya da anlayıp anlamadığımı bile bilemezlerdi. Bu tamamen özel bir meseleydi ve tamamen özgürdü ve bu nedenle de tamamen yıkıcıydı.

Kitap çuvalımı yaklaştırdım, uzandım ve birine dokundum. Elimin orada oyalanmasına izin verdim, bir çeşit flört. Parmaklarımı doladığım küçük, kalın kitap bir romandı. Kurgu kavramını anlamama rağmen daha önce hiç roman okumamıştım. Din ya da tarihten çok da farklı değildi. Kitabı çantadan çıkardım. Huck'ın hâlâ mışıl mışıl uyuyup uyumadığını kontrol ettikten sonra kitabı açtım. Sayfaların kokusu muhteşemdi.

Westphalia ülkesinde...

Başka bir yerdeydim. O lanet nehrin bir tarafında ya da diğer tarafında değildim. Mississippi'de değildim. Missouri'de değildim.

BÖLÜM 12

Öğleden sonra geç saatlerde kanomuzu ve salımızı sahilin hemen aşağısındaki çalılıkların arasında asılı bulduğumuzda şaşırdık
Günün erken saatlerinde indiğimiz yerden.

"Ne şans ama," dedi Huck.

"Bence kendi teknemizi almalıyız," dedim.

"Neden?"

"Bir kere çalıntı değil. Ve kimse kanomuzu aramıyor."

"Sanırım haklısın." Çuvalıma baktı. "Hadi gidelim,"
dedim.

"Sanırım Ohio'ya yaklaşıyoruz." "Olabilir."

Ben kanoda, Huck da salda yola çıktığımızda hava kararmıştı. Kuruyduk ve bu iyi bir şeydi. O gece sis yoktu ve çok az bulut vardı. Yıldızlar üzerimizde geziniyordu.

"Şu yıldızlara bak," dedim.

"Evet," dedi Huck merakla. "Sence bir adam hepsini sayabilir mi?"

"Yapamayacağımı biliyorum."

"Sana bir sorum var Jim."

"Neymiş o?"

"yok, değil mi?" "Sorunuz bu mu?"

"Hayır," dedi Huck. "Benim sorum şu: Kendine bir soyadı seçme şansın olsaydı, bu ne olurdu?"

"Sana söylemeliyim, Huck. Bu iyi bir soru." "Eğer bir kölen yoksa nasıl bir köle ismi alırsın?
için bir tane mi?" diye sordu çocuk.

"Sanırım sadece bir tane seçiyorsun."

"Bundan daha fazlası olmalı. Yoksa insanlar kendilerini her gün farklı bir şey olarak adlandırır."

"Olmadığını kim söyleyebilir?" diye sordum. "Kızılderililerin isimlerini, insanlar onlar hakkında bir şeyler bildikten sonra aldıklarını duydum. Lak 'Swift Deer' ya da 'Yeller Hands' ya da 'Fast Arrow' ya da 'Runs From Bear. "

"Bunlar gerçek isimler mi?" "Sadece uydurdum."

"Bu hoşuma gitti. Ben 'Hawkeye' olabilirim. Peki ya sen Jim?"

Gökyüzünü inceledim, kayan bir yıldız gördüm. "Golightly," dedim.

"Ne?"

"Benim adım bu. "Golightly. "

"Jim Golightly," dedi Huck. "Kulağa hoş geliyor." "James Golightly."

Bizi nehrin aşağısına götürdüm. Huck salın üzerinde titreyerek uyudu. Ben de birkaç dakikalığına uyuyakaldım ve buharlı gemideki bir grubun vahşi gürültüsüyle uyandım. İnsanlarla kaynayan loş güverteye baktım. Beni görmedikleri gibi, göremiyorlardı da. Nedense bu düşünce bana komik geldi ve kıkırdadım, sonra kendimi tuttum. Kahkahalarım Huck'ı uyandırmamıştı. Bunun nedeni de onun orada olmamasıydı. Bir şekilde salımızla kanomuzun bağlantısı kesilmişti. Hemen salın nehre dayanıklı olmayabileceğinden endişelendim.

"Huck!" Önce yumuşak bir sesle, sonra daha ısrarlı bir şekilde seslendim. "Huck!" Şimdi çığlık atıyordum. Nehrin boş sessizliği çıkardığım her sesi yutmaya yetiyordu ama

Müzik, kahkahalar ve nehir teknesinden gelen büyük çarkın şırıltısı Huck'ın beni asla duymayacağını kesinleştirdi.

Suyun üzerinde veya içinde hareket eden gölgeler aradım, herhangi bir ses dinledim, suda herhangi bir rahatsızlık aradım ve hiçbir şey bulamadım. Birbirimizden ayrılmıştık ve çocuk için duyduğum endişeye rağmen bunun kötü bir şey olup olmadığını merak ettim.

Bir süre sonra, nehir siyah, derin ve sadece ay tarafından aydınlatılırken, mucizevi bir şekilde Huck'ın salın üzerinde diz çöktüğünü gördüm. Başını sürekli çevirmesinden panik içinde beni aradığını . Kanoyu ona doğru çevirdim ve arkama yaslanıp uyuyormuş gibi yaptım. İki tekneyi birbirine bağlayışını dinledim, sonra uyanır gibi yaptım.

"Huck, sen alibe'sin," dedim heyecanla.

"Elbette hayattayım, başka ne ki?" "Şey,

boğulmuş, birincisi."

"Bu nasıl oldu?"

Çocuğun içindeki şakacı zihni görebiliyordum.

"Sen burada benimleyken bu nasıl olacak?" diye ısrar etti.

"Ama Huck, bir süredir ayrıyız."

"Neden bahsediyorsun Jim? Bunca zamandır uyuyordun. Seni izliyordum."

"Nawsuh, biz ayrıldık, sen ve ben. Büyük bir nehir teknesi geldi ve aşağı baktığımda sen salla birlikte gitmiştin."

"Nehir gemisi yoktu."

"Öyleydi."

"Hayır Jim, bunca zamandır uyuyordun."

"Hayır," dedim. "Uykuya daldım, ama sonra oldu."

"Bütün bunları rüyanda gördün," dedi çocuk.

Benimle olmak çocuğa çok zevk veriyordu. "Sho nuff gerçek gibiydi. Gemideki insanlar gerçek değil miydi?"

"Hayır, Jim."

"Tanrım, Tanrım, Tanrım," dedim. "Sho korkunç bir rüyaydı."

Huck gülmeye başladı. Beni işaret etti ve daha çok güldü.

"Yani bacağımı mı çekiştiriyordun?" Dedim. Eğleniyordu ve bu benim için sorun değildi. Beyazların arada sırada zavallı bir köleye gülebilmesi hayatı her zaman kolaylaştırırdı.

"Seni kandırmıştım," dedi Huck.

Duygularımı incitmiş gibi davrandım. Beyazlar suçlu hissetmeye bayılır.

"Özür dilerim Jim. Sadece komik olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Evet, komik olacak, Huck, yeterince komik." Dışarı ittim

Alt dudağımı hafifçe ısırdım, bu sadece beyazlar için sergilediğim bir ifadeydi.

"Seni incitmek istememiştim."

Çocuğun duygularıyla oynadığım için biraz suçluluk duyabilirdim ve o davranışındaki sorunu anlayamayacak kadar küçüktü, ama bunu yapmamayı seçtim. Köle olduğunuzda, elinizden geldiğince seçim hakkı talep edersiniz.

Diğer teknelerden uzak durarak sürüklendik.

"Jim, sen Bayan Watson'a aitsin, değil mi? Yani onun malısın, değil mi?"

"Doğru," dedim.

"Yani, gerçek şu ki seni ondan çalıyorum."

"Peki, Huck, şimdi beni ondan almadın, değil mi? Birlikte bu yoldan geçtik."

"Ama seni ona geri vermedim, değil mi?"

"Hayır, vermedin."

"Yani, bu hırsızlık gibi bir şey, değil mi? Yolun kenarından bir katır alsam ve kime ait olduğunu bilsem, bu hırsızlık olmaz mı?"

"Ben katır değilim, Huck." Sürüklenmeye devam ettik.

"Yine de yanlış yapmıyor muyum?" Huck söyledi. Sıkıntılıydı. "İyiliğin ne olduğunu nereden bilebilirim ki?"

"Ben böyle görüyorum. Sana neyin iyi olduğunu söyleyecek bir kurala ihtiyacın varsa, sana iyinin söylenmesine ihtiyacın varsa, o zaman iyi olamazsın. Doğruyu yanlıştan ayırmak için bir tür Tanrı'ya ihtiyacınız varsa, bunu asla bilemezsiniz."

"Ama kanun diyor ki..."

"İyiliğin kanunla bir ilgisi yok. Kanun benim bir köle olduğumu söylüyor."

Sessizliğimiz daha da sessizleşerek yolumuza devam ettik.

-

"ŞUNU DİNLE" dedim Huck'a. "Ne?"

"Dinle."

"Ben bir şey duymuyorum."

"İşte bu, Huck. Riber kendi kendine konuşuyor." "Ne diyor?" diye sordu çocuk.

"Bunu o bilecek, biz de anlayacağız." Nehrin aşağısına baktım. "Başka bir ses daha var."

Huck gözlerini kapadı ve dinledi. "Ben duymuyorum."

"Bu Ohio, Huck. O yaşlı Mississipi'ye özgürlükten bahsediyor. Bir iş bulup para biriktireceğim ve geri dönüp Sadie ve Lizzie'mi alacağım."

"O zaman sana mı ait olacaklar?" Huck sordu.

"Hayır, o sadece başka kimseye ait olmayacak. Dey kimseye ait olmayacak. Özgür olacaklar."

BÖLÜM 13

Sabahın sessizliği ve nehrin şırıltısı gardımı düşürmeme neden oldu. Uykuya dalmıştım.
hala su üstündeyken. Gözlerimi araladım ve gün ışığının bana baktığını gördüm ama beni uyandıran bir sesti. Erkek sesleri ve Huck'ınki, çok yakınımda, tam üzerimdeydi. Durumumu değerlendirdim ve salımızın üzerinde olduğumu ve üzerimin bir muşamba ile örtülü olduğunu belirledim. Muşambayı kendi üzerime çektiğimi hatırlamadığım için Huck'ın onu üzerime attığını düşündüm. Kıpırdamadan yattım.

"Adın ne evlat?" diye sordu bir adam.

"Johnny, efendim."

"Bu nehirde tek başına ne yapıyorsun?" "Balık tutmak için iyi bir yer arıyorum."

"Buralardan mısın?" Huck durakladı. "Evet."

"Ne avlıyorsun?" diye sordu başka bir adam. "Yayın balığı."

"Doğru yerdesin."

"Buralarda bir zenci gördün mü?" diye sordu ilk adam.

"Hayır, bayım. Neden?"

"O bir kaçak."

"Kaçak bir köle," dedi ikinci adam.

"Başka ne olabilir ki?" Bu ilk adamdan.

"Kaçak bir mahkumdan bahsediyor olabiliriz. Doğru değil mi? değil mi, Johnny? Anlat ona."

"Bir mahkum olabilir," dedi Huck.

"Ama değil," dedi ilk adam. "Hannibal'da bir kadına ait olan siyah bir köle zenci."

Huck'ın küçük kafasının içindeki çarkın döndüğünü duyabiliyordum. "Kimseyi gördün mü evlat?" diye tekrar sordu ilk adam.

Huck durakladı. Ben de onun dinledim. Su kanonun kenarlarına vuruyor ve beni salın zeminindeki çıtaların arasından ıslatıyordu. Suyun soğukluğu beni bir santim kadar hareket ettirmiş olmalıydı.

"Oğlan mı?"

"Hayır, kimseyi görmedim."

"O muşambanın altında kim var?" Adamın sesi daha yüksekti.

"Şuradaki benim hasta amcam," dedi Huck.

"Öyle mi?"

Sala bir şeyin takıldığını hissettim, belki bir kanca, belki de bir el.

"Evet," dedi Huck. "Onu her gün hava alması için dışarı çıkarıyorum. Çiçek hastalığına yakalanmış." Sal serbest bırakıldı.

"Peki sen onunla birlikte misin?" diye sordu ikinci adam. "Ona hiç dokunmadım. Ona dokunmaya korkuyorum."

"Çiçek hastalığı," diye tekrarladı ikinci adam. Sesi gittikçe zayıflıyordu.

"Çoğu zaman uyuyor," dedi Huck. "Sürekli öleceğini düşünüyoruz ama ölmüyor."

İlk adam .

"Ben çiçek hastalığıyla uğraşmıyorum," dedi ikinci adam. "Git," dedi birinci adam.

"Evet," dedi Huck.

"O yayın balıkları için ne kullanıyorsun, evlat?" diye sordu ikinci adam.

"Ne bulabilirim? Gece sürüngenleri, cırcır böcekleri."

"Kendine biraz peynir al. Peynire bayılırlar."

"Devam et evlat," dedi ilk adam. "Şu zenciye dikkat et. Tehlikeli biri olduğunu söylüyorlar."

"Evet, yapacağım."

"İşte biraz para," dedi ilk adam. "Neredeyse ölmek üzere olan amcasıyla balık tutmaya giden çocuğun paraya ihtiyacı var."

"Teşekkür ederim, efendim!" Huck dedi ki. "Çok naziksiniz." "Gidin."

İyice uzaklaştığımızda Huck temiz olduğumuzu söyledi. "Çok yakındı," dedi.

"Sevdiğimden daha yakın," dedim.

"Buna inanabiliyor musun? Şu adamı kaldır ve bana on dolar ver."

"Bu bir servet. O kadar parayla ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Bir şeyler alırım herhalde. Biraz yiyecek alabilirim."

"Yiyeceğimiz var. Yiyecek yakalıyoruz."

"Bilmiyorum o zaman. Sen ne alırdın?"

"Sanırım karımın ve çocuğumun ne kadara mal olacağını bilmiyorum." Gün ışığına, teknelerdeki insanlara baktım. "Bu riberden gitmeliyiz. Beni aradıklarını bilmiyoruz."

-

GECE ÇÖKTÜ. Çamurlu otların arasından teknemizi sakladığımız yere doğru ilerlediğimizde kanomuzun yerinde olmadığını gördük.

"Çalındı," dedi Huck.

"Ne yapacağız?" Dedim ki. "Sanırım salla yola devam etmeliyiz. Başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Sanırım haklısın, Jim."

O gece nehirde alışılmadık bir trafik vardı. Şeritlerin dışında kalmaya çalıştık ama vapurlar ve feribotlar her yerde görünüyordu. Dümen suyunda sallanıp durduk.

ters yönden gelen başka bir gemiyi bulmak için. Kürek çekip uzaklaşacak ne zamanımız ne gücümüz vardı. Bir sonraki geçen tekne tarafından yakalandık. O kadar hırpalandıktan sonra salımız parçalandı.

"Huck!" Çocuğun kafasının nehirde sallanışını izledim. Sonra nehir teknesi beni altına çekti. Kısa bir süre için boğularak öleceğim düşüncesine kapıldığımı itiraf etmeliyim. Ölümüne boğulmak insanı her zaman daha ilginç kılar ama ben o anda olabildiğince sıkıcı olmak, öyle kalmak istiyordum. Bir yerde yüzeye çıktım, kafam karışmıştı, sadece başımı suyun üstünde tutmaya ve bir banka bulmaya odaklanmıştım. Huck'ı kaybetmiştim.

BÖLÜM 14

Nehir beni tükürdüğü için kıyıya kadar yüzemedim. Beni korkunç bir böğürtlen çalısının içine fırlattı. Olgunlaşmamış böğürtlenler, yani hakaret tamamlanmıştı. Huck için korkuyordum ama durum umutsuzdu. Beyaz bir çocuğun nerede olduğunu ve durumunu sormak için arazide dolaşamazdım, üstelik kendim de bir insan avının konusuyken. Tek tesellim kitap ve kâğıt dolu çuvalımın omzuma bağlanmış olmasıydı. Sabah oldu ve bir açıklığa sürünerek girdim. Kitaplarımı elimden geldiğince açtım ki güneş sayfaları kurutabilsin.

O küçük çayırda uykuya daldım, güneş üzerimde parlıyordu. Hiç saklanmamıştım ama o kadar yorgundum ki bir çalının altına saklanmak için sürünemedim bile. Ayrıca Huck için endişelenmekten hasta olmuştum ve ondan kurtulduğum için böyle bir rahatlama hissetmekten utanıyordum. Gözlerim açıldı ve güneş nehrin çok ötesinde olduğu için öğleden sonra olduğunu hemen anladım. Ayrıca yalnız olmadığımı da görebiliyordum. Dört adam yanımda yere oturmuş beni izliyordu. Nefes aldım ve siyah olduklarını fark ettiğimde bedenimin rahatladığını hissettim.

İçlerinden açıkça en yaşlı olanı kitaplarıma dokunuyor, kurumalarına yardımcı olmak için sayfaları havalandırıyor gibiydi.

Sırayla onlara baktım ve bulutsuz gökyüzüne bakmak için arkama yaslandım. "Neredeyim ben?" diye sordum.

"Illinois'desin," dedi yaşlı adam. "Yani

özgür bir eyalette miyim?"

Adamlar gülüştüler. "Oğlum, Amerika'dasın," dedi kaslı bir adam.

Yaşlı adam kitaplarımdan birini yere bıraktı. "Illinois'deyiz, doğru ve Illinois sözde özgür bir eyalet, doğru ama buradaki beyazlar bize Tennessee'de olduğumuzu söylüyorlar."

"Belki de buna inanıyorlardır," dedim.

"Ne yapacağız?" diye sordu koca adam. "Mahkemeye bir harita götürüp, 'Bakın burada aslında özgürüz' mü diyeceğiz?"

Zayıf, kısık gözlü bir adam bana baktı. "Sen de kimsin?"

"Benim adım Jim. Nehrin yukarısından kaçtım. Korkarım her yerde beni arayan insanlar var."

Şaşı Gözler kitaplarıma baktı. "Bunlarla ne yapıyorsun?"

"Sanırım onları çaldım."

"Okuyabiliyor musun?" diye sordu en yaşlı adam. "Okuyabiliyorum."

"Biraz okuyabilirim," dedi iri adam. ve elimi sıktı. "Ben Josiah."

"Josiah."

"Yaşlı George," dedi yaşlı adam.

"Genç George," dedi tıpkı Yaşlı George'a benzeyen genç adam.

Bir duraklama oldu ve sonra son adam, zayıf adam, "Pierre" dedi. Şüpheli görünüyordu ama benim için neden endişelendiğini anlayamadım. Belki de sadece onlara bela ve kötü şans getireceğime inanıyordu. Bunu düşündüğümde, bunun makul bir korku olduğuna karar verdim.

Genç George'un kucağında bir enstrüman vardı. Su kabağına birkaç telle tutturulmuş oyma ahşap bir boyun. "Bu bir

banjo?" Ben sordum.

"Yaptım," dedi Genç George. "Ama burada çalmaya cesaret edemem. Etrafta kimse yok ama ses seyahat eder, biliyor musun? Özellikle de müzik. İnsanlar müziği kilometrelerce öteden duyabilir ve sonra onu bulmaya çalışırlar."

"Özellikle müzik," diye onayladı Yaşlı

George. "Özellikle müzik," diye tekrarladı

Josiah. "Ne kadar uzağa geldin?" Pierre

sordu. "Oldukça uzağa. Hannibal,

Missouri."

"Bu çok uzun bir yol," dedi Pierre. "İnsanlar seni ararken nasıl bu kadar uzağa gidebildin?"

"Bir kanodaydım."

"Nehirde böyle yalnız bir siyah adam mı? Beyaz bir adam seni sırf spor olsun diye vurup öldürürdü."

"Evet, buna avlanmak deniyor," dedi Josiah.

"Josiah üç kez kaçtı ve on mil bile uzaklaşamadı," dedi Pierre. "Ve hızlı koşabiliyor."

Pierre'in yüzünü inceledim. "Toprağın üzerinden geçmedim. Nehirde sürüklendim. Ve bunu gece yaptım."

Pierre kıkırdadı.

Huck'tan bahsetmeyi düşündüm ama . Nedeninden hala emin ama o sırada bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum ve zaten önemli olup olmadığından da şüpheliydim.

"Senin için bir ödül var mı biliyor musun?" Josiah sordu.

"Biliyorum."

"Sanırım hareket etmeye devam edeceksin," dedi Genç George.

Etrafıma bakındım. "Buralarda çok insan mı yaşıyor?"

"Anlayabileceğin gibi değil," dedi Yaşlı George. "Bazı köleler. Birkaç beyaz insan. Sahipler, gözetmenler."

"Ve o çılgın beyaz insanlar," dedi Josiah.

"The Grangerfords ve ve Shepherdsons," Genç George bu sözlerden keyif almış gibi görünerek şöyle dedi. "Birbirlerinden nefret ediyorlar

Diğerlerini. Hep birbirlerini öldürüyorlar. Nasıl yaptıkları da umurlarında değil. Silahlar, bıçaklar."

"Bana uyar," dedi Pierre. "Beyazların beyazları öldürmesi iyi bir şey. Ne kadar az olursa o kadar iyi."

"Sanırım birkaç günlüğüne bu ormanda saklanacağım," dedim. "Sence bunu yapabilir miyim?"

"Köpeklerle aramaya gelmezlerse," dedi Yaşlı George.

"Köpekler yüzünden," dedi Josiah. "Köpekler bir kez Koku, pes etsen de olur." "Üç kez mi?"

Ben sordum.

"Ama artık değil," dedi iri adam. "Artık kaçmıyorum."

"Köpekler mi?" Ben sordum.

"Hayır. İlk iki seferinde beni yakaladılar, geri getirdiler ve üzerimde zorbalık yaptılar." Josiah gömleğini yukarı çekti ve sırtındaki kızgın yara izlerini göstermek için bana döndü. "Üçüncü seferde önce beni sonra da diğerlerini dövdüler."

"Bir kadın," dedi Yaşlı George.

Pierre ona baktığımda gözlerini kaçırdı.

"Hiçbirinizin başını belaya sokmak istemem. Bu yüzden benden uzak dursanız iyi olur."

"Yiyeceğe ihtiyacın olacak," dedi Yaşlı George.

"Hayır, o haklı," dedi Pierre. "Yardım ettiğimizi öğrenirlerse o piçlerin ne yapacakları belli olmaz."

"Ne yapacaklarını söylemek var," dedi Josiah. "Ne yapacaklarını söyleyen çok şey var."

Yaşlı George'a baktım. "Haklılar. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Buraya kadar başardım, bundan sonra da başarabilirim."

Pierre baktı at benim Kitaplar. "Ne var hepsi Bu ne hakkında?"

"Beni rahatlatıyorlar," dedim.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Yaşlı George.

Pierre o anda yumuşamış gibi göründü. "Onlar saymaya başlamadan önce geri dönsek iyi ," dedi.

"İhtiyacım olan bir şey var," dedim. Az önce onlara bir yük olmak istemediğimi söylediğim için bu konuyu açmaktan nefret ediyordum.

"O da ne?" Pierre sordu. "Bir

kalem."

"Ne? Kalem mi?" Pierre ben demiştim der gibi diğerlerine baktı. "Bir kölenin kaleme ne ihtiyacı olur ki? Mektup mu yazacaksın? Bir köle kime mektup gönderecek ki?"

"Başkan mı?" Josiah şaka yaptı.

"Sana bir kalem getirebilirim," dedi Genç George. "Gerçekten yazabiliyor musun?"

Başımı salladım.

"Tamam," dedi Pierre. "Genç George sana bir kalem getirecek." Bana baktı. "Bir kalem."

BÖLÜM 15

YIYECEK ARAMAK ZOR DEĞILDI. Ben bir köleydim. Nasıl tırmalayacağımı ve pençeleyeceğimi biliyordum. Ve kendimi alışmıştım

Nehirdeki hayat. Crappies ve yayın balığı ve meyveler. Kamp olarak seçtiğim yere kimse gelmedi. Köpekleri dinledim ama o korkunç ses hiç gelmedi. İki gün geçti ve Huck'ı aramak için olası stratejileri düşündüm ama hiçbiri mantıklı gelmedi. Okudum. Kendimi hiç gün ışığında kitap okurken hissettiğim kadar savunmasız ve açıkta hissetmemiştim. Ya yerel çiftliğin gözetmenlerinden biri tarafından fark edilseydim? Ya da gördüğünden korkmuş olabilecek bir köle? Ya da sadece efendisine yaranmak isteyen bir köle? İyi efendiler ile zalim efendiler arasında bir ayrım olduğunu iddia eden köleler vardı. Çoğumuz bunun farksız bir ayrım olduğunu düşündük.

Okudum, okudum ama ihtiyacım olan şeyin yazmak olduğunu fark ettim.

O kaleme ihtiyacım vardı. Düşüncelerimi takip edemiyordum. Bir süre sonra kendi mantığımı takip edemez oldum. Bunun nedeni belki de kafamda yer açmak için okumayı yeterince uzun süre bırakamamamdı. Bir mevsim boyunca yemek yememiş ve sonra hastalanana kadar tıkınmış bir adam gibiydim. Ve kitaplarım bir kez okunduğunda ne istediğim ne de ihtiyacım olan şeylerdi. Venture Smith'in sözde kendisiyle ilgili hikâyesi, eseri inceledikçe daha da çileden çıkarıcı bir alıyor ve beş yaşındaki bir çocuğun nasıl olup da bu kadar çok ayrıntıyı hatırlayabildiğini merak ediyordum. Çoktan gelmiştim

Yalanların düzenliliğini anlamak için, durumumu haklı çıkarmaya çalışan beyazların anlattığı hikayelerden çıkarılan dersi. Voltaire'in dini farklılıklara ilişkin hoşgörü kavramını takdir ettim ve kendimi kaptırdığım kadarıyla, eserin içeriğiyle değil, yapısıyla, hareketiyle, mantıksal safsataların seslendirilmesiyle ilgilendiğimi anladım. Ve böylece, bu kitaplardan sonra, İncil'in kendisi en az ilgi çekici olanıydı. İçine giremedim, girmek istemedim ve sonra onu düşmanımın bir aracı olarak tanıdığımı anladım. Düşman kelimesini seçtim ve hala da seçiyorum, çünkü zalim mutlaka bir kurbanı varsayar.

Alacakaranlıkta hafif yağmur yağıyordu, bu yüzden sivrisinekler sustu. Ciddi bir rahatlama. Ormandaki sesler de . Genç George'un yaklaştığını duymadım ve beni ürküttü.

"Üzgünüm Jim," dedi.

"Bu senin suçun değil. Tembelleştim. Daha iyi dinlemeliyim."

Gökyüzüne baktı ve yağmurun yüzüne vurmasına izin verdi. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sana bir şey getirdim."

Genç George cebini karıştırdı ve bir kurşun kalemle geri döndü. Kalem küçük bir kuş gibi büyük elinin üzerine oturdu.

"Aman Tanrım," dedim.

"O kadar da büyük değil," dedi.

"Genç George, bu çok büyük. İnanılmaz bir şey.

Teşekkür ." "Bir şey değil."

"Nasıl aldın onu?"

"Çaldım."

Yüzümdeki panik ifadesini gördü. "Genç George." "Kimse beni görmedi."

Gülümsemesi gerçekten bir çocuk gülümsemesiydi, neşesi bulaşıcıydı. "Korkunç bir risk aldın," dedim.

"Çok kolaydı. Usta verandasında oturmuş bir şeyler yazıyordu ve bir rüzgar çıktı ve kağıtlarını her yere savurdu. Ben de orada bir açelya için çukur kazıyordum ve koşup kağıtları taşımasına yardım ettim. Karışıklıkta kalemini cebime attım. Bulamayınca tahmin edin ne yaptım?"

"Ne?"

"yardım ettim." Birlikte

güldük.

"Ve yazabilirsin. Eğer yazabiliyorsan, bir kaleme ihtiyacın var. Keşke yazabilseydim. Ne söyleyeceksin, Jim?"

"Bilmiyorum."

"Hikayeni anlat," dedi.

"Ne demek istiyorsun, Genç George? Hikayemi anlatmak mı? Hikayemi nasıl anlatmamı önerirsin?"

Ayaklarına baktı. Ben de baktım. Çıplaktılar, ayak parmakları ıslak çimenleri kavrıyordu. Yüzüme baktı. "Kulaklarını kullan," dedi.

"O da ne?"

"Hikayeyi kulaklarınızla anlatın. Dinle."

"Deneyeceğim, Genç George."

Ve o gitmişti. Artık geceydi. Üzerimde bir etki bırakmıştı ve benden ne yapmamı istediğini bilmesem de tavsiyesinin derin olduğunu anlamıştım. Ne yazacağımı ya da neden yazacağımı da bilmiyordum, hiçbir fikrim yoktu ama söylendiği gibi kulaklarımı kullanacaktım.

Kalemimi tuttum. Üç inç uzunluğunda olabilirdi. Elimde yoğun bir taş gibi hissediyordum.

-

GECENİN DERİNLERİNDE, ormanın derinliklerinden tazıların havlama ve uluma seslerini duydum. Yatağım haline gelen ağaç köklerinin üzerinde kendimi daha da sıkı bir topun içine çektim. Ağaçta yaşayan bir anne rakun vardı. Karanlıkta yanımdan kayıtsızca geçip gitmeyi alışkanlık edinmişti. Bu gece ağaçta, tepemde kalıp köpekleri dinledi. İkimiz de hayvandık ve hangimizin av olduğunu bilmiyorduk. İkimizin de av olduğunu kabullenmiştik. Rakun arkadaşımı bırakıp kaçmayı düşündüm ama yıldırımdan hangi yöne kaçılırdı ki?

BÖLÜM 16

BENIM ADIM JAMES. Keşke hikayemi sektör kadar tarih bilinciyle de anlatabilseydim.

Doğduğumda satıldım ve sonra tekrar satıldım. Annemin annesinin Afrika kıtasında bir yerden geldiği söylenmişti bana ya da belki de öyle sanıyordum. O dünya ya da o insanlar hakkında, halkımın kral mı yoksa dilenci mi olduğu hakkında herhangi bir bilgi sahibi olduğumu iddia edemem. Venture Smith gibi beş yaşındayken atalarının klanlarını, isimlerini ve köle ticaretinin kırışıklıkları, hendekleri ve uçurumları boyunca ailelerinin hareketlerini hatırlayabilenlere hayranlık duyuyorum. Size kendi dünyasının farkında olan bir adam olduğumu söyleyebilirim; bir ailesi olan, ailesini seven, ailesinden koparılmış bir adam, okuma yazma bilen bir adam, hikayesinin kendisiyle ilgili olmasına izin vermeyen ama kendi kendini yazan bir adam.

Kalemimle kendimi varlığa yazdım. Kendimi buraya yazdım. Saklandığım yer güvenli bir yer haline gelmişti ve hayal ettiğimden daha uzun süre kaldım. Nasıl yola çıkacağımı bilmiyordum çünkü planım yoktu. Bir kaçak yolları ya da patikaları kullanamazdı ve benim de teknem yoktu. Beni ilk ziyaret eden adamlar ara sıra uğruyorlardı. Çoğu zaman bana kırıntılar getiriyorlardı, ama çoğu zaman

Onlardan daha fazla yiyeceğim olduğundan değil. Kurutulmuş balık depom vardı ve yakınlarda böğürtlen bulunduruyordum. Pierre giderek daha az kuşkulanmaya başladı. Yaşlı George daha yaşlı görünüyordu. Josiah yine kaçmayı düşünüyordu.

"Ama halkımı kırbaçlamaları fikrine katlanamıyorum," dedi.

"Ama eğer başarırsan," dedi Yaşlı George, "dünyadaki hiçbir kırbaç bize vereceğin umudu yok edemez."

"Bu saçmalık," dedi Pierre. "Kırbaç kırbaçtır. Dünyadaki hiçbir düşünce kanamayı ve yara izini durduramaz. Jim bile bu riske girmeye hevesli değil."

"Nasıl ayrılacağımı bilmiyorum," dedim. "Ne kadar uzağa kaçarsam, ailemden o kadar uzaklaşırım. Geri dönmek ve onların özgürlüğünü satın almak istiyorum."

"Bunu yapamazsın," dedi Yaşlı George. "Sen bir kaçaksın. Bir kolundan asılmışken kimsenin bir şeyini satın alamazsın."

"Onları satın alması için beyaz bir adam bulmanız gerekir," dedi Pierre. "Bu pek mümkün görünmüyor, değil mi?"

Sessizliğimle kabul ettim.

"Sadece kuzeye gitmeli ve bir hayat bulmalısın. Tanrı ailenle ilgilenecektir."

Pierre'e baktık. Gülümsedi.

"Kahretsin, dönüştüğünü sanmıştım," dedi Yaşlı George.

"İnanmak iyi olurdu," dedi Josiah. "Ama hepimiz şaka köleleriyiz."

Yaşlı George, "Sen bir sıçansın," dedi. "Oh,

Lawdy, Lawd, Lawd," dedim.

"Ne yapacaksın?" Genç George sordu. "Kaçacağım,"

dedim.

-

Ağacımın altında geçirdiğim o günlerde, düz otlardan ve sazlardan bir torba örmüştüm. İçini balıkla doldurdum ve yola çıktım. Elbette hava kararana kadar bekledim. Geceleri seyahat etmek şimdiye kadar işe yaramıştı, nehir enkazlarına rağmen ve şimdi bu stratejiyi terk etmek kötü bir karar gibi görünüyordu. Karadaki gece nehirdeki geceden daha karanlık olmayabilirdi ama daha yoğun, daha baskıcı ve daha korkutucuydu. Belki de sadece hareket etme eylemi daha fazla çaba gerektirdiği için, her seferinde dikkatlice ölçülmüş bir adım. Belki de bu topraklar beyaz insanların yaşadığı yerler olduğu için. Ayrıca genç Huck'ı özlediğimi de düşünmek zorundaydım. Onun güvenliği için endişelendim, kendimi ondan sorumlu hissettim.

Orman sıktı ama ay ışığıyla çalışabiliyordum. Yarım mil sonra tanıdık bir sesin farkına vardım. Etrafımda yankılandı. Bir tokat. Bir çatırtı. Yakın mesafede ateş ışığı gördüm. Ses beni yaklaştırdı. Yaklaştıkça daha yüksek, kötü ritim ve noktalama işaretleriyle dolu hasta gümbürtüler. Bir çalılığa geldim ve oradan baktım.

Köleler geniş ve hüzünlü bir çemberin etrafında toplanmıştı. Beyaz gözetmenlerin yüzleri cemaatin üzerinde dağınık bir şekilde görülüyordu. Hepsinin ortasında beyaz bir adam duruyordu, elinde uzun, sarmal bir kamçı vardı. Bir başka gürültülü vuruşla bıraktı. Karşımda, bir direğe bağlanmış Genç George duruyordu. Sırtına bir kırbaç daha yedikten sonra yüzünü buruşturdu ve direğe iyice yerleşti. Cezalandırıcı yaklaşık on adım ötede durmuş, kırbacının ucunu toprakta sürükleyerek ona doğru getiriyordu.

"Ustadan bir kalem çal, olur mu!" diye bağırdı kırbaçlı adam. Genç George'a tekrar vurdu. "Durmamı ister misin, zenci?" Deriyi yavaşça geri çekti, böylece ses işkencenin bir parçası haline geldi.

Genç George'la birlikte irkildim. Kırbaç sanki sırtımdaymış gibi acıttı, içimi açtı. Kalabalığın içinde Josiah'ı gördüm.

Ateşin parıltısı. Genç George'a güç vermeye çalışıyormuş gibi soğukkanlı ve kaskatı kesilmişti, darbeleri kesinlikle benim gibi hissediyordu. Ama bizim acımız Genç George'unkine hiç benzemiyordu. En çok bu acıtıyordu.

Genç George çalılıkta yüzümü buldu. Kalem bendeydi. Cebimdeydi. Tekrar vurdu ve ben irkildim. Birbirimize baktık. Kırbaç onu tekrar bulana kadar Genç George gülümsüyor gibiydi. Bacaklarından aşağı kan damlıyordu. Gözlerimi buldu ve ağzından "Kaç" kelimesi çıktı.

Ben yaptım.

BÖLÜM 17

Karanlıkta olabildiğince sessiz ve hızlı bir şekilde ilerledim. Kalbim bir türlü yavaşlayamıyordu.
normal ritim. Gün doğumu yaklaşıyordu ve korkularımın en kötüsü, saklanacak bir yer bulamayacağım korkusu bana baskı yapıyordu. Gün ışığında insan trafiğinden uzak bir yer. Bu sorunun bir parçası da karanlıkta sık kullanılan patikaları ya da hayvan yollarını tespit edememdi.

Bağrışmalar duydum. Kızgın erkek sesleri. Kelimeleri seçemiyordum. Tartışmanın ortasında daha yüksek bir ses duydum, tanıdık bir ses. Karnımın üzerine çöktüm. Gürültüye doğru sürünmedim, o bana doğru geldi.

"At başka bir şey değilsin!" diye bağırdı bir adam. "Lanet Shepherdson! Sophia, Harney'den uzak dur!" "Hiçbir yere adım atmıyor! O ve ben vuruldu!" Harney bağırdı.

"Cehennem gibi!" dedi ilk adam.

"Kaçmalısın, Sophia!" Bu Huck'ın sesiydi, çok iyi tanıdığım bir ses. Onu göremiyordum.

"Seni kurşunla dolduracağım, Grangerford."

"Al bakalım, seni zambak ciğerli koyun sikici!"

"Kaç, Sophia," diye bağırdı Huck.

Genç beyaz bir kadının açık alanda koşarak ağaçların arasına girdiğini gördüm. Sonra Huck'ın koşarak bana doğru geldiğini gördüm. Tabanca parladığında benden sadece bir metre uzaktaydı. Elimi uzattım.

ve Huck'ı bana doğru çektim. Tabii ki ürktü ve beni defetmeye çalıştı.

"Huck, benim, Jim," diye fısıldadım.

"Jim mi?"

"Evet."

Daha fazla parıltı ve kulakları sağır eden patlamalar oldu. Tabanca ateşi başladığı gibi aniden kesildi. Alanda hiçbir ses yoktu. Ayağa kalktık.

"Hepsinin öldüğünü mü düşünüyorsun?"

Huck sordu. "Kesinlikle öyle görünüyor,"

dedim.

Güneş yeni doğmaya başlamıştı. Çayıra doğru adım attık. Dört ceset yerde yatıyordu, sanki yağmurla yıkanmaya çalışıyorlarmış gibi yayılmışlardı.

"Onlar öldü, Jim. Hepsi öldü."

"Buradan gitmeliyiz, Huck." "Beni nasıl

buldun?" diye sordu çocuk. "Şans. Seni

tesadüfen buldum."

"Hepsi öldü."

Çocuğu ağaçlara doğru çektim. "Hayır, bu

taraftan," dedi.

Onu ters yönden takip ettim, kavak ağaçlarından oluşan bir duvardan geçip nehre doğru dik bir tepeden aşağı indim.

"Bu iyi bir yol mu?" Ben sordum.

Huck neredeyse gülerek, "Ne bulduğuma inanamayacaksın," dedi. "Buna inanamayacaksın Jim."

O haklıydı. Ben inanmamıştım. "Bu bizim salımız mı?"

"Birkaç gün önce karaya vurdu. Kayıtları yeniden düzenledim ve onu tamir ettim."

Dünya artık aydınlanmıştı. "Gündüz vakti nehirde mi?" Yüksek sesle düşündüm. Cinayetin işlendiği yöne doğru baktım. Siyah bir adamın yakınında ölü beyaz insanlar, siyah adam için asla iyi sonuç vermezdi.

"Sala bin evlat," dedim.

Gemiye tırmandık ve akıntıya doğru ilerledik. "Jim," dedi Huck.

"Ne?"

"Neden bu kadar komik konuşuyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" İçten içe panikliyordum.

"Konuşuyordun -bilmiyorum- sesin köle gibi gelmiyordu."

"Bir kölenin sesi nasıl geliyor?" Bana baktı.

"Konuşmanın tek bir yolunu bilirim, Huck. Hayır, beni korkuttun. Ne demek istiyorsun, sesim komik mi?"

"Şimdi bilmiyorsun, ama yemin edebilirim." "Peki ya naw, Huck? Sesim nasıl geliyor?" "Şimdi sesin iyi geliyor."

"Vay canına, bu çok iyi."

Huck bana bir kez daha şüpheyle baktı.

BÖLÜM 18

Nehir aşağıda genişti, yer yer neredeyse bir buçuk mil. Bazen, geceleri seyahat ederken nehir tamamen bizimdi. Korkunç bir hiçliğe giden uçsuz bucaksız bir otoyoldu. Nehir tekneleri bize uzak olan tarafı tercih ediyordu ve hiç de tehlikeli görünmeyecek kadar küçük görünüyorlardı. Huck bana kan davalı Shepherdon'larla Grangerford'ların hikâyesini, aileler arasında süregelen savaşı ve kendisinin nasıl içeri alındığını büyük bir zevkle anlattı. Bitkin bir halde, fazla ilgi duymadan dinledim.

"Grangerford Baba iyi bir adamdı, Jim. Bana biraz Yargıç Thatcher'ı hatırlattı. Hiç kitap okuduğunu sanmıyorum, ama kitap okuyan bir adam gibi davranırdı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım," dedim.

"Ve şu Sophia, çok güzeldi. Ama Harney Shepherdson'a karşı çok kötüydü. Onda ne bulduğunu ben bile anlayamadım."

"Neden birbirinizden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Ama ben bile Sophia ve Harney'nin bir araya gelmesinin iyi bir şey olmayacağını görebiliyordum."

"Kesinlikle değil,"

dedim. Huck sustu.

-

BİR SABAH, salımızı durgun dallara bağladıktan sonra, Huck ve ben bir kumsal bulduk.

yüzmek ve belki biraz temizlenmek için bir derenin ağzındaki plaja gittik. Orada bir kano bulduk. Yapraklar, kir ve örümcek ağlarıyla dolu olduğu için uzun zamandır orada saklı gibi görünüyordu. Ama yüzüyordu.

"Buna inanabiliyor musun?" Huck dedi ki. "Bir kano kaybediyoruz, bir kano buluyoruz. Her şey eşitleniyor, değil mi?"

"Sho do," dedim.

Gemiyi temizledik ve Huck bir yan maceraya hazır olduğunu söyledi.

"Ne diyorsun?" Ben sordum.

"Sanırım kanoyu biraz daha yukarı çıkarıp test etmeliyim. Büyük Mississipi'ye kötü bir tekneyle çıkmak istemem."

İçindeki çocuğun oynamaya ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. "Sanırım haklısın," dedim. "Ben burada bekleyeceğim ve paçalarımızla ilgileneceğim."

"Tamam, geri geleceğim."

Gitmesine yardım ettim. Savaşan ailelerle olan işinin onu rahatsız ettiğini görebiliyordum. Öldürmeyi yakından görmek zordur. Özellikle de bir çocuk için. Gerçeği söylemek gerekirse, ben de pek fazla öldürme görmemiştim, ancak her gün bununla yaşıyordum, tehdidiyle, vaadiyle. Bir linç görmek on linç görmek demekti. On tane görmek yüz tane görmek demekti, ölümün imzası olan o duruş, başın açısı, ayakların çaprazlanması.

Yol boyunca bir yerlerde kitaplarım yine ıslanmış ve oldukça harap olmuştu. Sayfaları mümkün olduğunca kurumaya bırakmaya çalıştım. Boş kalan yerler en azından bana değerli varlığımla bir şeyler karalamam için alan bırakıyordu. Çok pahalıya mal olan küçük çubuğu inceledim. Genç George'un yediği dayağın ölümüne neden olup olmadığını bilmeme imkân yoktu. Önemli bir şeyler yazmayı ona borçlu olduğumu biliyordum. Kurşun kalem yumuşaktı ve koyu bir iz bırakıyordu. Mümkün olduğunca uzun süre dayanması için hafif bir dokunuşla kullanmaya karar verdim.

Üzerinde FABER yazıyordu. Belki de bu benim soyadım olabilir. James Faber. Kulağa o kadar da kötü gelmedi.

Gözlerimi kapattım ve açtığımda zayıf ama çok da uzun olmayan bir figürün suyun içinden bana doğru yürüdüğünü gördüm. Köşeli yüzü dikkat çekici olabilirdi, ama bu tür değerlendirmeleri birinin konuşmasını duyduktan sonraya saklıyordum.

"Bu John Locke değil mi?"

dedim. "James."

Ölü gibi uyuduğumu ve rüya gördüğümü biliyordum ama John Locke'un bunu bilip bilmediğini bilmiyordum.

"Seni düşünüyordum," dedim. "İkiyüzlülük üzerine kafa yoruyordum."

"Şimdi yine başlama," dedi. "Bu bir işti. Barbados için anayasa yazdıktan sonra, Carolinalılar da benden bir anayasa yazmamı istediler ve ben de yazdım."

"Söylediğiniz şey, eğer birisi size yeterince ödeme yaparsa, ahlaki ve doğru olarak anladığınızı iddia ettiğiniz şeyi terk etmenizin sorun olmayacağıdır."

"Sen söyleyince," dedi. "Ne

dediğimde?"

"Davranışlarını meşrulaştıracak bir anayasa istediler. Eğer bunu onlar için ben yazmasaydım, başkası yazacaktı. Böyle bir şey olsaydı dünyada ne değişirdi?"

Ona baktım. "Sen söyle," dedim.

"Bazıları kölelik konusundaki görüşlerimin karmaşık ve çok yönlü olduğunu söyleyebilir."

"Karmaşık ve çok yönlü." "İyi

düşünülmüş ve karmaşık." "Karışık

ve sorunlu."

"Sofistike ve karmaşık."

"Labirentimsi ve Daedalean."

"Oh, iyi oynadın, benim karanlık dostum."

"Jim! Jim!" Huck'ın sesi havayı yarmıştı.

Locke tekrar suyun içinde kayboldu.

Huck iki beyaz adamla birlikte kürek çekiyordu. Yüzlerindeki dehşet ifadesini fark edene kadar dehşete kapılmıştım. O kadar korkmuşlardı ki ten rengime bakmaya bile tenezzül etmediler. Sonra köpeklerin sesini duydum.

"Hadi gel, Huck. Salımızı kanoya bağlayalım ve gidelim."

Köpeklerin sesleri beni korkudan harekete geçirdi. İki ziyaretçi de yardım etmek için eğilmedi. Ama Huck'la birlikte kayığı ve salı çekek yerinden uzaklaştırıp nehrin hızlı akıntısına doğru hızla sürükledik.

"Meme tarafına gitsek iyi olur," dedim. "Meme tarafında çok fazla insan yok."

"Sen haklısın," dedi Huck.

Adamlardan biri yaşlıydı, belki yetmiş, belki de daha fazlaydı. Korkunç bir şekilde hırıldıyordu ve ölebileceğinden şüpheleniyordum. Diğer adam ise oldukça gençti. Her ikisi de parlak güneş ışığında gözlerini kıstılar ve sonunda beni fark ettiler.

"Kendine bir köle bulmuşsun, ha?" dedi genç adam.

"Jim benim kölem değil, o benim arkadaşım," dedi Huck sert bir sesle. "Anlıyorum. Adın ne evlat?"

"Huckleberry, ama herkes bana Huck der. Bu da Jim."

"Evet, biliyorum," dedi. "Arkadaşın."

Adamlardan korkuyordum ama yolumuza çıktığını duyduğum köpeklerden çok daha fazla korkuyordum. Sadece benim peşimde olduklarını hayal edebiliyordum ve bu yüzden teknemizdeki bu iki beyaz adamın varlığı kafamı karıştırmıştı. Neredeyse her yönden birbirlerine zıt oldukları gerçeği de işin saçmalığını artırıyordu. Yaşlı adam çok uzun boylu ve zayıftı, genç olan ise neredeyse Huck kadar kısa ve şişmandı. Bu

Genç olanın kafası siyah saçlarla doluydu. Yaşlı olan tamamen keldi. Yaşlı, sakallı. Genç, temiz traşlı. Mavi gözlü, kahverengi gözlü. Ortak özellikleri beyaz ve çekik gözlü olmalarıydı. Yaşlı olanın elinde yırtık ve kirli bir halı çantası vardı.

Yaşlı olan genç olana baktı. "Başını ne belaya soktu, dostum?"

"Sanırım kusurlu bir ürün yüzünden. Diş taşlarını temizleyen bir macun satıyordum. Çok da işe yarıyor."

"Bu sana nasıl sorun yarattı?" Huck sordu.

Genç adam içini çekti. "Görünüşe göre diş minesini de beraberinde götürüyor."

"Bu hiç iyi değil," dedim hiç düşünmeden.

Adam bana kızgın bir bakış fırlattı.

"Biliyorum."

Huck'la yalnız vakit geçirmenin tehlikeli bir şekilde rahatlamama neden olduğunu fark ederek gözlerimi kaçırdım.

Genç adam hikâyesine devam etti. "Eğer aynı gün oradan ayrılmış olsaydım başım beladan kurtulurdu." Yaşlı adama döndü. "İşte benim hikâyem bu. Seninki ne?"

"Şeytan suyunun kötülükleri hakkında küçük bir toplantı düzenliyordum. Yeniden canlanma işi güvenilir bir iş ve eğer hoşnutsuz kadınlardan faydalanırsanız oldukça iyi para kazanabilirsiniz."

"Ee, ne oldu?"

Yaşlı adam boğazını temizledi. Konuşkan biriydi. "Gecede beş ya da altı dolar kazanıyordum, adam başı on sent, çocuklar ve zenciler bedava giriyordu. Sonra bir gece, ironik bir şekilde

-Adı Penny'ydi ve güzeldi. Beni özel sürahimden içerken yakaladı. Sonra kıyamet koptu. Benden imkânsızı istediler."

"Neydi o?" Huck her kelimeye asılarak sordu.

"Benden tüm paralarını iade etmemi istediler. Anayasal olarak böyle bir şey yapmam mümkün değil. Bu gerçekleşmeyeceği için kaçtım."

Genç adam, "En azından aldıklarını saklamışsın," dedi.

"Evet, işte burada." İşte o zaman yaşlı adam çantasının dibindeki büyük yırtığı fark etti. Başı öne düştü. "Sanırım Tanrı bu yaşlı günahkârı cezalandırmayı uygun gördü."

"Hey, yaşlı adam," dedi genç olan. "Hiç bir ortakla çalışmayı düşündün mü? Bir süreliğine ikili takım yapabiliriz ve nasıl gittiğini görürüz."

"Bu fikre katılmıyor değilim. Söylesene, ne düşünüyorsun, muhtemel ortak?"

"Ben bir matbaa kalfasıyım ve bu işte pek iyi değilim, muhtemelen harflerimi bilmeme rağmen onları okuyabileceğim şekilde birleştiremediğim için. Son zamanlarda biraz patentli ilaç işiyle uğraştım. Aktörlük yaptım, ama yine okuma sorunu baş gösterdi. Bir ara hipnotizma ve bazı kafa vuruşlarını okumayı denedim."

"Ah, frenoloji," dedi yaşlı adam. "Bu iyi bir şey." "Peki ya sen, ihtiyar?"

"Çok doktorluk yaptım ama işleri daha da kötüleştirdiğinizde insanlar biraz sinirleniyor. Özellikle de çok daha kötü olduğunda. Özellikle de birileri öldüğünde. Bu yüzden ara sıra el sürme işini üstleniyorum. Bilirsiniz, kanser, felç ve bunun gibi durumlarda."

"Eminim zamanında bir ya da iki fal bakmışsındır."

"Evet, ama benim asıl işim ayinler. Nefes almadan önce kadınları korselerinden çıkarabilirim."

Buna inanabilirim, diye düşündüm, köle gibi orada değilmişim gibi davranarak. Zalimlikten sonra en dikkat çekici beyaz özelliği saflıktı. Huck'ın tepkisi de bunu kanıtlıyordu. "Sizler inanılmazsınız." dedi.

"Pek sayılmaz, evlat," dedi yaşlı adam. "Hayatta ne kadar dibe battığıma bak, Tanrı'nın bana bıraktığı arkadaşlığa bak. Ama kendimden başka suçlayacak kimse yok. Kişisel bir şey değil."

"Bunu kişisel algılıyorum," dedi genç adam. "Ama sanırım ben de aynı şeyi söylüyor olabilirim."

"Ama önce ben söyledim, değil mi?" Yaşlı adam önce diğer adama, sonra Huck'a ve hatta bana baktı.

"Hepinizle bir sır paylaşacağım," dedi genç adam.

Huck eğildi.

"Sana söyleyeceklerimi kimseye fısıldamayacağına söz veriyor musun? Biri sana bir dolar teklif etse bile mi?"

"Söz veriyorum," dedi Huck.

Başını sallayan yaşlı adama baktı.

"Peki ya sen, zenci? Sır tutabilir misin?" "Sanırım tutabilirim."

"Bridgewater Dükü'nün en büyük çocuğu olan büyük büyükbabam, özgür olabilmek için bu ülkeye kaçmış. Burada bir eş aldı ve burada öldü. Babasıyla aynı zamanda ölmüş ve böylece küçük kardeşi mülkü ve unvanı ele geçirmiş. Gerçek dük unutuldu, tarih tarafından ezildi, ama ben onun soyundan geliyorum ve bu nedenle"- durakladı-"bu unvanın yasal varisi benim. Ben Bridgewater Dükü'yüm."

"Vay canına," dedi Huck. "Bir dük. Gerçek bir dük. Tam burada, bizim küçük salımızda. Duydun mu Jim?"

"Duydum, Huck. Tanrım, , Tanrım."

"Size nasıl hitap etmem gerekiyor?" Huck sordu. " 'Dük Hazretleri' mi?"

"'Lord Hazretleri' demek adettendir," dedi adam.

"Bridgewater Dükü," dedi Huck havaya doğru.

"Bana Bridgewater diyebilirsin," dedi yaşlı adama. "Bir unvanda ne var ki zaten?"

"Gerçekten de öyle," dedi yaşlı adam.

Bridgewater ona yan gözle baktı. "Dinle,

Bilgewater," dedi yaşlı adam.

"Bridgewater."

"Henüz hikayemi duymadın. Bir sırla doğan tek kişi sen değilsin. Benimki seninkinden bile daha üzücü." Yaşlı adam sırayla her birimize baktı.

"Sırrınız nedir bayım?" Huck sordu.

"Bilgewater, çocuğa ve zenciye güvenebileceğimi biliyorum, ama sırrım konusunda sana güvenebilir miyim?"

"Adım Bridgewater ve evet,

akrabasın." "Ölümüne mi?"

"Evet."

Yaşlı adam bir an nefesini tuttu ve sonra, "Çocuk, beyefendi, zenci, ben eski Veliaht'ım," dedi.

"Sen nesin?" Bridgewater sordu.

"Gerçekten de dostum, Mississippi Nehri'ndeki bu salda seninle birlikte oturan kişi kayıp veliaht. Ben On Yedinci Louie, On Altıncı Louie ve Marie Antoinette'in oğluyum. Fransa'dan bir çeşit kokmuş peynir için kullanılan bir fıçının içinde gizlice kaçırıldım. Aylarca kendime dayanamadım."

"Tanrım," dedi Huck. "Duydun mu Jim?"

"Evet, dostlarım, ben Fransa'nın gerçek kralıyım."

"Jim?" dedi Huck.

"Duydum," dedim çocuğa.

Veliaht yüzünü avuçlarına gömdü ve ağlamaya başladı. "İşte buradayım," dedi. "Evimden bu kadar uzaktayım ve kimse bana 'Majesteleri' ya da 'Ekselansları' bile demiyor. "

"Çok üzülmeyin, Majesteleri," dedi Huck. "En azından o köpekler ve öfkeli insanlar sizi yakalayamadı."

Yaşlı adamın gözyaşı dökmeyen yüzü ellerinin arasından fırladı. "Biliyor musun, haklısın evlat. Serbest kaldım. Bilgewater sayesinde. Dostum, ne dersin, iki kraliyet ailesini bir araya getirip ticaretimizi yapalım mı?"

Huck'la bakıştık. Dük ve Kral'ın yalancı olduğundan şüphelendiğinden şüpheleniyordum ama o tüm bu maceranın büyüsüne kapılmıştı. Ne olursa olsun, onlar bizimleydi ve onları kolayca atlatamazdık.

BÖLÜM 19

Adamlar bizi oldukça adil bir şekilde sorguladılar. ? Huck'ın neydi? Herhangi bir
Para mı? Huck kendisine verilen on doları açıklamayacak kadar sağduyuluydu. Sonra sorular bana döndü.

"Zenci kaçak mı?" diye sordu Dük. Huck,

"Size onun arkadaşım olduğunu söyledim,"

dedi. "Bir kaçak arkadaş olabilir," dedi Kral.

"Zenci konuşamıyor mu?" dedi Dük. "Onun

adı Jim," dedi Huck.

"Hatırlıyorum," dedi Dük. "Kaçak mısın, evlat?" "Hayır."

Huck bana baktı. Gözlerimi nehrin aşağısına ve sonra tekrar ona çevirdim. "Ne tür bir kaçak kuzey yerine güneye gider ki?" diye sordu.

"Çocuk haklı," dedi Kral. "Tabii ki herkes kuzeye kaçacak bir köle arayacaktır. Güneye kaçmak en akıllıca hareket olur."

"Yani o senin kölen mi?" diye sordu Dük.

Huck bana baktı ve ben de hafifçe başımı

salladım.

"Sanırım öyle. Sanırım öyle," dedi çocuk. Bunu söylemenin ona nasıl acı ve rahatsızlık verdiğini görebiliyordum.

"Bu ikinizin nehirde ne yaptığınızı açıklamıyor," dedi Kral. "Bir çocuk ve bir köle tek başlarına."

Huck'ın yüzüne baktım ve her şeyi içine sindirdiğini görebiliyordum. Gözleri parladı ve belki de

Adamların yalanlarını duyunca başladı. "Benim halkım Missouri'deki Pike County'den. Ben orada doğdum. Ben, babam ve küçük kardeşim Ike dışında tüm ailem garip bir vebadan öldü. Babam fakirdi, özellikle de tüm o cenazelerden sonra. Merhumunuzu cennetin kapısındaki adamla tanıştırmak için bir vaize para ödemeniz gerektiğini biliyor muydunuz? Babamın ödemesi gereken bir sürü borcu vardı ve bunları ödedikten sonra elinde sadece birkaç dolar ve Jim kalmıştı."

"Bu korkunç bir şey," dedi Kral.

"Her neyse, babamın Orleans'ta bir kardeşi var, amcam Ben. Tek atlı küçük bir çiftliği varmış ve babam ona yardım edeceğimizi düşünmüş."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Dük.

"Bence de," dedi Kral.

"Babamın bize bir buharlı gemide güvertesiz yolculuk ayarlayacak parası yoktu, ama bir gün bir sal bulduğunda şansı yaver gitti."

"Yani bir sal çaldı demek istiyorsunuz," dedi Dük.

"Terk edilmiş bir sal bulmuş," dedi Huck. "Değil mi Jim?"

"Evet, Huck. Terk edilmiş bir sal," dedim.

"Gemiye tırmandık ve yola çıktık. Sanırım tembellik ettik ve nehrin bizi sürüklemesine izin verdik çünkü bir de baktık ki bir nehir teknesi üzerimize doğru geliyor. Dehşet vericiydi. O koca kürek, büyükannenin yumurta çırpması gibi suyu doğruyordu."

"Tanrım," dedi Kral.

"Babam her zaman olduğu gibi sarhoştu ve onu hemen gözden kaybettim. Küçük kardeşim için yüzmeye çalıştım ama suya gömüldüm. Dünya kararmadan önce gördüğüm son şey Jim'in küçük Ike için deli gibi yüzdüğü oldu."

Dük bana baktı ve başını salladı. "İyi zenci," dedi. "Ama çocuğu kurtaramadın, ha?"

"Tanrı biliyor ya, denedim," dedim. "Kürek kafama çarptı."

Huck boğazını temizledi. "Jim ve ben salımızdan geriye kalanlara tutunarak yukarı çıktık. Babamı ve küçük kardeşimi bir anda kaybettim." Yüzünü buruşturdu ve inandırıcı olmadığını düşündüğüm bir çığlık attı.

Dolandırıcıların dolandırılması en kolay insanlar olduğu ortaya çıktı. Huck ağlamaya başlar başlamaz iki adam da ona katıldı. Aklımdan geçseydi, sesimi koroya katarak etkili olabilirdim, ama her şeyden çok şaşırmıştım.

Kral, "Tüm sahtekâr ve sinsi günlerimde hiç bu kadar üzücü bir hikâye duymamıştım," dedi.

"Zavallı küçük Mike," dedi Dük.

"Ike," diye düzeltti Huck onu. "Her neyse, geceleri seyahat etmeye başladık çünkü ne zaman gün ışığına çıksak birileri kayıkla yanımıza gelip Jim'i benden almaya çalışıyordu."

"İnsanlar çok kötü, değil mi?" dedi Kral.

"Gündüz vakti biraz yol kat edebilmemiz için bir yol bulmaya çalışıyorum. Bir süre düşünmeme izin verin," dedi Dük. Bununla birlikte arkasına yaslandı ve gözlerini kapatarak güneşin yüzünü yakmasına izin verdi. "Bunun üzerinde biraz düşüneceğim."

"Kulağa iyi bir zaman kullanımı gibi geliyor. Sanırım ben de öyle yapacağım," dedi Kral ve gözlerini kapattı.

Gece çöktüğünde ve normalde yola çıkmayı düşündüğümüzde, güçlü bir fırtına çıktı. Alçaktan şimşekler çaktı ve biz de kıyıda dinlenip beklemeye karar verdik. Kızarmaya gerek yoktu. Şimşek dindiğinde, denize açıldık. Saldaki normal uyku yerlerimizi Dük ve Kral almıştı. Aslında, Majesteleri gemimizin güvertesinin çoğunu kaplamış ve bize rahat edecek çok az yer bırakmışlardı. Huck ve ben çatımızın kenarının hemen altında birbirimize yakın oturduk, ıslanmaktan korunmak için yeterli bir örtü değildi ama en azından sırtlarımız kuru kalmıştı.

Yağmur gece yarısı kesildi. Kraliyet ailesi gerindi, esnedi ve etrafta yiyecek aradı. Nehirden aşağı süzülürken kurutulmuş balıklarımızı onlarla paylaştık.

"Bir insan bununla yaşayamaz," dedi Kral. "Bize gerçek yemek lazım. Yumurta ve bir parça domuz pastırması."

"Satın almak için paraya ihtiyacımız var. Bir kasabaya ihtiyacımız var," dedi Dük.

"Hiçbir kasabaya gidemeyiz," dedi Huck. "Jim'i almaya çalışırlar."

"Bana ait olduğunu söylemezsem olmaz," dedi Dük.

"Kimse senin bir kölen olduğuna inanmaz," dedi Kral. "Kendini bir insana sahip olacak kadar zenginmişsin gibi göstermiyorsun."

"Peki sen biliyor musun?" diye sordu Dük.

"Neden, evlat, ben Fransa Kralıyım."

"Peki, tamam Kral, bir dahaki sefere kasabaya geldiğimizde karaya çıkacağız ve sen de insanlara bir gösteri yapıp bize biraz para kazandıracaksın. Ne yaparsın?"

"Bazı oyunların repliklerini biliyorum. Ben bir şeyler dizerim, sen de birkaç şey kaparsın, ne demek istediğimi anlarsın."

Huck kendini konuşmaya dahil etti. "İnsanlara Jim'in sana ait olduğunu söyleyemezsin."

"Peki neden olmasın?"

"Çünkü yok. Bunu söylemeye başladığında onu birine satmaya çalışmayacağını nereden bileyim?"

Kral ve Dük birbirlerine baktılar. "Bunu alamam," dedi Huck.

BÖLÜM 20

SADECE ÖNCE DAYBREAK küçük bir kasabanın ateşleri göründü. Dük bizi kasabanın ortasına doğru nehir.

"Bu küçük mezranın güneyine ineceğiz, sonra bağlayacağız. Oraya girip biraz iş yapacağız. Kulağa hoş geliyor mu, Majesteleri?"

"Gerçekten de öyle Majesteleri," dedi Kral. "Biz salın yanında bekleyeceğiz," dedi Huck. Her iki adam da güldü.

"Ve bu kesinlikle seni ve bu zenciyi son görüşümüz olacak," dedi Dük. "Hayır evlat, sanırım siz ikiniz bizimle kalacaksınız."

"Haklı," dedi Kral. "Siz ikiniz o eski Mississipi'den aşağıya bir minnow'un bir kepçeyi yüzebileceğinden daha hızlı inersiniz."

Huck ve ben salımızı bir söğüt ağacına bağlarken onları izlediler. Otların arasında gördüğüm bir sıçan yılanını üzerlerine atmayı, Huck'ı sala itmeyi ve kaçmaya çalışmayı düşündüm ama su o kadar sığdı ki bizi geçebilirlerdi. Bu da ilişkimizde ne Huck için ne de benim için iyi sonuçlanmayacak bir dinamik yaratırdı.

Kral, "Sıkıca , zenci," dedi. "Ya, suh."

"Kaçmak için çalışmıyorsun, değil mi Jim?" diye sordu Kral.

"Na, suh."

"Kime olduğunu soran oldu mu?"

"Sen, suh."

"Çok iyi."

"Hazır mıyız?" diye sordu Dük.

"Gidelim," dedi Kral. "Oğlum, sen ve kölem önden gidin."

-

YAPTIK. Bir hayvan patikasına gelene kadar çalıları kırdık ve sonra kendimizi bir vagon yolunda bulduk. Yol ile patikanın birleştiği yere yakından baktığımdan emin oldum. Geri dönüş yolumuzu bulmaya çalışırken kaybolmamızı istemiyordum ama patikayı da işaretlemek istemiyordum. Orada kalın bir dalında ip izleri olan kocaman bir çınar vardı. Genç George'u düşündükçe kalbim sıkışıyordu.

"Sorun ne Jim?" Huck sordu.

"Hiçbir şey," dedim.

"I Aşk yürüyorum üzerinde a ülke yol," ve Kral dedi. "Havasında, açıklığında bir şeyler var."

"Bütün yollar aynıdır," dedi Dük. "Seni dışarı çıkarırlar, içeri alırlar ve tekrar dışarı çıkarırlar."

Kasabanın kenarındaki bazı evlerin arka bahçelerine doğru . Görülecek tek bir kişi bile yoktu.

"Burası ölü bir yer," dedi Dük. "Başka türlü bir dolandırıcı olsaydım, kendime bir iki ev soyardım."

"Bu iyi olmaz," dedi Huck.

Sonra Kral caddenin ortasında yürüyen bir adam gördü. "Efendim, sizi rahatsız edebilir miyim?"

Adam Kral'ı bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Bu kasabanın tüm iyi insanlarının nereye gittiğini bana söyleyebilir misiniz? Biraz fazla sessiz görünüyor."

İlk korkum, son zamanlarda hep olduğu gibi, kaçtığımı duymuş olmasıydı.

"Bu senin zencin mi?" diye sordu.

"Evet, öyle," dedi Kral. "Tanışabileceğin en zavallı köle ama o benim. Yiyecek ve hava israfı."

"Peki, herkes nerede?" diye sordu Dük.

"Herkes ayinde. Yaşlı bir vaiz onları iyileştirme gibi şeylerle büyülüyor. Benim fikrimi sorarsanız, lanet olası bir palyaço. Saf aptallar o sepetlere para akıtıyor." Gözlerini benden ayırmadı.

"Görüyorum ki kölemle ilgileniyorsunuz," dedi Kral. "Belki de bana bir teklif yapmak istersiniz."

"Az önce üzgün olduğunu söyledin."

Huck ortalığı velveleye vermek üzereydi ama ona bir bakış attım. Kral, "Üzgünüm ama tamamen değersiz değil," dedi.

"Köleye ihtiyacım yok. Çiftliğim yok. Dükkanım yok. Ben sadece yaşlı bir adamım." Bununla birlikte kendi acınası durumuyla meşgul görünüyordu ve kendi kendine mırıldanarak uzaklaşmaya başladı. "Hayatımın bir bok değeri yok. Neden bir boğaz daha doyurmak isteyeyim ki?"

"Bir canlanma mı?" Dük'ün gözleri parladı. "İzin verirseniz sevgili ortağım, birazdan karşılaşacağımız kalabalıkla bir oyun oynayalım mı?"

Kral, "Bu benim uzmanlık alanım olsa da, lütfen devam edin," dedi.

Kasabanın dışına doğru yürürken Huck Kral'a, "Jim'i satmaktan bahsetmeye hakkın yok," dedi.

"Sana çeneni kapatmanı öneririm, çocuk."

"Nasıl oluyor da aksanın yok?" "Ne diyorsun, evlat?"

"Sesin Fransız gibi gelmiyor. Fransızca konuşabiliyor musun?"

"Ben gösteriş yapan biri değilim, evlat. Kötü örnek olmak istemem. Ayrıca, Fransızca çok karmaşık bir dildir. Onu duymak kulağınızda bir daha asla iyileşemeyeceğiniz bir şaşkınlığa neden olabilir. Bu yüzden dili idareli kullanıyorum."

Tepedeki bir çayırda güneşin altında duran üç yüzden fazla beyaz insan olmalıydı. Bazı hanımlar katlanır sandalyeler getirmiş ve orada oturmuş örgü örüyor ya da iğne oyası ile uğraşıyorlardı. Bazı gençler eşleşmiş ve ağaçların arasına saklanmış öpüşüyor ve dokunuyorlardı. Kalabalığın önünde küçük bir çadır vardı ve altında iri yarı, beyaz bir adam duruyordu. Bembeyaz giyinmişti ve yanında yine beyazlara bürünmüş, çok daha kısa boylu iki adamla birlikte durarak dikkat çekiyordu. İri adamın sesi gürlüyordu. "Sıradaki günahkârı alabilir miyiz?"

Birkaç kırık dökük kadın, daha da kırık dökük bir başka kadınla birlikte büyük adamın önünde durdu.

"Neyin var kardeşim?"

"Zor yürüyor," dedi kadınlardan biri. "Sert bir rüzgar onu bir yaprak gibi savurur."

Onu tutan diğer kadın, "Bir bacağını uzun, bir bacağını kısa hareket ettiriyor," dedi.

Vaiz, "Uzun olan bacak hangisi, çocuklar?" diye sordu.

Yardım eden iki kadın konuştular. Biri kadının sağ bacağını göstererek, "İşte buradaki," dedi.

İri adam dev elini hasta kadının kafasına vurdu. "Tanrım!" Durdu. "Adın ne kardeşim?"

"Jeanette Booth," dedi kadın.

"Tanrım! Jeanette Booth'un bacakları da düzensiz. Yüce Tanrım, Jeanette Booth'un bu bedeni güçlendirmek ve bacaklarını eşitlemek için senin ruhunun onun içinde dolaşmasına ihtiyacı var.

Bu uyumsuz bacaklar. İyileş! Jeanette Booth, iyileş! Yüce İsa Mesih'i dev kalbine kabul et."

Jeanette Booth sol ayağını birkaç santim ileriye doğru kaydırdı ve ardından sol ayağını havaya kaldırıp güm diye yere indirdi.

"O bir kız, Jeanette Booth. Bir adım daha at.
Ödeşelim, kardeşim. ."

Jeanette Booth yürüdü, kısa adımlarla vaizden uzaklaştı, sonra geri dönmek için döndü. Sağ ayağı uzandı ve sol ayağı onu takip etti.

İnsanlar alkışladı. Bazı kadınlar şarkı söyledi. Bir adam ağzıyla ve garip bir şekilde uzun, çırpınan diliyle anlaşılmaz sesler çıkardı. Şişman bir kadın bayıldı.

Vaizin küçük, beyaz giysili askerleri ellerinde sepetlerle kalabalığın arasında ilerledi ve tıpkı sokaktaki yaşlı adamın anlattığı gibi, insanlar paralarını beğenmedikleri için verdiler.

"Vay canına, bu bir altın madeni," dedi Dük. "İzle beni, ihtiyar."

"Burada kim varmış?" diye sordu büyük vaiz. "Başka bir hasta, ezilmiş günahkârımız daha var mı?"

Huck bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Hepsi büyük sahtekârlar."

"Sho nuff," dedim.

Dük kollarını kaldırdı. "Hayır, Peder, bir günahkâr olsam da şu anda burada bir günahkâr olarak bulunmuyorum. Buradaki toplantınızdan ilham aldım, gözlerim kamaştı, diyebilirsiniz ki, şaşkına döndüm. Beni neredeyse gözyaşlarına boğdu. Burada, mütevazı çadırınızın altında toplananlar gerçekten de iyi insanlar."

"Teşekkür yabancı," dedi vaiz.

"Hayatımı kurtaran canlanmayı hatırladım. Beni ters köşeye yatırdı." Dük ön tarafta duruyordu.

vaizdi ve şimdi sahne onun olmuştu. "Görüyorsunuz dostlarım, ben eskiden insanların en kötüsüydüm. Bir korsandım."

Kalabalığın nefesi kesildi.

"Açık denizlerde bir korsandım, orada çaldım, öldürdüm ve namuslu insanların bahsetmediği her türlü alçaklığı yaptım."

Birisi "Göz bandın ve papağanın nerede?" diye bağırdı ve bir kahkaha tufanı koptu.

"Oh, benim de vardı, kardeşlerim. Tam bu gözümde bir tane vardı, ama Rab, tıpkı bugün bazılarınıza yaptığı gibi, ölü gözüme görme yetisini geri verdi." Bu hepsini susturdu. "Ben kötü, çok kötü bir adamdım. Sonra bir ayin toplantısına katıldım, tıpkı buradaki gibi, tek fark kocaman bir çadırın altındaydı, bulut gibi beyaz bir çadırdı ve kurtarıcımız Yüce Rab Tanrı İsa Mesih'i buldum."

"Oh, o iyi," diye fısıldadı Huck.

"Bunu ona vermelisin," diye fısıldadım. Dük'ün kalabalık üzerinde nasıl bir etki yarattığını görmek için etrafıma bakındım. Her sözünü dikkatle dinliyorlardı. Sonra tuhaf bir şey fark ettim, hemen fark etmem gereken bir şey. Etrafta hiç zenci yoktu. Köle yoktu. Sonra yoldaki yaralı çınar ağacını hatırladım ve içimi bir korku kapladı.

Dük devam etti. "Pek çok yere gittim ve pek çok çeşit insan gördüm, dinsizler ve putperestler, fahişeler ve fahişeler, kart köpekbalıkları ve hatta bazı açık şeytanlar. O toplantıda, o beyaz çadır bulutunun altında, Rab İsa muhteşem ruhunu ciğerlerime üfledi ve ben şehvet dolu, kötü yollarımı bıraktım ve hayatımı o dinsizleri, paganları, kumarbazları, fahişeleri ve şeytanları Tanrı'yı seven, İsa'yı seven iyi Hıristiyanlara dönüştürmeye adamaya karar verdim."

Kalabalık bağırdı ve alkışladı.

Dük beni göstererek, "Şuradaki zencimi al," dedi. "O Borneo'dan gelen bir vahşi. Onu orada benden önceki zavallı misyonerin kemiklerini kemirirken buldum. Ve şimdi ona bir bakın, Hıristiyan ışığının her tarafında parladığını da görebilirsiniz. Bu parlak ışıkta görmek zor olsa gerek. Buraya gel."

Söyleneni yaptım ve Huck'ı olduğu yerde bıraktım.

Dük elini başımın üzerine koydu. "Sen hiç bir zenciden böyle bir ışık gördün mü?" diye sordu. "Onun bir köle olduğunu anlamazsın bile. Çünkü o Tanrı'nın kölesi."

İşte o zaman beyazların dünyasında tesadüfi olarak görülmek işe yaradı ve Dük adımı unutup beni Sezar olarak tanıttı. "Sezar işte benim iyi , Tanrı'nın işinin bir örneği. Dünyadaki diğer dinsizleri, paganları ve şeytanları kurtarmama yardım etmez misin?" Kral'a başıyla selam verdi.

Kral bir çuval açtı ve Huck'a uzattı. "Hadi evlat, parayı topla." Huck torbayı aldı. "Ve oyalan," dedi çocuğa. "İnsanları aceleye getirme, onlara sinirlenmeleri ve komşuları tarafından tohumlanmaları için zaman ver."

Dük devam etti. "Siz verebileceğiniz her şey için derinlere inerken, ben de misyoner ortağıma İngiliz Shakespeare'den bir parça tiyatro ile sizi eğlendirmesini söyleyeceğim. Onu duyduğunuzu biliyorum, şiirler, oyunlar ve benzeri şeyler yazan eski ülkenin şarkı sözü yazarı. Bay Bilgewater?"

Kral, Dük'e sert bir bakış attı. Kalabalığın durdu ve göğsünü hava ile doldurdu. Parlak ışık kel kafasından yansıyordu. "Sanırım bunu balık yemi olarak kullanacağım," dedi, sesi öncekinden daha derindi. "Başka hiçbir şeyi beslemeyecekse, intikamımı besleyecek. Beni rezil etti ve yarım milyonumu engelledi, bana güldü, benimle alay etti.

kazançlar elde etti, ülkemi küçümsedi, pazarlıklarımı bozdu, dostlarımı soğuttu ve düşmanlarımı kızdırdı ve nedeni ne? Ben bir Yahudiyim. Bir Yahudi'nin gözleri yok mudur?"

Dük yüzünü buruşturdu ve Kral'a doğru eğildi. "Yahudi mi? Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Ezberlediğim tek konuşma bu," diye fısıldadı.

"Bu hiç iyi değil."

"Başka bir şey deneyeceğim," dedi Kral. Boğazını temizledi ve başını iki yana sallayarak artık kafası karışmış olan seyircileri inceledi. "Bu şövalyenin elini zengin eden hanımefendi de kim? Oh, karanlık gecede meşalelerin yanmasını öğretiyor, gecenin yanağında asılı duruyor, birisinin kulağındaki zengin bir mücevher gibi, kullanılamayacak kadar zengin, dünya için çok değerli bir güzellik! Karlı bir güvercin göster-"

Birisi "Yahudi olduğunu mu söyledi?" diye .

"Sanırım ben de öyle duydum," dedi bir başkası.

"Anlamalısınız," dedi Dük. "Bunlar aklınızın iplerini gevşetmek için yazılmış bir oyunun replikleriydi."

Beyaz giysili büyük vaiz, girişiminin gasp edilmesine sinirlenmiş olacak ki ön tarafa doğru geri çekildi. Kontrolü yeniden ele geçirme şansını gördü. "Ama Yahudi olduğunu açıkça söyledi."

"Hayır, Shakespeare böyle demişti," dedi Kral.

"Shakespeare bir Yahudi miydi?"

"Hayır, Shylock bir Yahudi'ydi."

"Shylock da kim?" diye sordu vaiz.

"Oyunda o konuşmayı yapan adam o," dedi Kral.

"Gerçekten bir korsan mıydın?" diye sordu vaiz Dük'e.

Vaizin o kapıyı açtığına hemen pişman olduğu belliydi, çünkü Dük içeri atladı

ve kalabalığı geri almaya çalıştı.

"Orada, korkunç kaptanı tahta bacaklı Ahab'la birlikte iyi gemi Whiskey Mack'teydim. Bir İspanyol kalyonunu yağmalamış, yiyecek ve altınlarını almış ve gemideki birkaç kadının ırzına geçmiştik."

Seyirciler arasındaki kadınların nefesi kesildi.

Dük, "Ben şahsen öyle bir şey yapmadım," dedi. "Kâfir olduğum zamanlarda bile şövalye ruhlu bir beyefendiydim." Kadınlardan birkaçıyla göz teması kurdu. "Aslına bakarsanız, beni tekrar dine döndüren şeyin bir kadın olduğu söylenebilir. Adı Annie'ydi."

Birkaç kadın dinlemek için ayağa kalktı.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi vaiz. "Bu benim ayinim."

Huck para dolu çantayla durduğumuz yere kadar gelmişti. Kral göz ucuyla bile bakmadan parayı ondan aldı.

"Elbette, Vaiz, Peder, özür dilerim, ama buradaki cemaatiniz o kadar yakışıklı insanlar ki, onlar tarafından çekildim. Misyonerlik çabalarımda bana yardımcı olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum."

"Bu iyi," diye fısıldadı Kral.

"Hey," diye bağırdı geniş omuzlu bir adam. "Senin şu zenci Borneo'dan gelmişe benzemiyor."

"Borneo'nun nerede olduğunu biliyor musun?" diye

sordu Dük. "Neden, hayır."

"Ben de öyle," dedi Dük. "Bu zavallı zenci biliyor, çünkü geldiği yer orası. Öyle değil mi Octavius?"

"Adının Caesar olduğunu söylediğini sanıyordum." Bunu ön taraftaki bir kadın söyledi.

Kral, "Borneo'da zencilerin iki, bazen de üç ismi olması adettendir," dedi.

"Tek kelimesine bile inanmıyorum," dedi geniş omuzlu adam. "Paramı geri almak istiyorum."

Huck bana yaklaştı. Garip bir tepkiydi, çünkü ona hiçbir koruma sağlayamayacak tek kişi bendim.

"Yalancılar!" diye bağırdı kalabalık. "Şarlatanlar!"

Bir adam "Bir haftadır idam edilmiyoruz" diye bağırdı.

Bir kadın adama, "Her zaman idamlardan bahsediyorsun," diye bağırdı.

"Yani?" diye bağırdı adam. "Bu yalancılar bunu hak ediyor."

BÖLÜM 21

Yaşlı Ben Franklin'i söyleyebilmenizden daha hızlı bir şekilde, Huck'ı benimle birlikte kasabanın binalarına doğru koşturdum.

Arkamızdan gelen kargaşa seslerinden Dük ve Kral'ın da acele ettiği anlaşılıyordu. Arkamı döndüğümde çadır tentesinin yarıya kadar yırtılmış olduğunu ve kalabalığın bir kısmının üzerine savrulduğu için büyük bir karmaşaya neden olduğunu gördüm. Kasabanın kenarına vardığımızda Huck'ın yorulduğunu hissedebiliyordum. Sonra bana doğru eğilerek geri çekildi.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Çocuk, duvara çivilenmiş bir posteri gördüğümüz bir vitrinin önünde durdu. Baktım ve siyah bir adamın yüzünün çizilmiş olduğunu gördüm.

"Bu sen olabilirsin Jim," dedi Huck.

Resmin altında RUNAWAY yazıyordu.

"Başka bir kaçak daha olabilir, değil mi?" Huck sordu. "Köleler her zaman kaçar."

"Korkarım benim," dedim. "Öyle olmasa bile, bana çok benziyor."

"Senin için üç yüz dolar ödül var, Jim." "Gitmeliyiz," dedim ve Huck'ı yanıma çektim. Dışarıda

Gözümün ucuyla Kral ve Dük'ün aynı afişte durakladığını gördüm. Zorlukla nefes alabiliyordum. Zihnim orada kırbaç altında bağlanmış zavallı Genç George'a, ağaçlarda asılı köleleri üç kez gördüğüm günlere, o yaralı çınar dalının görüntüsüne geri döndü

yolda. Baş aşağı, daha hızlı olmasa da daha sert koştum ve şimdi Huck'ı taşıyordum.

Hiçbir şey söylemedim, sadece binaların arasında oflayıp puflayarak ilerledim, şimdi sadece kasaba halkıyla değil, kraliyet dostlarımızla da aramıza daha fazla mesafe koymaya çalışıyordum. Ben onlar için bir başka ödüldüm.

"Jim?"

Nefes almak için çocuğu yere bıraktım.

"Dük ve Kral'ın ödül parası için seni ihbar etmelerinden korkuyorum. Bunu hiç düşündün mü?"

Çocuğun gözlerine baktım ve şaşırmış gibi yaptım. "Haklısın, Huck. Ben sadece bunu yapabileceklerini düşünüyorum."

"Onları o postere bakarken gördüm."

Kasabaya gelirken izlediğimiz yol üzerindeydik. kimseyi ne görebiliyor ne de duyabiliyorduk.

"O insanların Dük ve Kral'ı yakaladığını mı düşünüyorsun?" Huck sordu. "Yakaladılarsa Tanrı yardımcıları olsun."

"Bilmiyorum," dedim, gerçekten tuzağa düşmüş olmalarını umarak.

"Onlara ne yapacaklar?" "

etmeliyiz, Huck."

Ben dönüm noktası olan çınarı görene kadar yolda ilerledik. Bizi ormana doğru yönlendirdim.

"Yolun bu olduğunu nereden biliyorsun?" Huck

sordu. "Hissediyorum."

Yola geri koştum ve izlerimizi örtmek için biraz çalı kullandım. Dolandırıcıların hiçbirinin patika kavşağımızı fark etmediğinden oldukça emindim. Yağmur yağmaya başladı, önce hafifçe sonra hayvan yolunu kayganlaştıracak kadar şiddetli. Kaydık ve nehre doğru yokuş aşağı kaydık, sonra salımızı aradık. Biraz zaman aldı ama bulduk. Dük bir tarafını çözülemez bir düğümle bağlamıştı. Huck çözemedi, ben de uğraşmaya başladım.

Sonra ormanda kızgın bağırışlar ve çığlıklar duyduk. Arkamı döndüm ve düğümün sal ucunu çözdüm. Huck'ı gemiye çektim ve bizi belimize kadar suya ittim. Dük ve Kral kıyıdan geri dönmemiz için bağırdıklarında akıntıya iyice kapılmıştık.

"Onları kurtarmalı mıyız Jim?"

Çocuk çok masumdu.

"Huck, sanırım onları kurtarırsak beni ele verecekler. Ne düşünüyorsun?"

Çocuk bir süre bunun üzerinde çalıştı. "Sanırım haklısın. Ama o insanlar onlara ne yapacak?"

"Bilmiyorum, Huck. Belki sadece para cezası öderler. Belki de katranlanır ve tüylenirler. Bilmiyorum."

"Bu çok korkunç görünüyor."

"Sanırım öyle. Ama onlar halktan çalıyorlardı. Yalanlar söylüyorlardı. O korsan falan değildi."

"Evet, ama insanların hoşuna gitti, Jim. Yüzlerini gördün mü? Yalan olduğunu bilmeleri gerekiyordu, ama inanmak istediler. Buna ne diyorsun?"

"İnsanlar çok komiktir. İstedikleri yalanları alır ve onları korkutan gerçekleri bir kenara atarlar."

Nehir bizi tüm gücüyle çekti ve adamların küçülmesini izledik.

"Sanırım ben de öyle yapıyorum," dedi

çocuk. "Ne diyorsun?"

"Aileni ne kadar özlediğini görüyorum ama yine de bunu düşünmüyorum. Senin de benim gibi bir şeyler hissettiğini unutuyorum. Onları sevdiğini biliyorum."

"Teşekkür ederim, Huck."

YAĞMUR, gün ışığında nehirde olduğumuz için daha az gergin olmamızı sağladı ve çok geçmeden hava karardı. Yağmur durdu ve elbiselerimizi kurutmak için soyunduk.

"Anneni tanırdım, Huck."

"Tanıyor muydun?"

"Evet, gerçekten çok iyiydi. Öldüğünde çok üzülmüştüm. Seni uzun zamandır tanımıyordu ama seviyordu. Bunu bilmelisin."

Huck bir şey söylemedi.

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm." "Güzel miydi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım. Bir köle için böyle şeyler düşünmek korkutucu bir şey."

"Nedenmiş o?"

"Dünya böyle ."

"Bu nehrin güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

Huck sordu. "Sanırım öyle," dedim.

"O zaman neden annemin güzel olup olmadığını söyleyemiyorsun?" "River beyaz bir kadın değil."

"Peki ya Sadie, karın? O çok güzel. Onun güzel olduğunu düşünüyorsun."

"İstiyorum, ama Huck, ben bir köleyim. Bunu unutmamalısın. Ben zenci değilim ama köleyim."

Biraz sessizlikten sonra: "İyi miydi? İyi olup olmadığını siz söyleyebilirsiniz."

"O iyiydi, Huck. Gençtik." "Arkadaş mıydınız?"

"Dere'ye bak," dedim.

"Lawdy."

Nehrin karşısında bir buharlı gemi yanıyordu. Alevler gökyüzüne sıçradı. İnsanlar güvertelerden nehre atladı. Küçük tekneler daire çizerek insanları içeri çekiyordu. Eğer çığlık varsa, rüzgar onu uzak kıyıya taşıyor ve

hiçbirini duymadık, yani bir tür garip rüya gibi geçti. Yanmakta olan bir adam kendini üst güverteden fırlattı ve bir havai fişek gibi suya düştü.

BÖLÜM 22

Missouri ve Illinois arasında güneye doğru ilerlerken, Ohio Nehri ile buluşmadan önce Mississippi Birkaç büyük virajla bir noktada aslında hafifçe kuzeybatıya yöneliyor, sonra geri dönüp tekrar güneye yöneliyor. Tek istediğim Ohio'ydu. Güneye gitmek peşimdekileri atlatmayı başaramadığına göre, kuzeye gitmek için Ohio'ya ulaşmam gerekiyordu. Sadece geceleri seyahat etmek yavaş ilerlememe neden oluyordu. Gündüz ve gece yol alan biri iki kat daha hızlı gidebilirdi. Bunu söylemenin bir başka yolu da Kral ve Dük'ün aynı mesafeyi yarı zamanda kat edebilecekleri olabilir. Bu gerçeğe dikkat çekiyorum çünkü tam olarak böyle oldu.

Gizlenip güneşin altında uyuduk ve gündüz saklandığımız yerden çıktığımızda Dük ve Kral'ı salımızın üzerinde oturmuş bizi beklerken bulduk.

"Bunlar Hucklelarry ve zencisi değil mi?" dedi Dük. "Bu Huckleberry. Nasıl sen buraya geldin?" Huck sordu.

"Biz hırsızız," dedi Kral. "Bir tekne çaldık." Kıyının aşağısındaki söğütlere bağlı bir kayığı işaret etti.

Onları orada görmek kötü bir rüya gibiydi. Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibiydiler. Kendilerinden çok emin ve memnundular.

"O çeteden nasıl kaçtın?" Huck sordu. "Oh, bir dükkana girdik ve onların çıkmasını bekledik," Duke dedi ki.

"Beklemek her zaman işe yarar," diye ekledi Kral.

"Ne dediyse o." Dük arkamızdaki tepeye baktı. "Ben olsam kaçmayı düşünmezdim. Şu tarafta bir yol var ve 'kaç' diye bağırmaya başlayabilirim. " Cebinden bir kağıt çıkardı ve açarak Huck'a ve bana resmimi gösterdi. "Kaçak. Bu çok çirkin bir kelime. Değil mi, Dolphin."

"Bu Dauphin, Dough-fan, Bilgewater."

"Bu Bridgewater." Dük bana baktı. "Her neyse, Kral ve ben yeni bir iş bulduk."

"O da ne?" Huck sordu.

"Köle satma işine giriyoruz," dedi Dük. Gülümsediler. "Bu çok güzel. Bak, Sezar'ı burada satıyoruz.
Kaçıyor ve onu tekrar satıyoruz. O zaten bir kaçak, bu yüzden sizin için hiç fark etmez. Ölüsü çok değerli değil. Seni bir kere linç edemezler ama biz seni defalarca satarız."

Dük, "dahice bir fikir ve ben buldum," dedi.

"Aslında bu benim fikrimdi," dedi Kral.

"İyi bir fikrin olsa bile bulamazsın. Hayatında iyi bir fikirle gelmedin."

"Beni sadece birkaç gündür tanıyorsun," dedi Kral.

"Ve tüm bu zaman içinde." "Dinle, Bilgewater..."

Huck'ı dürttüm ve adımlarımızı kaydırarak onların ulaşamayacağı bir yere doğru ilerlemeye başladık ama Dük bizi gördü ve başını salladı. "Bunu aklından bile geçirme."

"O sana ait değil," dedi Huck. "O benim kölem. İkinize de ait değil."

Dük, "Bak evlat, sen reşit değilsin ve reşit olmayanların köle sahibi olamayacağına dair bir eyalet yasası var," dedi.

"Bizim hikâyemiz de onun bana ait olduğuydu," dedi Kral. "Bizim bulduğumuz hikaye buydu ve sen buna sadık kalmadın. Erkeklerin bir hikayeye bağlı kalmamasından daha kötü bir şey olamaz. Biri sorarsa zencinin benim olması gerekiyordu. Yani, o bana ait. "Sahip olmak kanunun onda dokuzudur."

"Bu ne anlama geliyor?" Huck söyledi.

"Hikayeye göre Sezar'ın sahibi benim, yani gerçek hayatta Sezar'ın sahibi benim."

"Her neyse, bizden kaçıyor ve buna izin veremeyiz," dedi Dük. Deri kemerini çıkardı. Elbette bunu kötüye işaret olarak gördüm ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekildim. "Gördün mü, yine iş başında. Sanırım kaçmak onun doğasında var. Bundan kaçamazsın. Pantolonunu indir, zenci."

"Yapmayacak," diye bağırdı Huck ve önüme atladı.

Dük Huck'a bir tokat attı, Huck garip bir şekilde yere düştü ve haykırdı. Ona doğru hamle yaptım ama Kral beni engelledi.

"Anlıyorum," dedi Dük, gülümseyerek. "Bak ne diyeceğim, ya seni döverim ya da çocuğu döverim. Nasıl istersin, zenci?"

"Beni alt edebilirsin," dedim. "Ama çekilişimi bırakmayacağım."

"Ne dedin sen?"

"Çekilişlerimi bırakmayacağımı söylüyorum."

Dük kemerini savurdu ve beni dizlerimden yakaladı. Acıttı. Güldü ve tekrar yaptı. Ben irkilmedim.

"Bunu gördünüz mü?" dedi Kral. "Gördünüz mü dedim? İnsan gibi bile hissetmiyorlar."

"Hissediyor," dedi Dük. Bana tekrar vurdu. Tekrar. Kalçalarımın etrafına on kez falan. Etimin yırtıldığını hissettim. Beni dizlerimin üzerine çöktüren yakıcı bir acıydı bu. Dük ter içinde kalmıştı. Huck ağlıyordu.

"Onu fazla hırpalamayın," dedi Kral. "Onu satabilmeliyiz. Eğer satamazsak onun için bir kuruş bile alamayız.

her şeyi parçaladı."

"Lanet olsun, dostum," dedi Dük. "O düzgün bir insan değil. Bizim gibi acı hissetmiyor. Hatırlayabileceği bir derse ihtiyacı var. Bir dahaki sefere yine kaçmayı aklına koyacaktır. Bu yaratıklar böyle yaratılmıştır."

"Kes şunu," diye bağırdı Huck.

"Senin için biraz kalmış olabilir, evlat," dedi Dük.

Huck gözlerimi yakaladı ve ona geri çekilmesini söyledi.

BÖLÜM 23

BİZ YAPMADI SEYAHAT o Gün, olarak ve nehir dalgalı ve vahşiydi. Kral hasta olduğunu iddia etti.

Böyle dalgalı bir denizde. Huck ve ben bir sürü balık yakalarken Dük ve Kral rahatça yayıldılar. İki adam görünmekten korkmadan açıkta oturuyorlardı. Bu benim ve Huck için yeniydi. Bir çocuk ve bir zenci şüphe çekerdi, ama yetişkin bir beyaz adam ve bir zenci, bu normaldi.

O ikisi gevezelik ederken Huck ve ben yayın balığı yakalıyorduk. "Hiç bu kadar çok konuşup bu kadar az konuşan iki adam görmemiştim," dedi Huck.

"Sen onların vaiz olduğunu sanıyorsun," dedim. "Ne yapabilirim biliyor musun, Bilgewater?" "Neymiş o, Dolphin?"

"Tadına bakmak. Oh, Illinois'deki o güzel hanımlara ılımlılık vaaz ettiğimi biliyorum, ama sadece büyük, yuvarlak bir sürahi mısır yalayıcısının size verebileceği o hoş, sıcak hissin yanlış bir tarafı yok."

"Seninle aynı fikirde olmak bana ne kadar acı verse de, prensip olarak seninle aynı fikirde olmak zorundayım. Bulduğumuz bir sonraki kasabaya, salona gidiyoruz," dedi Dük.

"Sonraki kasaba. Bu komik ve planımıza uygun bir kasaba. Buraya yakın bir kasaba var, yarısı Missoura'da yarısı Illinois'de. Yani, gelip gelmeyeceklerini bilmiyorlar. Sanırım zenciyi kasabanın bir tarafında satabilir ve diğer tarafına kaçmasına yardım edebiliriz."

"Tam benim kasabama benziyor. Keşke benim de bir Seegar'ım olsaydı."

Kral mırıldandı ve sonra şöyle dedi: "Eğer kanım viski ve burnum seegar olsaydı, hayatım boyunca koşardım ve asla uzağa gidemezdim."

"Eğer hanımlar da beni onlar kadar sevseydi, severdim, ... Gerisini hatırlamıyorum," dedi Dük.

"Çok kötü," dedi Kral. "İyi bir çocuk gibi başladı."

"Bu kasabanın dolandırıcılığımız için iyi olacağını nereden çıkardınız?" diye sordu Dük.

Kral hayali purosunu çekiyormuş gibi yaptı.

"Ateşe bir yayın balığı daha koy," dedi Kral. Gözlerini bana dikti.

Gözlerimi ondan kaçırdım. "Sende bir şeyler var Caesar," dedi.

"Adı Jim," dedi Huck.

"Her neyse." Kral küçümseyici bir el salladı. "Caesar, Jim, April, Boyboy, Mandingo, hiç fark etmez. Bak ne diyeceğim, kaçarsan geçen seferkinden daha kötü olursun. Sende bir şey var," dedi tekrar.

-

Bir kasabanın eteklerine kadar uzun bir yol yürüdük. Çoğu kadın ve çocuk olan köleler patatesleri topraktan kazıyor ve çuvallara dolduruyorlardı. Ufak tefek yaşlı bir kadının kendisi kadar büyük bir çuvalı sıraların üzerinde sürüklemeye çalışmasını izledim. Onları görmenin beni rahatlatması üzücüydü, sanki bu resim normal olan gerçeklikmiş gibi. Bacaklarımın Dük'ten yediği dayak yüzünden topalladığını fark ettim. Kral önden giderken o da biraz arkamdan yürüdü.

"Sakın ," dedi Dük. "Oğlum, sana söylüyorum." Ona dönüp baktım. "Suh?"

"Düz yürü. Topallama. Sakat bir zenci için nasıl iyi bir fiyat ?"

Düzgün yürümeye çalıştım.

Kral kolunu salladı. "Bu yolun güney tarafındaki tüm kasaba Missoura'dır. Aynı görünüyor ama farklı. Sanırım bu kasabada aynı anda birkaç oyun oynayabiliriz. Belki fal bakabilirim."

"Bu her zaman iyi bir konuşmadır," dedi Dük. "Bu konuşmayı bir daha yapma. İkisinden biri."

Bir meyhanenin önünde durduk. İçeride akortsuz bir piyano müziği çalıyordu. Dük, Huck'ın yüzüne küçük bir tokat attı. "Dinle evlat, biraz içki içeceğiz ve sen ve zenci burada bekleyeceksiniz. Aşağıda değil." İşaret etti. "Orada değil. Ama burada." İkimize de baktı. "Nerede olacaksınız?"

"Tam burada," dedi Huck.

"Çünkü eğer burada değilseniz, size ölümden başka korkulacak bir şey olduğunu göstermeye gidiyorum. Anladınız mı?"

"Anlıyoruz," dedi Huck.

"Dolphin, gidelim."

Salona girdiler. Huck bana baktı. "Kaçıyor muyuz?"

"Kaçarsak bizi yakalayıp seni döveceklerini ve beni asacaklarını sanıyorum." Tozlu ve ıssız sokakta bir aşağı bir yukarı baktım. "Bacağım böyleyken ancak bu kadar hızlı koşabilirim. Riber'dan buraya uzun bir yürüyüş oldu."

"Şehrin diğer tarafına kaçabiliriz," dedi Huck. "Bunun hiçbir önemi yok, Huck. Özgür eyalet, köle eyaleti. Bir tarafın diğerinden farkı yok."

"Onlardan pek hoşlanmıyorum," dedi Huck. "Ben de öyle," dedim.

-

Bize ayrılan yerde uzun bir süre oturduk, salonun yan tarafında, ara sokağa inen bir basamakta. Birkaç adam bara girdi ama hiçbiri bize bakmadı ya da bizi fark etmiş gibi görünmedi.

"Seni satarlarsa ve geri dönemezsen ne olacak?" Huck sordu. "O zaman ne yaparız?"

"Ben başka beyazlara aitim. Belki beni döverler, belki de dövmezler. Hayatım çok farklı olmayacak."

"Bundan hoşlanmadım," dedi çocuk.

Omuz silktim. Durumumuzu düşündüm. "Riber'a giden kestirme bir yol belki kaçabiliriz."

"Bunu nasıl ?" diye sordu.

"Sanırım baltalı bir arkadaş bulabilirsin,"

dedim. "Yapabilirim, değil mi?"

Tam bunu düşünürken bardan bir adam geldi. Duvara yaslandı ve boş gözlerle bize baktı. Sarhoştu.

"Hey, sen bir zencisin," dedi adam. "Neden patatesleri kazmıyorsun?" Hıçkırdı. "Yine de mantıklı. Zencilerin bile oturup dinlenmeye hakkı var." Adam güldü. "Bu doğru değil."

Huck'ı dürttüm.

Huck önce bana sonra da sarhoş adama baktı ve yavaş yavaş anlamaya başladı. "Hey, bayım."

"Evet, genç adam?"

"Bana Mississippi'ye giden en hızlı yolu söyleyebilir misin?"

"Mississippi Nehri," dedi adam. "Big Muddy, Big River, Ol' Man River, Old Blue. Bir nehirle ne yapacaksın, evlat? Islak, büyük ve derin. Karımı ve paramı Chester adlı bir nehir teknesinde kaybettim. Mississippi Nehri. Kim nehir ister?"

"İstiyorum," dedi Huck.

"Suların Buluşması. Mississippi. Kim bilmek ister?"

"Evet, bayım."

"Bu senin kölen mi?" diye sordu adam.

"Evet," dedi Huck. "Nehir. Ne tarafta?" "Ne istiyorsun ondan?"

"Gidip bir sürü yayın balığı yakalamak istiyoruz."

Adam gözlerini kapadı ve başını geriye doğru eğdi. "Hmmm, yayın balığı. Kulağa hoş geliyor. Onları nasıl pişireceğimi de iyi bilirim. Bana biraz yayın balığı getir, senin için kızartayım. Onları eski pastırma yağında kızartmayı severim. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Ne tarafa bayım?" "Hangi yol ne?"

"Nehir, Mississippi."

"Bıçağın var mı? Onları temizlemek için bir bıçağa ihtiyacın olacak." "Evet, bir bıçağım var," dedi Huck.

"Lütfen bayım, hangi nasıl?"

Sarhoş adam kuzeyi işaret etti ama hiçbir şey söylemedi.

"Acaba riber'a kısa yoldan mı gitsek? Sal olmadan, oraya vardığımızda yapabileceğimiz pek bir şey yok," dedim.

"Bir tekne çalabiliriz," dedi Huck.

Şahsen beni bu adamlardan uzaklaştıracak ve Ohio'ya götürecek bir tekne çalmakla ilgili bir sorunum yoktu ama bunun pek olası olmadığını biliyordum. Eğer yakalanırsam, bu benim için ipin sonu olacaktı. Çarpık tahta basamaklar kıçımı uyuşturuyordu.

"Burada oturmaktan nefret ediyorum," dedi Huck.

Sarhoş adam geldi. "Demek nehri istiyorsun."

Huck ve ben ona baktık.

"Evet, o tarafta." Tekrar kuzeyi işaret etti. "Ve şu tarafta." Doğuyu işaret etti. "Ve şu ." Batıya. "Gel

Düşünsenize, onu kaçırmanın tek yolu şu taraf." Güneyi işaret etti ama parmağı meyhanenin duvarına dayanmıştı. "Tabii ki buradaki salondan bahsetmiyorum."

"Anlıyorum."

"Suların Büyükbabası."

"Evet, efendim."

Adam döndü, duvara yaslandı ve horlamaya başladı.

"Uyuyor mu?" Huck sordu.

"Sanırım öyle," dedim. "Zaten kaçacak olsaydık geldiğimiz yoldan geri dönerdik. Salımız orada olabilir."

"Dediğin gibi, bu uzun bir yol Jim."

"Evet, ama riberin nasıl bu şekilde ya da bu şekilde ya da bu şekilde olduğunu bilmiyoruz. O beyaz adam yardım etmedi ama bunu açıkça belirtti. Bildiğin bir mesafe bilmediğinden daha kısadır."

"Sanırım bu doğru," dedi Huck. Uyuyan adama baktı. "Jim, sanırım bugün içimde hiç koşacak hal kalmadı."

"Gerçek bu değil mi?"

Aşağı uzandım ve bacaklarımdaki yaraları hissettim. Pantolonum kana yapışıyor ve yaraları yakıyordu. Düşüncelerimi ona ifade etmedim ama kaçabileceğimi biliyordum. Her zaman kaçabilirdim. Ama kaçmak ve kaçmak aynı şey değildi. Josiah gibi kaçabilir ve tekrar tekrar başladığım yere dönebilirdim. Bu haliyle bir planım yoktu ama bir plana ihtiyacım olduğu açıktı. Kendime sormalı ve dürüstçe cevap vermeliydim: Özgür olmayı ne kadar istiyorum? Ve ailemi özgürleştirme hedefimi gözden kaçıramazdım. Onlar olmadan özgürlük ne olurdu?

BÖLÜM 24

HUCK VE ben o tahtaların üzerinde otururken uyuyakalmışız. Biraz dinlenince kendimi daha da koşuyor gibi hissettim.

Huck'ın başı omzuma yaslanıp beni yere mıhlamasaydı, o olmadan da yola çıkabilirdim. Bunu daha fazla düşünemeden salonun kapıları açıldı ve Dük ile Kral dışarı çıktı.

"Bakın," dedi Dük. "Bebek bezi zamanı."

Kral abartılı bir Shakespeare aksanıyla, "Zenci uykusu, köle uykusu," dedi. "Chattel koması." Sarhoştu ve kelime oyunlarıyla gurur duyuyordu.

"Kapa çeneni," dedi Dük. "Barmen yolun yukarısında birkaç oda olduğunu söyledi."

Kral bizi göstererek, "Peki ya onlar?" diye sordu.

"Ahır. Onları ahıra götüreceğiz."

Dük sokağın ortasına doğru ilerledi. Artık karanlıktı. Pencerelerde birkaç lamba yanıyordu. Kasabanın diğer tarafındaki ahırı bulduk. Kral zili çaldı ve yaşlı siyah bir adam çıktı.

" nerede?" diye sordu Dük. "Ben
demirciyim," dedi adam. "Adın ne evlat?"

Adam gözlerini ovuşturdu ve "Benim adım Paskalya" dedi.

"Noel'de mi doğdun?"

"Hayır, suh. Ben Paskalya'da
doğdum." Kral ve Dük güldüler.

"Burada bir pranga ve zincir var mı?" diye sordu Dük.

"Öyle."

"Pekala, köleme bir tokat at da gidip biraz uyuyalım."

Yaşlı adam bana baktı ve ben de ona gözlerimle başımı salladım. Huck'ın etkileşimimizi izlediğini hissedebiliyordum. "Onu zincirlemene gerek yok. Jim hiçbir yere kaçmaz."

"Zincire vurulursa kesinlikle ," dedi Kral. "Onu kilitleyin ve anahtarı bana verin," dedi Dük.

Yaşlı adam ihtiyacı olanı bulmak için bizi terk etti.

Dük bana "Söyleyecek bir şeyin var mı zenci?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Güzel."

Easter geri geldi. "Ne istiyorsun, suh?"

"Şuradaki bacağına vur. Kanlı olana."

"Yessuh." Easter diz çöktü ve metal cihazı ayak bileğimin etrafına yerleştirdi. Hissettiğim nostaljik bir dehşetti. En son ne zaman zincirlendiğimi hatırlayamıyordum ama bedenim bu hissi tanımıştı. Kaçmaya hazır olduğum bir an varsa, o da tam o andı.

Huck titriyordu. "Yapma bunu."

"Anahtar." Dük elini uzattı ve Easter anahtarı elinin içine bıraktı. Dük anahtarı yeleğinin küçük cebine soktu.

"İyi geceler," dedi Kral.

Onlar uzaklaşırken Huck bağlanmaya hazırdı. Onu omzundan tuttum. Easter bunu gözlemledi.

"Çok üzgünüm," dedi

Easter. Başımı salladım.

"Onlardan nefret ediyorum," dedi Huck.

Easter bana baktı ve Huck'a doğru sorgulayıcı bir baş hareketi yaptı.

"O iyi," dedim.

Easter elini cebine attı ve bir anahtar çıkardı. "Zincir olmadan daha iyi uyuyacaksın."

Huck güldü. "İki anahtar mı?"

"Kilide uyan küçük bir anahtarım var. Oraya gidip samanların üzerinde uyuyacaksın. Sabah seni kilitleyeceğim."

"Teşekkürler Easter," dedi Huck.

Yaşlı adam gülümsedi. " 'Magine dat, beyaz insan bir köleye teşekkür eder. Haw, haw. Bir sonraki ince ne olacak'."

"Magine dat," dedim.

Huck ve ben saman yığınına doğru yürüdük. Ölmek üzereydik ama neyse ki ölmemiştik. Çocuk kısa sürede uykuya daldı. Ben de onun kadar yorgundum ama gözüme uyku girmiyordu. Tek düşünebildiğim koşmaktı.

Easter, "Bu bacakla kimseyi geçemezsin," dedi.

"Bu konuda haklısın," dedim. Huck'ın yüzüne bakmak için eğildim. "Mışıl mışıl uyuyor."

"Adın ne senin?" "Jim,"

dedim.

"Sizi tanıdığıma memnun oldum."

"Aynen. Yardımınız için teşekkür ederim."

Easter omuz silkti. "Yapmamız gerekeni yaparız."

Güldük.

"Söyle bana Jim, bu çocuk senin için ne ifade ediyor?"

"O benim arkadaşım," dedim. Bunu söylemek garip gelmişti ve duymak da daha garip olmalıydı. "Kaçmama yardım etmeye çalışıyor."

Easter Huck'a baktı. "Hmmm."

"Ne?"

"Beyaz çocuk

mu?"

"Pardon?"

"Beyaz mı?" Easter sordu. "Ona

bir bak."

"O yüzde pek çok şey görüyorum. Görüyorum-"

"Suyunuz var mı?"

"Kova şurada."

Ayağa kalktım ve su dolu fıçıya doğru yürüdüm. Yüzüme sıçrattım ve avuçladığım ellerimden biraz içtim. Ahırın kapısından kasabanın dışına çıkan karanlık yola baktım, sonra saman yatağıma geri döndüm.

"Bana aldırmayın," dedi Easter. "Sadece bizim gibi görmediğini bilin. Göremezler ya da görmek istemezler."

Başımı salladım.

"Feneri şimdi söndürüyorum," dedi yaşlı adam.

"Tamam, Easter."

Işığı söndürdü ve arka tarafına doğru yürüdü. Huck yanımda kıpırdandı.

"Paskalya gitti mi?" diye sordu.

"Evet, gitti."

Huck oturdu.

"Bana güvenmiyorsun, değil mi Jim?"

"Elbette sana güveniyorum, Huck. Neden böyle söylüyorsun?"

"Seni ve Easter'ı konuşurken dinliyordum. Benimle konuştuğun gibi konuşmuyordun."

Hiçbir şey söylemedim.

"Neden Jim? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Bana güvendiğini sanıyordum."

"Sana güveniyorum, Huck. Görmüyor musun? Sana hayatım pahasına güveniyorum."

"Ben uyumaya gidiyorum," dedi çocuk. "Sadece bir şey mi?" "Evet, Huck?"

"Neden böyle anlıyorum." "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Yani mantıklı."

Yüzünü inceledim. Gözleri kapalı konuşuyordu, uykuya yenik düşmek kadar onunla savaşıyordu da. Bu durumdan çok fazla vardı.

O surat. "Akıllı bir çocuk ol, Huck." "İyi geceler, Jim."

"İyi geceler, Huck."

BÖLÜM 25

"BU NE BÖYLE!" Bir ses kötü bir rüya gibi uykumu böldü. Dük'tü. Üzerimde duruyordu.
Samana uzandım. Kral onun arkasındaydı. "O yaşlı zencinin adı ne?" diye sordu.

"Paskalya," dedi Kral.

"Easter!" diye bağırdı Dük. "Easter, kara kıçını buraya getir!"

"Paskalya!" Kral onu da çağırdı.

Easter içeri girdi. "Suh?"

"Bu konuda ne biliyorsun?" diye sordu Dük.

"Vay canına," dedi Easter. "Nasıl gevşemiş?" "Ben de sana bunu soruyorum," dedi Dük.

"Ben yaptım," dedi Huck. "Jim'in böyle zincirlenmiş halde uyumasına izin veremezdim."

"Onu nasıl çıkardın?" diye sordu Kral.

"Elimden kaydı gitti."

"O zaman iyi takılmamıştı, değil mi Easter?" "Ona taktığımı gördün, suh."

Dük bir direğin üzerindeki çividen bir at arabası kırbacı kaptı. "Ama kaçmadı," dedi Huck.

Dük'ün gözlerinde bu sefer hedefinin ben olmadığımı görebiliyordum. Easter'a baktım ve gözlerindeki korkuyu gördüm.

"Hayır," dedim.

Dük bana baktı. Kral bana baktı. Huck bana baktı. Ama en çok Easter bana baktı. Hayır demiştim. Dük, Easter'ı unutmuş gibi göründü ve

bana baktı. "Oğlum, bu gerçek bir tane olacak. King, bu köleyi şu direğe bağla."

Kral etrafta uzun bir ip aradı.

Ama Dük, Easter'ı unutmamıştı. Kırbacın şaklaması odayı deldi ve Easter yere düştü. Deri onu göğsünden ve kolunun üst kısmından yakalamıştı. İnce derisi hemen kan kaybetti.

"Ne oluyor be!" diye bir ses daha yükseldi. "Paskalya!" Bir adam ahıra girmiş ve yere düşen kölenin yanında diz çökmüştü. "Bu adama kim vurdu?"

"Yaptım," dedi Dük.

Adam iri yarı, beyaz saçlı ve beyaz sakallıydı, bembeyazdı. "Easter benim kölem," dedi. "Sen kim oluyorsun da ona vuruyorsun?" Kırbacı Dük'ün elinden kaptı ve ona ters ters baktı. İri adam onun üzerinde gezindi.

Dük'ün yüzündeki korkuyu gördüm ve itiraf etmeliyim ki bundan hoşlandım. Gözleri Easter'ın gözleri olabilirdi. Kral birkaç adım geri çekilmişti.

"Kölemizin gece gitmesine izin verdi," dedi Dük. "Bu köleyi mi?" diye sordu adam beni göstererek. "İşte o."

"Ama o tam burada. Hiçbir yere kaçmadı."

"Jim onun kölesi değil," dedi Huck. "O bana ait." "Sen daha çocuksun," dedi iri adam.

"O çocuğu dinlemeyin," dedi Dük. "O tecrübe kazandı. Bu zenciyle arkadaş olduğunu sanıyor."

Ak sakallı adam başını salladı, belki kızgın belki de şaşkındı. "Tek bildiğim Easter'ımı dövdüğün. Buna hakkın yok."

"Özür dilerim, Bay-" "Wiley."

"Bay Wiley."

"İyi misin Easter?" Wiley sordu. Adamın gömleğini sıyırdı ve yarasına baktı. "Bu hiç iyi değil," dedi. "Hiç iyi değil. Adamım şimdi nasıl çalışacak? Söyle bana. Nalbant mısın?"

Dük öyle olmadığını söyledi.

"Bu köle demircilik hakkında bir şey biliyor mu?" Wiley sordu.

"Jim her şeyi yapabilir," dedi Huck.

"Bu doğru mu?" Wiley bana bakarak

sordu. "Sanırım bir ata nal çakabilirim,"

dedim.

"Ayakkabı dövebilir

misin?" "Sanırım

yapabilirim."

"Ama görüyorsunuz, biz sadece buradan geçiyoruz," dedi Kral uzaktan.

"Pekala, siz beyler ve çocuk buradan geçmeye devam edebilirsiniz. İstediğiniz yere gidebilirsiniz ama bu zenci ben ona ihtiyaç duymayana kadar çalışacak."

Dük, "Hiç sanmıyorum," dedi.

Wiley, "Bırakalım da şerif bu işi çözsün," dedi.

Dük, Easter'a bakarak, "Senin malına vurmamalıydım," dedi. "Bunun için çok üzgünüm. Bir sonraki kasabada bazı işlerimiz var. Onu halledip kölemiz için geri geleceğiz."

Wiley başını salladı.

Dük sanki bütün bunlar benim suçummuş gibi bana sert bir bakış attı. "Geri döneceğiz," dedi. Sonra da "Kaçma" diye mırıldandı.

Huck geldi ve yanımda durdu.

"Ne sanıyorsun sen?" Wiley, Huck'a sordu. "Jim'le kalıyorum."

"Öyle olmadığını söyleyeceğim," dedi Wiley. "Onlarla birlikte gideceksin."

"Onları tanımıyorum bile," dedi Huck.

Dük, Huck'a, "Elbette yaşlı amcanı tanıyorsun," dedi. "Bu oyunu tekrar oynamayalım." Huck'ı kolundan yakaladı. "Bizimle geleceksin."

Wiley, yaşlı Easter'ın nazik bir şekilde kalkmasına yardım etti. Dük bana doğru eğildi ve şeytani bir ses tonuyla fısıldadı, "Bu çocuk burada, kaçıp gideceğini sanmıyorum."

BÖLÜM 26

THE ÜÇ OF ONLAR, erkek ve çocuk, yolun aşağısında ve bir virajın etrafında kayboldular. Aşırı parlaklık Sabahın ilk ışıkları az önce yaşananlarla uyumsuzluk içindeydi. Huck ve ben şiddetle ayrılmıştık, bu kaçınılmaz bir olaydı ama yine de sarsıcı ve gerçek dışıydı. Ve şimdi, geçici olarak ya da değil, başka bir beyazın mülkiyetindeydim. Yeni sahibimin nerede yaşadığını bilmiyordum, sadece en az bir kişiye daha sahip olduğunu ve benden demir nal yapıp atlara çivilemem beklendiğini biliyordum.

Wiley bana ters ters baktı ve sonra bir ahbap gibi sırtıma bir tokat attı. "Hey, iyi çalış, ben de sana iyi davranayım. Değil mi Easter?"

Easter, "Bu çok doğru, Sahip Wiley," dedi.

Wiley, "Ben biraz kahvaltı edeceğim," dedi. Uzaklaşırken havaya, "Bu şimdiye kadar sahip olduğum en kolay köle," dedi.

Easter'a baktım.

"O haklı. Eğer köle sahibi olmasaydı, yaşlı Wiley'nin iyi bir adam olduğunu düşünmek isterdim."

"Eğer," dedim.

"Oğlunla aranızdaki hikaye nedir? Ona nasıl pas atılacağını öğrettin mi?"

"Ne?"

"Nasıl geçilir," dedi Easter.

"Pas mı? Easter, bu çocuk Wiley'den daha beyaz."

Easter bana gülümsedi. "Çocuk bilmiyor mu?"

"Neyi bilmiyor?" Ben sordum. "Anne ve babasını tanıyordum."

Easter başını salladı. Yeni yarası biraz acı verince yüzünü buruşturdu. Parmağıyla izini sürdü.

"İyi misin?"

Easter güldü. "Ya değilsem? Ne değişecek? Bu konuda ne yapacaksın? Her şey yoluna girse nasıl olurdu?"

İyi bir noktaya değindi.

"Burada ne yapmam gerekiyor?" diye sordum. Etrafımdaki örse ve çelik çubuklara baktım.

"Gün batımından önce üç takım ayakkabı yapman gerekiyor. Bu on iki ayakkabı eder. Çok iş var. Demircilik hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Tek bir lanet şey değil."

"Pekala, seninle konuşacağım. Önce şu ateşi iyice yak ve içine bir miktar kömür at, iyice kızdır, cehennem gibi sıcak olsun." Körüğü işaret etti ve pompalamamı söyledi. "Kömürler kıpkırmızı parlamaya başlayınca içine bir çubuk sok ve onu da kızdır. Bu biraz zaman alacak."

Beklerken terledim. Ateşin sıcaklığı yoğun ve amansızdı ama beni Huck'la ilgili endişelerimden uzaklaştırıyordu.

Easter, "Nehrin yukarısında bir linç olayı olmuş," dedi. "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim.

"Tahmin et ne içindi?"

Tahminde bulunmayacaktım ve Easter da benden bunu beklemiyordu. Ön kolumla kaşlarımı taradım ve ona baktım.

"Bir kalem."

Buz gibi bir mızrak karnımın arkasına saplandı. "Bir ne?"

"Bir kalem. Buna inanabiliyor musun? Bir köle bir kalem çaldı ve bu yüzden onu asarak öldürdüler.

Üzerinde kalem bile bulamadılar. Bir kölenin kaleme ne ihtiyacı olur ki? Buna inanabiliyor musun?"

"İnanması zor, tamam mı?" Cebimdeki kalemi hissedebiliyordum. O anda kalemin benim değil de onun olduğunu düşünmem beni şaşırttı.

"Bu korkunç bir dünya. Beyaz insanlar bize cennete gittiğimizde her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışıyor. Benim sorum şu: Orada olacaklar mı? Eğer öyleyse, başka düzenlemeler yapabilirim." Easter güldü.

Ben de onunla birlikte güldüm.

"Ve sana Paskalya adını verdiler."

Yapılacak tüm işlere baktım. "Bu biraz zaman alacak," dedim. "Bu iyi bir şey."

"Beyazlar bizi çalışırken izliyor ve kafamızın içinde ne kadar uzun süre yalnız kaldığımızı unutuyor. Çalışmak ve beklemek."

Gülümsedim. "Keşke bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilselerdi."

Easter, "Birbirimizle konuştuğumuzu bildiklerini bile sanmıyorum," dedi.

"Bunu kabul edemezler. Kabul etmiyorlar. Ve her zaman şaşırıyorlar. Şu Danimarka'lı Vesey'i duydun mu? Neredeyse Güney Carolina'yı ele geçiriyordu. Silahları ve organizasyonu vardı."

"Ne oldu?"

"Onu astılar. Tabii ki onu astılar. Planlarını öğrendiler ve onu astılar," dedim.

"Nasıl öğrendiler?" Easter sanki Wiley'yi bekliyormuş gibi kapıya baktı.

Easter'ın yüzüne baktım. "Benim halkım, benim halkım." "Sence o adamlar senin için geri gelecekler mi?"

"Bilmiyorum." Ateşteki çubuk parlamaya başlamıştı. "Easter, eğer kaçacak olsaydım, sence Wiley ne yapardı?"

"Bilmiyorum," dedi yaşlı adam. "Birkaç köpeği var ama şişman ve tembeller. Birbirlerini eve kadar takip edebileceklerini sanmıyorum."

"Belki de beni kovalamazdı. Bir adamı kovalamak çok zahmetli bir iş. Yani, ben onun malı bile değilim. Yasal olarak."

"Bilmiyorum. Böyle mi düşünüyor bilmiyorum. Bildiğim tek şey, kaçmaya görseydi, seni anında vurup öldürürdü. Önce ateş edip sonra soru sormasıyla bilinir."

"Bunu duymak hoşuma gitmiyor."

"İşin nasıl yapıldığını önemsiyor. Körüğü çalıştıramadığım ya da çekici sallayamadığım için çok kızacak. Eğer o ayakkabıları yapabilirsen, belki sen kaçtığında o kadar da umursamaz."

"Ya da yaptığım işi beğenecek ve tutunmak için iyi bir köle olduğuma karar verecek," dedim.

"İşte bu kadar."

"Bu çubuğun ucu kırmızı," dedim.

"Güzel. Şimdi örsün kalın, yuvarlak kısmının üzerine koy ve çekiçle vurarak at nalı şekline getir."

"Bunun gibi mi?" Ağır çekiçle sıcak çeliğe vurdum. Örse vurduğum darbeler hiç de hoş olmayan bir müzikle çınlıyordu.

"Bırak çekiç zıplasın," dedi Easter. "İyi hissettirecek."

Talimatlarına uydum. Zıplama bir şekilde çekici hafifletiyor ya da en azından beni bir sonraki darbeye iten bir ritim sağlıyordu. Çok geçmeden tanıdık yarım daire şeklini aldı.

Easter, "Onu ateşe geri sok," dedi.

Yaptım.

"Çok sıcak olsun ve sonra ayakkabıyı koparacaksın." "Sen söyleyince kulağa basit geliyor."

"Kaç kişi biliyor?" Easter sordu. "Neyi biliyor?"

Easter gülümsedi ve başını salladı, kaşıdı. "Ateşi daha sıcak hale getirmek için körüğü kullan. Görmek için o kadar çok şey gerekmiyor."

"Easter, at nalı yapmaya çalışıyorum. Bana yardım misin?"

"Elbette, kardeşim."

Paskalya bana yol gösterdi ve ben de dinledim.

"Easter, buraya ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Burada Wiley ile mi yoksa cehennemde mi?"

"Cehennem."

"Evimi pek hatırlamıyorum ama gemiyi hatırlıyorum. Kötü muameleyi hatırlıyorum. Su sıçramalarını hatırlıyorum. Ya sen?"

"Cehennemde doğdum. Annem beni kucağına alamadan satıldı." Easter, "Çekici tutmuyorsun," dedi.

"Özür dilerim."

"Eğer hata yapmıyorsanız, öğrenmiyorsunuz demektir."

-

Ayakkabı artık , uzun maşayla tuttum. Easter'ın ellerinde nasıl bir güç olduğunu takdir ettim. Ayakkabıyı su verme kovasına bıraktım. Sesi ve buharı sevmeye başlamıştım. Biraz daha vurdum, vuruşlar kolumda ve vücudumda yankılanıyordu, sonra tekrar ateşe soktum.

Easter, "Bu şekilde ısıtmak ve soğutmak çeliği sertleştirecektir," dedi.

"Metafor," dedim.

Easter, "Neredeyse elimizdeki tek şey bu," dedi.

Elimi cebime attım ve kalemi çıkarıp Easter'a gösterdim.

"Lanetleneceğim," dedi.

"Genç George onu benim için çaldı," dedim.

"Yazabilirsin." Bu bir soru ya da suçlama değil, daha çok bir keşif, belki de bir görev çağrısıydı.

"Yazabilirim," dedim.

"O zaman yazsan iyi olur."

"Yazacağım," dedim.

-

SABAHIN ORTASIYDI ve ben hala ilk ayakkabı üzerinde çalışıyordum. Wiley ahıra geldi ve bana baktı. "Bu çocuk nasıl?" diye sordu Easter'a.

Easter, "Bir şeyler biliyor," dedi.

Terden sırılsıklam olmuştum. Garip bir şekilde, sanki iyi bir arınma yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Paskalya'nın bana öğrettiği ritmi bularak çeliğe vurdum.

"Benim için şarkı söyle," dedi Wiley.

Easter'a baktım. Yaşlı adam bana başıyla selam verdi ve şarkı söylemeye başladı.

> mısın, yaşlı çekiç? Çekiç çal!
> mısın, yaşlı çekiç? Çekiç çal!

Wiley bana baktı ve ben de Easter'a katıldım.

> Çekicimin sapı kırıldı! Çekiç halkası!
> Çekicimin sapı kırıldı! Çekiç halkası!

Wiley için şarkı söyleme fikrinden ne kadar nefret etsem de, şarkı işi kolaylaştırıyordu ve seslerimizin ahırın duvarlarında yankılanması hoşuma gidiyordu. Kendimi daha sert şarkı söylerken, Easter'a bakarken ve şarkıyı ortak bir ironi için daha hoş bulurken buldum.

> İncil'de çekiç var! Çekiç
> halkası!
> İncil'de çekiç var! Çekiç
> halkası!

Wiley bana bakarak, "Bu köle yeterince şarkı söyleyebiliyor," dedi. "Kesinlikle söyleyebilir," dedi Wiley'nin arkasından bir ses.

Orada kısa boylu beyaz bir adamla birlikte, ellerinde farklı boy ve şekillerde siyah çantalar tutan, farklı boy ve şekillerde belki on beyaz adam daha duruyordu. Birbirlerine benzeyen koyu renk takım elbiseler giymişlerdi ve onlara bakmak bile beni tahrik ediyordu.

"Peki sen kimsin?" Wiley sordu.

"Benim adım Daniel Decatur Emmett. Ve biz Virginia Minstrels'iz."

BÖLÜM 27

"

Wiley, Şarkı söylemeyi bırak, çekiçle vurmaya devam et," dedi. Daniel Decatur Emmett'a döndü. "Hepiniz ne yapıyorsunuz?

ne diyorsun?"

"Biz Virginia Minstrels'iz. Müzisyeniz. Belediye binasında çalacağız." Emmett Wiley'e birkaç kart uzattı. "İşte, gösterimiz için biletler."

Wiley biletlere baktı.

"Buraya o kölenin enfes sesi için geldim. Görüyorsunuz, tenorumuzu kaybettik ve bu çocuğun sesi mükemmel."

"Tenorumu kaybettim ne demek?" Wiley sordu.

"Yani, onu bulamıyoruz. Trene biniyorduk ve büyük olasılıkla sarhoş olduğu için, ki bu onun için bilinmeyen bir durum değil, hareket halindeki bir trenden nasıl inilirse inilsin düşmüş ya da inmiş olabilir."

"Anlıyorum."

"Dediğim gibi, kölenizin çok güzel bir sesi var. Bizim kayıp tenorumuzdan daha iyi bir sesi var. Adı Raleigh Nuggets'tı ama artık bunun bizim, sizin ve muhtemelen onun için pek önemi yok."

"Ve kendinize Virginia Minstrels diyorsunuz?" Wiley sordu.

Adamların hepsi ortak bir noktaya doğru eğildi ve kulağa oldukça hoş gelen bir akor mırıldandı.

"Ne kadar?" Emmett sordu. "Ne

ne kadar?" Wiley sordu.

"Buradaki kölen için. Şarkı söyleyebilen."

Wiley bu soru karşısında şaşkına döndü. Teknik olarak satılacak malının ben olmadığımı düşünmüş olmalı. Elinde satış faturası yoktu. Ama aynı zamanda, aslında onun mülkiyetinde olduğumu ve az önce duyup öğrendiğim gibi, mülkiyetin yasanın onda dokuzu olduğunu düşünüyor olmalıydı. "Jim'i satın almak mı istiyorsun?"

"Eğer adı buysa, evet."

Wiley bana baktı. İnsanları sahiplenme pratiğine rağmen temelde dürüst biriydi. Ama daha söyleyeceklerini söyleyemeden Emmett eliyle onu durdurdu.

"Beni dinle, iyi dostum. Mükemmel bir tenor bulmak özellikle zordur. İster inan ister inanma, her şehirde bas sesler bulabilirim. Onun için sana iki yüz dolar veririm."

Wiley'nin gözleri büyüdü.

"İki yüz, ama bir kuruş daha yukarı çıkamam."

Wiley tavsiye ister gibi Easter'a baktı ama o hiçbir şey söylemedi. Özür diler gibi bana baktı.

"Eee?" Emmett sordu.

"Bir zencinin seninle nasıl başa çıkabileceğini düşünüyorsun?" Wiley sordu.

"Biz bir ozan topluluğuyuz," dedi Emmett. "Siyah yüzle gösteri yapıyoruz."

"Siyah yüz mü?" Wiley sordu.

"Evet, yüzümüze çizme boyası sürüp zenciymişiz gibi davranıyoruz."

"Zenciler." Wiley bu kelimeye güldü. "Yüzünüzde çizme cilası mı var?"

Emmett başını salladı.

"Şimdi ne düşünecekler acaba?"

"Bu iyi bir gösteri," dedi Emmett.

"Eminim öyledir," dedi Wiley.

"İki yüz dolar," diye tekrarladı Emmett. "İki yüz ve dediğim gibi, bir sent bile fazla değil."

"Bana bu çocuğun seninle sahnede şarkı söyleyeceğini mi söylüyorsun?"

"Kimse bilmeyecek. Yüzüne de çizme boyası süreceğiz. Zaten bu haliyle yeterince siyah değil. Eee?"

"Kendine bir zenci almışsın," dedi Wiley. "Bir zenci."

"Bir satış faturası istiyorum," dedi Emmett.

"Elbette." Wiley'nin kendisini bu işlemle ilişkilendirecek herhangi bir belge bırakmak istemediği açıktı ama sıkışmıştı. Easter'a döndü. "Git bana ofisten bir kâğıt getir."

Easter kaçtı.

Wiley, Emmett'a, "Bir saniye bekle," dedi.

"Aceleye gerek yok."

"Kendine iyi bir tane buluyorsun," dedi Wiley. Easter elinde kâğıt, kalem ve bir şişe mürekkeple geri döndü. "Teşekkürler Easter, çok titizsin." Bu bir iltifattan çok bir yakınmaydı. "İşte geldik. İşte başlıyoruz."

Easter'a baktım. Ne düşündüğümü biliyordu. Durup bu alışverişi dinlemiştim ve bir kez bile fikrimi ya da arzumu sormamışlardı. Ben sadece bir attım, sadece bir hayvan, sadece bir mal, bir şeyden başka bir şey değildim, ama görünüşe göre şarkı söyleyebilen bir at, bir şeydim.

Wiley kâğıdı uzattı. Emmett,

"Teşekkür ederim," dedi.

Emmett parayı sayarken Wiley'nin sakalı kocaman bir gülümsemeyi ortaya çıkaracak şekilde ayrıldı. Büyük pençesini uzattı ve parayı aldı. "Jim," dedi, "yeni efendinle tanış."

"Daniel Decatur Emmett," dedi adam. Sonra o güne kadar gördüğüm her şeyden daha garip bir şey yaptı. Gördüklerim Wiley ve Easter'ı dondurdu. Daniel Decatur Emmett tokalaşmak istercesine elini bana uzattı.

Önce onun eline, sonra Wiley'e, sonra da Easter'a baktım. İkisi de alışverişin nesnesine değil, önümde uzanan ele baktılar. Emmett'in yüzüne baktım. Açıktı ve garip bir şekilde tehditkâr değildi. Uzandım ve elini sıktım.

Wiley, "Bu her şeyi yenmez mi?" dedi.

Emmett, "Şarkı söyleme tarzını seviyorum, evlat," dedi. "Teşekkür ederim, suh," dedim.

Wiley, "Onu seninle birlikte sahneye nasıl çıkardığını hâlâ anlamıyorum," dedi. "Yani, şuna bir bakın."

"Bu artık benim sorunum," dedi Emmett. "Hadi Jim."

Emmett sırtıma bir tokat attı ve sonra Virginia Minstrels etrafımda toplandı ve sırtıma bir tokat attı, beni çevirdiler ve hepimiz birmişiz gibi ahırdan çıktık.

BÖLÜM 28

VIRGINIA MINSTRELS kasabanın hemen dışında kamp kurmuştu. Çadırlar kurulmuş ve ateş yakılmıştı. döndüğümüzde. Kısa boylu bir adam bana teneke bir fincan kahverengi sıvı ikram etti. Kahvenin tadına hiç bakmamıştım, sadece kokusunu almıştım. Başımı salladım ve aldım. Bu beyaz adamlar beni korkutuyordu. Beni korkutuyorlardı çünkü benim onlardan yatırım yapmamışlardı.

"Kahveyi nasıl buldun?" diye sordu ateşle ilgilenen adam. "Çok güzel, değil mi?"

Başımı salladım.

"Millet, Jim kahvemizi beğendi," diye seslendi adam diğerlerine. Sonra sadece bana dönerek usulca, "Jimbo denedi ve beğendi," dedi.

Onu duyunca başımı bir köpek gibi eğdim. Benimle dalga geçtiğini anlamak çok kolay olabilirdi ama nedense sesi daha çok pratik yapıyormuş, hatta beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi geliyordu ki bu hem bir tür nezaketin kanıtı hem de korkunç derecede kırıcıydı. Konuşkan olmasına rağmen akıcı konuşamadığından bahsetmiyorum bile.

"Sho iyidir," dedim.

Adam geniş bir gülümseme sundu. "Benim adım Cassidy. Trombon çalıyorum."

"Trombon ne olacak?" Ben sordum.

"Bu bir boynuz. Sana sonra gösteririm."

"Kahve için teşekkürler, Mistuh Cassidy."

"Sadece Cassidy."

Emmett bana doğru yürüdü ve ateşten uzaklaştı. "O şeyin yanında durmadan da burası yeterince sıcak," dedi.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Belki biraz abartarak sordum ama durum kafamı karıştırmıştı. Kafam daha da karışmak üzereydi.

"Şarkı söylemeni istiyorum," dedi Emmett. "Zamanı geldiğinde."

"Şarkı söylemek mi?"

"Evet. Seni bu yüzden işe
aldım." "Beni işe mi aldın?"

Emmett bana baktı ve gülümsemiş olabilirdi. "Seni orada satın almadım, kiraladım. Kendime bir tenor tuttum."

"Söylemiyorsun," dedim.

"Kimseye söylemeyin ama ben köleliğe karşıyım."

"Söylemiyorsun."

"Bence de." Kampın etrafından grubun geri kalanına baktı. "Hepimiz buna karşıyız."

"Yani siz abalishnist misiniz?"

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim. Seni kurtarmak için çalışmıyoruz, sadece çalışıyoruz. Bir tenora ihtiyacımız vardı."

Bir adam Emmett'e bir banjo getirdi. Diğer adamlar da enstrümanlarını topladı. Cassidy'nin elinde trombon olduğunu düşündüğüm uzun bir korno vardı. "Pekâlâ Jim, birkaç şarkı öğrenmeye hazır mısın?"

Hiçbir şey söylemedim ama ona baktım. O da bana baktı ve yüzünde kocaman, çılgın bir sırıtışla şarkı söylemeye başladı:

> Ole Dan Tucker iyi bir yaşlı adamdı,
> Yüzünü kızartma tavasıyla yıkardı,
> Saçlarını bir araba tekerleğiyle taradı,
> Topuğunda bir diş ağrısıyla öldü.

Yoldan çekil, Ole Dan Tucker,
Akşam yemeğine gelmek için çok
geç kaldın. Yoldan çekil, Ole Dan
Tucker, Akşam yemeği için çok
geç kaldın.

"Şu anda sadece koroya katılmak için endişeleniyorsun. Bu 'Yoldan çekil Ole Dan Tucker, akşam yemeği için çok geç kaldın' demek. Anladın mı?"

Başımı salladım. Tekrar başladılar ve ben de onlarla birlikte şarkı söyledim. Grubun, kornoların, banjonun, gitarın ve tek davulun sesi hoşuma gidiyordu.

Emmett başka bir şarkıya başladı:

Gençken, beklerdim
Masamın üstüne çık ve tabağını ver,
Kuruyunca şişeyi uzat, Mavi kuyruklu
sineği fırçala.

"Bu koro."

Jimmy mısır , umurumda değil,
Jimmy mısır , umurumda değil.
Jimmy mısır patlatıyor,
umurumda değil. Sahibim gitti.

Öğleden sonra ata binmeye gittiğinde,
Bir ceviz süpürgesiyle arkasından
gidiyorum, Midilli oldukça utangaç,
Mavi kuyruklu sinek tarafından ısırıldığında.

Jimmy mısır , umurumda değil,
Jimmy mısır , umurumda değil.
Jimmy mısır patlatıyor,
umurumda değil. Sahibim gitti.

"Bu iyi bir fikir, de öyle değil mi?"

"Sho nuff," dedim. Hâlâ durumu sindirmeye çalışıyordum. Bana kölesi olmadığımı söylediğinde, az önce benim için para ödemesini izlediğim için açıkçası ona inanmadım. Aslında, elinde bir satış faturası vardı ve hiç şüphesiz

Beni açık kahverengi tenli, yaklaşık 1.80 boyunda, büyük ayaklı ve alnında yara izi olan, Wiley adında bir adamdan satın alınmış bir köle olarak tarif etti. Bir kiralama senedi değil, bir satış senedi.

"Bunu giy," dedi uzun boylu, zayıf bir adam. Bir yığın giysiyi kollarıma itti. "Giy şunu."

Emmett'e baktım ve o da başını salladı.

Cassidy, "Şu çadırda giyinebilirsin," dedi.

Gösterdikleri nezaket ve hürmetkâr muamele karşısında hiç de küçümsenmeyecek bir şekilde şaşkına dönmüştüm. Çadıra girdim ve elimden geldiğince giyindim. Yün pantolon beni ısıtıyor ve kumaşı kaşıntıya neden oluyordu, ama en kötüsü, kaba malzeme bacağımdaki açık yaraları tırmalıyor ve tırmalıyordu. Beyaz gömleği ve yeleği giydim. Bu kumaş parçasına kravat dendiğini biliyordum ama onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Dışarı çıktığımda adamlar bana güldüler.

"Dur sana yardım edeyim," dedi Cassidy. Gömleğimi pantolonumun içine doğru itmeye başladı ama ben ondan uzaklaştım. Nazikçe bana sorun olmadığını söyledi. Beni her tarafımdan sıkıştırdı. Sonra gömleğin düğmelerini yeniden ilikledi ve bu sırada bana gülümsedi. "Ve şimdi de yelek. Muhtemelen tüm bunları seksi bulacaksın, ama alışacaksın. Sayılır."

"Ben ateşliyim, haklısın," dedim.

"Yeleğin alt düğmesini asla iliklemeyiz," dedi.

"Neden?"

"Bilmiyorum." Kravatı aldı, kendi boynuna doladı, bir düğüm attı ve sonra başımın üzerinden geçirdi.

Cassidy yakamı kravatımın üzerine katlarken Emmett yanımıza geldi. "İyi. Harika değil ama iyi. Kesinlikle yeterince iyi."

"Teşekkür ederim," dedim.

Emmett ayaklarıma baktı. "Tek sorun ayakkabılar. Fazladan ayakkabımız yok. Eski tenorumuz bizi terk ettiğinde kendi ayakkabılarını giyiyordu."

"Çıplak ayaklar rol için işe yarıyor," dedi iri yarı bir adam ateşin diğer tarafından. "Geri kalanı gibi onları da karartabiliriz."

Emmett başını salladı.

BÖLÜM 29

"

OTUR. Bunu gözüne sokmak istemiyorum," dedi iri yarı adam. Adı Norman'dı. O vardı
Büyük ellerinden birini yüzümü bir o yana bir bu yana eğmek için kullandı. Diğer büyük elinde ise yassı bir teneke tutuyordu.

" da ne?" Ben sordum.

Cassidy, "Önce gözlerinin ve ağzının etrafına biraz beyaz koymalısın," dedi.

"Beyazı sonra giyerim diye düşünüyordum," dedi Norman.

"Uzman olan sensin," dedi Cassidy.

" da ne?" Tekrar sordum.

"Bu çizme karası, ama bir seçeneğiniz var. Lamba karası, is ya da yanmış mantar kullanabilirim. Farklı kokular. Hepsini yıkamak çok zor."

"Bilmiyorum, suh."

"O zaman ben de ayakkabı
boyacısını kullanırım." "Acıdı mı?"
diye sordum.

"Ancak kımıldarsan ve gözüne sokarsam." Norman Cassidy'nin uzaklaştığını görmek için baktı. "Sen de köle muhabbetini bırakabilirsin."

"Affedersin, suh?"

"Suh'ları ve yeowza'ları durdurabilirsin."

"Nereden biliyorsun?" Şüpheyle sordum.

"Bir köle bir köleyi tanıyabilir," dedi
Norman.

"Ne?" Yüzünü inceledim. Bunu göremiyordum ama bir insan neden böyle bir konuda yalan söylesin ve beyaz bir insan benim içimi nasıl görebilsin? Düşündüm belki de

Huck'a yaptığım gibi dilimde hata yaptım. Bu korkunç bir düşünceydi.

"Kaymadın," dedi. "Ben sadece biliyorum." Aksanı mükemmeldi. İki dilliydi, hiçbir beyazın ustalaşamayacağı bir dili akıcı bir şekilde konuşuyordu.

"Biliyorlar mı?" Ben sordum.

"Bilmiyorlar."

"Bütün bu şey de ne?" Ben sordum. "Şarkı söylemek mi?"

Etrafına bakındı. "Yeni olan şey, beyazların birbirlerini eğlendirmek için kendilerini boyaması ve bizimle dalga geçmesi."

"Bizim şarkılarımızı mı söylüyorlar?" Ben sordum.

"Bazıları. Ayrıca bizim söylemek isteyebileceğimizi düşündükleri şarkılar da yazıyorlar. Bu garip ama en kötüsü değil."

"O zaman en kötüsü nedir?"

"Bunu sana sürmeye başlasam iyi olacak," dedi ve bana cila kutusunu gösterdi.

Kıpırdamadan oturdum ve dosdoğru
önüme baktım. "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

Norman yakama bir havlu sıkıştırdı. "Bunu gömleğine bulaştıramazsın." Siyahı alnıma sürdü. "Pasta yürüyüşü bile yapıyorlar."

"Ama biz onlarla böyle dalga geçiyoruz," dedim.

"Evet, ama onlar bunu anlamıyor - onlar için kayıp. Onları alay edilebilir bulabileceğimiz hiç akıllarına gelmiyor."

"Çifte ironi," dedim. "Bu çok eğlenceli. Bir ironi diğerini olumsuzlayabilir, biri diğerini iptal edebilir mi?"

Norman omuz silkti. "Bu şeyin soğuk hissettirdiğini biliyorum ama öyle kalmayacak. Özellikle de yukarıda şarkı söylerken."

"Şarkıcı mısın?" Ben sordum.

Ayakkabı boyasını çenemin altına
koydu. "Davul çalıyorum."

"Neden? Neden onlarla birliktesin?"

"Para istiyorum. Paraya ihtiyacım var. Virginia'ya dönmek ve karımı satın almak istiyorum," dedi Norman.

"Hiçbir fikirleri yok mu?"

"Ne tür bir fikirleri olabilir ki? İçlerinden birinin bir sabah uyanıp 'Hey, sen bir zenciye benziyorsun' diyeceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır."

Yüzümdeki çalışmasını incelemek için geri adım attı.

"Bana ödeme yapacaklar mı?" diye sordum.

"Söyleyemem. Emmett bunu daha önce hiç yapmadı. Bu adamların hiçbirinin kölesi yok ama bizim de onlar gibi olduğumuzu düşünmüyorlar."

"Anlıyorum. Daha önce grupta bilerek siyahi bir kişi bulundurdular mı?" Kampa bakarak sordum.

"Hayır, sen ilksin. Doğruyu söylemek gerekirse şaşırdım. Ama o tenor kalktı ve gitti. Garip biriydi. Son kasabada bir adamın kızıyla yakalandı ve sanırım korktu. Sabah tek bir ses bile çıkarmadan gitti. Bir tenor için garip."

"Emmett geliyor," dedim.

"Ağzının etrafına beyaz eklememe gerek var mı bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun Dan?" Norman yüzünü Emmett'e döndü.

"Oldukça otantik görünüyor," dedi Emmett. "Takım elbise oldukça iyi oturuyor. Ayağa kalk."

Ayağa kalktım.

"Pantolon biraz kısa," dedi Emmett.

"Otantik," dedi Norman.

Yün pantolonun içinde sıcaktan bunalmıştım, ancak dizlerimin altında yıpranmamış olması beni eğlendirmişti. Pantolonun çok yüksek olduğu şikayetini anlamamıştım. Pantolon pantolondur, kıçımı kapatır.

"Ayaklarının üstünü karartın," dedi Emmett. "Ve belki gözlerinin etrafını da biraz beyazlatırız."

"," dedi Norman.

Emmett gözlerimi yakaladı. "Şarkı söylemeye devam et. 'Jimmy mısır kırıyor ve umurumda değil, Jimmy mısır kırıyor...' Bilene kadar söylemeye devam et. Norman, şarkı söylemeye devam et."

"Yapacağım."

"Herkes gözlerini karartsın. Neredeyse kasabaya gitme vakti geldi." Emmett bir komutan gibi kampın içinde ilerledi.

"Anlamama yardım et," dedim Norman'a. "Gerçek anlamda siyah görünmem gerekiyor ama makyaj yapmam lazım."

"Tam olarak değil. Siyahsınız ama bunu bilirlerse sizi salona almazlar, bu yüzden seyirciye siyah görünebilmek için makyajın altında beyaz olmanız gerekiyor."

"Anladım." Uzandım ve yüzüme dokundum. "Peki ya benim dilim?"

"Hiç konuşma, en iyisi bu. Ve makyajını ovalama."

"Peki ya şarkılar? Onları bilmiyorum."

"Bunlar basittir. Bunları öğrenecek ve söyleyeceksiniz. İnanın bana. Emmett'in şarkıları aptallar içindir."

Zihnim yarışıyordu. Performansla ilgili iş elbette gerçeküstü ve yabancıydı ama Daniel Emmett'ın şarkı söylemem için bana ödeme yapıyor olabileceği düşüncesini de bir kenara bırakamıyordum. Karımı ve kızımı satın alacak parayı bulabilirdim.

"Jim, hazır mısın?" Emmett bana seslendi.

Duraksadım, diksiyonumdan emin değildim, kendim olarak mı yoksa bir köle olarak mı konuşacağımı bilemiyordum. Güvenli olanı seçtim. "Öyleyim, suh."

BÖLÜM 30

HİÇBİR durum bana bu kadar saçma, gerçeküstü ve gülünç gelmemişti. Ve ben hayatımı bir köle olarak geçirmiştim. Orada biz

On iki kişiydik, kasabanın özgür tarafıyla köle tarafını ayıran ana caddede yürüyorduk, siyah yüzlü on beyaz adam, beyaz gibi görünen ve siyaha boyanmış bir siyah adam ve ben, siyah gibi görünmeye çalışan beyaz bir adam gibi görünecek şekilde siyaha boyanmış açık kahverengi bir siyah adam. Vitrinler, bir banka ve bir mağaza ve benzerleri, hepsi düz ve derinliksiz görünüyordu, sanki onları tekmeleyebilirmişim gibi. Aklıma hangi tarafın özgür, hangi tarafın köle olduğu anlaşılmıyordu. Sonra bunun gerçekten önemli olmadığını anladım. Adım adım yürüdük, sonra bir pasta yürüyüşü sendelemesine düştük. Emmett bir şarkı mısrası söyledi ve geri kalanımız da onu tekrarladık.

> Lawdy, Lawdy, katırı tokatla, katırı tokatla.
> Lawdy, Lawdy, tokatla şu katırı.
> Sahip mısırını eski kahverengi bir fıçıda saklar.
> Sahip mısırı eski kahverengi bir fıçıda saklıyor.
> Sahip'in çocukları okula koşar, aptal gibi
> davranırlar. Massa'nın çocukları okula
> koşuyor.
> Ole Miss tahta bacağıyla onları kovalıyor.
> Ole Miss tahta bacağıyla onları kovalıyor.

Beyaz insanlar dışarı çıktı ve gülümseyerek, gülerek ve alkışlayarak caddeye dizildi. Kalabalıktan birkaç kişiyle göz teması kurdum ve bana bakışları beyaz insanlarla kurduğum herhangi bir temastan farklıydı. Bana karşı açıktılar, ama gördüğüm şey

pek de etkileyici değildi. Benimle alay ettikleri, zencilerle dalga geçtikleri, zavallı kölelere güldükleri bu anı neşeli, coşkulu alkışlar ve tepinmelerle paylaşmaya çalıştılar. Benden etkilenmiş ya da benimle eğlenmiş olabilecek bir kadına baktım. Onun yüzeyini, sadece dış kabuğunu gördüm ve özüne kadar sadece yüzeyden ibaret olduğunu fark ettim.

Oditoryum belediye binasının bir parçasıydı. Aslında bir mahkeme salonuna çok benziyordu. Bir keresinde Yargıç Thatcher'a bir öğle yemeği götürmek üzere gönderildiğim için orada bulunmuştum. Sahneye doğru yürüdük ve şarkılar söyledik. Emmett, Cassidy ve hatta Norman'ın da belirttiği gibi, şarkıları oldukça çabuk öğrenmiştim, en azından korolarda onlarla birlikte söyleyecek kadar. O beyaz yüzlerin bana gülüşünü, bize gülüşünü izlemek gerçekten acı vericiydi ama yine de onları kandırıyordum.

Gelin dinleyin kızlar ve oğlanlar, ben Tuckahoe'danım,
size küçük bir şarkı söyleyeceğim. Benim adım Jim Crow.

Dönüyorum, dönüyorum ve böyle
yapıyorum, Her döndüğümde, Jim Crow'a
atlıyorum!

Riber'a gittim ve kalmak istemedim,
Ama orada o kadar çok kız gördüm ki .

Dönüyorum, dönüyorum ve böyle
yapıyorum, Her döndüğümde, Jim Crow'a
atlıyorum!

Bir süre burada kaldıktan sonra, kayığımı itmeye
çalıştım, Ama ırmağa yuvarlandım ve kendimi su
üstünde buldum.

Dönüyorum, dönüyorum ve böyle
yapıyorum, Her döndüğümde Jim Crow'a
atlıyorum!

Na'leans'a gittiğimde kendimi çok dolu hissediyorum,
Beni hücreye koydular ve bütün gece orada tuttular. Bir o

yana bir bu yana koşturup durdular,

Her seferinde Jim Crow'a saldırıyorum!

Ağırlığımca vahşi kedi ve timsah dövdüm,
Mississipi'nin tamamını içtim ve büyük bir krater bıraktım.

Dönüyorum, dönüyorum ve böyle
yapıyorum, Her döndüğümde, Jim Crow'a
atlıyorum!

Akbabanın önünde diz çökerim, Karganın
önünde eğilirim, Ve her döndüğümde zıplarım!

Şarkının sonuna geldiğimizde, tıpkı şarkıda söylendiği gibi her yer zıplıyordu. Ve sonra gösteri sona erdi. Tüm beyazlar mutluydu. İşimizi yapmıştık. Ancak, biz, topluluk olarak uzaklaşmadık, kalabalığın içine dağıldık. Neden ki? Onlar beyazdı. Norman davuluyla ilgilenmeyi tercih etti ve ben de yalnız ve çaresiz kaldım. Sandalyemde oturup onun ya da grubun başka bir üyesinin durumumu fark edip beni oradan çıkarmasını beklerken başımı kaldırdığımda sokakta benden hoşlanmış olabilecek kadının yüzüyle karşılaştım. Sarı dişleri ve iri mavi gözleri vardı ve insan ya da başka bir yaratık beni hiç bu kadar korkutmamıştı. Ve ben bir köleydim.

Kadın bir o yana bir bu yana baktı ve eğilerek
gürültüden duyuldu. "Adın ne senin?"

Yardım aradım. Bir adam Norman'ı köşeye sıkıştırmış, davulunu soruyordu. Cassidy odanın öbür ucunda birine bir trombonun ne kadar uzatılabileceğini gösteriyordu.

"Jim," dedim. Tek kelimelik cevaplar, dedim kendi kendime.

"Ben Polly," dedi.

"Polly Wolly Doodle," dedim. Şarkıyı söylemiştik.

Güldü. "Çok komiksin."

"Teşekkürler."

"?"

"Farklı yerler," dedim.

"Tanrım, farklı yerlere gitmeyi ne kadar isterdim. Farklı yerler görmek. Farklı yerler koklamak. Burası çok çirkin ve kokuyor. Bana nerelere gittiğini söyle."

Titriyordum. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi sıkıca kapattım ve açtığımda o hala oradaydı.

"Çok sessizsin. Şarkı söylemeni sevdim."

"Teşekkürler," dedim.

Kalabalığın içinde Emmett'i bulmaya çalıştım.

"P-P-P-P-Polly, bir şeyler biliyor olmalısın," dedim.

"Söyle bana, Jim."

"Ben evliyim. Bir karım var," diye

fısıldadım. "O burada mı?" Polly sordu.

"Hayır," dedim.

"Washington, D.C.'ye gittin mi?" diye sordu. "Oraya gitmeyi çok isterdim. St. Louis'e bile gitmedim. Eminim St. Louis'e gitmişsindir."

Beyaz sakallı, beyaz takım elbiseli, beyaz kravatlı ve onaylamayan bakışlı iri yarı beyaz bir adam bize doğru geldi. "Çok güzel şarkı söylüyorsun, genç adam," dedi. "Ama Polly şov dünyasının insanlarıyla takılmayacak."

"Oh, baba," dedi Polly. "Biz de tam konuşuyorduk. Bana St. Louis hakkında her şeyi anlatmak üzereydi."

"Bu doğru mu?" Polly'nin babası yüzüme baktı. "Bu inanılmaz bir makyaj işi." Tombul elini uzatıp saçlarıma dokundu. "Tanrım, ama bu saçlar zenci saçı gibi."

"Ne peruk ama, değil mi?" Arayan Emmett'ti. İri yarı adamın arkasından yaklaştı ve aslında onu irkiltti.

"O peruk çok pahalı ve keşke ona dokunmasaydın," dedi Emmett. Benimle bakışlarını paylaştı.

Polly'nin babası, "Senin peruğun onunki gibi değil," dedi.

"Biz zengin bir topluluk değiliz. Sadece bunu karşılayabilirdik ve Jim'e de tam uydu. Söyleyin bayım, bayan, gösteriyi beğendiniz mi?"

"Öyle mi?" Polly söyledi. "Harikaydı. Birkaç kez hepinizin zenci olduğuna yemin edebilirdim."

Babası güldü. "İyi gösteriydi evlat. Ama hiçbiriniz beni kandıramadınız. İstediğiniz kadar karartın ama beni kandıramazsınız. Bir zencinin kokusunu elli metre öteden alırım. Beni kandıramazsınız."

"Hayır, efendim, sanırım ."

"Evlat, bir kölenin kokusunu yarım mil öteden alırım. Tatlı bir kokuları vardır. Özellikle de esmer olanların."

Norman sonunda geldi. "Hadi Jim. Kampta bazı işlerimiz var."

Başımı salladım. Başımı eğdim ve gitmeye başladım. "Jim," dedi Polly.

Ona bakmak için döndüm.

Eteklerini sıyırdı ve reverans yaptı. Başımı salladım ama bir şey söylemedim.

Dışarıda, Norman ve ben bir duvara yaslanmış, nefes nefese, ter içinde, birbirimize bakamayacak kadar korkmuştuk.

"Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım," dedim.

"Ben de."

"Emmett deli mi?"

"Belki."

"Buradan uzaklaşmam gerek," dedim. "Norman, geçebilirsin. Ama bana bir bak. Beni sürekli bu şekilde tutamazlar. Burada olmamın hiçbir anlamı yok. Kaçmam gerek."

Emmett'in önderliğinde grubun geri kalanının dışarı çıkması çok uzun sürmedi. Elini omzuma koydu. "Tanrım," dedi. "Gidici olduğunu düşünmüştüm." Güldü ve bacağını tokatladı. "Ne yapmış olabilirler ki?

Eğer sizin tam olarak rol yaptığınız kişi olduğunuzu anlasalardı size ne yaparlardı?"

Norman yüzüme baktı. "Hepimize ne yapmış olabilirler ki?" dedi Emmett'e.

Emmett gülmeyi kesti. "İyi bir noktaya değindin."

Grup çamurlu ana caddeden kampa doğru geri yürüdü. Yürürken yeni bir duyguya kapıldım. Birkaç yeni duygu. Kadının babası saçıma dokunmuştu. Kölelerin endişe duyma lüksü yoktu ama o anda endişe duymuştum. Kölelerin beyaz bir adama karşı öfke duyma lüksü yoktu ama ben öfke duymuştum. Öfke iyi ve kötü bir duyguydu. Ayrıca Daniel Emmett hakkındaki duygularım da karmaşıktı, kafam karışmıştı. Beni satın almıştı, evet, ama bana sahip olmadığı söyleniyordu, yine de benden bir şey bekliyordu -sesimi, iddia ettiğine göre. Gitmeye çalışırsam ne yapacağını merak ediyordum. Kafamın içinde "Ama senin için iki yüz dolar ödedim" diye bağırdığını duyabiliyordum. Köle sahibi olmayı reddeden ama başkalarının köle sahibi olmasına karşı çıkmayan bir adam bana göre hala bir köle taciriydi.

BÖLÜM 31

NORMAN VE BEN, Koca Mike adında bir klarnetçiyle birlikte bir çadırda uyumak için uzandık. Koca Mike, ufak tefek bir adamdı.

Norman'ın siyah olduğunu elbette bilmiyordum. Ama varlığıma herhangi bir itirazda bulunmadı. Benim varlığımdan, onunkinden çok daha rahattı. Gece ritüeli olduğunu tahmin ettiğim şeyi gerçekleştirdi. Kasalı klarnetini çok düzgün ve düzgün bir şekilde katlanmış battaniyesinin dibine yerleştirdi, üzerine bir bez serdi ve sonra dinlenmek için uzandı. Norman bana başıyla işaret etti ve biz de yataklarımızı bulduk.

Kulağıma bir şeyin dokunduğunu hissettiğimde ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyordum. Fırçalayıp uzaklaştırmak için uzandım -bir sinek, bir böcek- gözlerim hâlâ kapalıydı. Yine fırça. Bir böcek tarafından rahatsız edilmek istemedim ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Üçüncü vuruşumda bir el buldum. Battaniyemden sıçradım ve tüm grubu uyandıracak kadar yüksek bir sesle, "Yüce Tanrım, bu da ne!" diye bağırdım. Beyaz kız Polly'nin şişman babasını bulmak için döndüm. Nasıl ya da ne bağıracağımı bilmiyordum. Ona göre sesim beyaz çıkmalıydı. Grubun geri kalanına ise siyah bir köle gibi ses çıkarmalıydım. İkinci bağırışımda ırksal olarak nötr olan "Lawdy! Oh, Lawdy!"

Emmett elinde bir lambayla koşarak çadıra girdi. Beyaz takım elbiseli adamı gördüğünde neredeyse düşüyordu.

"O peruğa tekrar dokunmam gerekiyordu," dedi adam.

"Ne?" Emmett ona sanki alev almış gibi baktı. "Tanrı aşkına burada ne işin var?"

"O peruğa tekrar dokunmam gerekiyordu," diye tekrarladı.

Emmett bana doğru baktı. O da en az benim kadar şaşkındı ve belki de daha çok korkuyordu.

"Çok gerçekçi geliyor," dedi Polly'nin babası. "Söylesene, neden perukla ve makyajla uyuyor?"

"çok zor," dedi Emmett. "Yıkanmışsın."

"Neden buradasın?" Emmett sordu.

"Yıkanmışsın," dedi adam tekrar.

"Şerif için birini göndereyim mi?" Emmett söyledi.

"Elbette alabilirsin," dedi. "Yeğenim iyi bir kanun adamıdır."

Emmett kafese kapatılmış gibi görünüyordu. Birkaç saniye boyunca adamı inceledi. "Kızınız için birini göndereyim mi?"

"Affedersiniz?"

"Geceleri etrafta gezinip uyuyan erkeklere dokunduğunu biliyor mu?"

Polly'nin babası kekeledi ama bir şey söyleyemedi.

"Sana nerede dokundu Jim?" Emmett sordu. "Tek kelime etme," diye tembihledi bana.

"Saçına," dedi adam. "Sadece saçına dokundum."

"Kızınıza sadece bu adamın saçına dokunduğunuzu mu söylemeliyim? Yabancı bir adamın saçına dokunmak için çadıra girdiğini mi?"

"Efendim, ses tonunuzdan pek hoşlanmadım ve saldırgan imalarınızı kesinlikle onaylamıyorum."

"Bu nasıl bir ima ? Senin adın ne?"

Adam geri geri çadırın kapağına doğru ilerledi. "Ben gidiyorum." Koca kafasını salladı. "Burada yanlış bir şeyler olduğunu biliyorum. Sadece biliyorum."

"Adınız nedir, efendim?"

Adam koştu.

Emmett etrafına bakındı. Bana, Norman'a ve sonra Koca Mike'a baktı. Kollarını kaldırdı ve bağırdı, "Toplanın! Toplanın! Bu aptal uzun süre korkmayacak. Peruk olmadığını anlamak için buraya geri dönecek. Toparlanın!"

Norman, "Bu çok kötü," dedi.

Donup kalmıştım. Çılgın beyaz adamın parmaklarını hâlâ saçlarımda hissedebiliyordum.

Koca Mike küçük elini omzuma vurdu. "Şu çadırı indirmeme yardım et," dedi.

Herkes irili ufaklı eşyalarını toplamaya çalıştı. Emmett bir an durdu ve bana baktı. Kafamı karıştıran bir şey söyledi. Kafamı karıştırdı çünkü ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim. Kafam karıştı çünkü daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. "Özür dilerim." dedi.

Çadırın sökülmesine yardım etmek üzereydim ama bu beyaz adamın özrü beni yere serdi.

"Gidelim," dedi Norman.

Hareket ettim. Kasabadan uzaklaşan, çamurlu ve vagonların yuvarlandığı patikada ilerlerken adamlar hâlâ eşyalarını . Daniel Emmett'in yanında, en önde yürüyordum.

"Bu benim hatam olabilir," dedim.

"Sebep sen olabilirsin ama bu senin hatan değil."

"Yine de üzgünüm."

"Yeni şarkımı dinlemek ister misin?" diye

sordu. "Yessuh."

Boğazını temizledi ve şarkı söyledi:

> Keşke pamuk diyarında olsaydım,
> Eski zamanlar unutulmadı,
> Uzaklara bak, uzaklara bak, uzaklara bak
> Dixie Diyarı. Doğduğum Dixie Land'de
> Soğuk bir sabah erkenden,
> Uzaklara bak, uzaklara bak, uzaklara bak Dixie Land.

Keşke Dixie'de olsaydım.
Yaşasın! Yaşasın!
Dixie'de yaşayıp, Dixie'de ölmek
için.
Uzakta, uzakta, güneyde Dixie'de
Uzakta, , güneyde Dixie'de.

Emmett son notayı etkileyici bir şekilde uzun süre tuttu. "Ben buraya 'Dixie'nin Ülkesi' diyorum. Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Suh?"

"Beğendin mi?"

"Çok güzel bir şarkı olacak," dedim.

"Sen ne bilirsin ki?" dedi küçümser bir tavırla.

"Şarkıyı sevdiğimi biliyorum," dedim, alaycılığını anlayamadığımı düşünmesine izin vererek.

"Teşekkür ederim Jim," dedi beni susturmak için.

Emmett arkamıza baktı ve takip edilmediğimizden memnun . "Doğruyu söylemek gerekirse, neden kaçtığımızdan bile emin değilim."

Ona neden böyle olduğumu bildiğimi söylemedim.

"Mistuh Emmett? Size bir soru sorabilir miyim?" "Elbette."

"Artık sana mı aitim? Yani, beni ahırdaki o adamdan satın aldığına göre."

"Hayır, sen bana ait değilsin."

"İstesem ağaçların arasından kaçıgidebileceğimi ve bunun sorun olmayacağını mı söylüyorsunuz?"

"Seni tenorum olman için tuttum. İki yüz dolar ödedim ve sen de bana geri ödemelisin."

"Yani anlıyorum. Ben kaçamam ve sen bana ödeme yapamazsın, ama ben sana geri ödeyene kadar para sende kalacak."

"İki yüz dolarımı alana kadar." "Ne kadar alacağım?" diye sordum.

"Bunu konuşmadık, değil mi? Günde bir doların adil olduğunu düşünüyorum, ya siz? Günde bir dolar iyi bir ücret, özellikle de

daha önce hiç ödeme almamışken."

"Bir tenor normalde ne kadar kazanır?"

"Bir zenci tenor, evet. Bence bu iyi bir ücret," dedi Emmett, koca kafasını sallayarak ve "Dixie Land" melodisini mırıldanarak.

"Günde bir dolar," dedim. "Yani iki yüz gün." "İki yüz performans," diye düzeltti beni.

"Bir bin dokuz yüz doksan dokuz," dedim. Emmett'in sessizliği hissediliyordu.

"Suh, anlamaya çalışıyorum. Menkul kölelik ile bağlı kölelik arasında bir ayrım yaptığını mı söylüyorsun?" Bu soruyu gerçekten yüksek sesle sormak istediğimi sanmıyordum, ama öyle olmalıydı, çünkü uygun ve yerinde bir köle diksiyonuyla söyledim.

Emmett bana şüpheyle baktı. "Bunu tekrar edebilir misiniz?"

"Sanırım yapardım," dedim.

BÖLÜM 32

Uzun bir yol yürüdük ve sonunda benim için buldukları çok dar botlar birkaç kötü
Su topladı. Ayaklarım o kadar acıdı ki ayakkabıları çıkardım ve çıplak ayakla devam ettim. Pistin ıslaklığı yaralarımı serinletti ve rahatlattı. Her birkaç adımda bir Huck'ın nerede olduğunu, iyi olup olmadığını, o adamlardan kaçıp kaçmadığını merak ediyordum. Kaçmadığını biliyordum. Eğer kaçmış olsaydı, bana geri dönmenin yolunu bulurdu.

Bir kasabaya, daha çok bir kamp yerine geldik, burada ağaç kesimi başlıca ilgi alanımızdı. Bir araya getirilmiş birçok baraka, birkaç değirmen ve her zaman var olan o yumurtalı değirmen kokusu vardı. Siyah adamlar uzun ve kısa testerelerle ağaç keserken beyaz adamlar etrafta durmuş gülüşüyor ve sohbet ediyorlardı. Beyaz adamlardan birkaçı yanlarında kamçı tutuyordu. Gömleksiz kölelerin sırtları endüstrilerinin sonuçlarını gösteriyordu. Cebimde parmaklarımı kalemime doladım. Bir daha kağıdım olacak mı diye merak ediyordum.

Kasabanın uzak tarafına doğru yürüdük. Emmett bir gösteri ayarlamak için kasabaya geri dönerken biz de çadırları kurmaya koyulduk.

"Bu kasabanın bir adı var mı?" Koca Mike sordu.

Trombоncu güldü. "Evet. Cehennem. Belki de Küçük Cehennem." Diğer adamlar da güldü.

"St. Louis'de olmak isterdim," dedi bir adam. "New Orleans," dedi bir başkası.

"Evet, New Orleans. New Orleans'ta nasıl eğleneceklerini biliyorlar."

"Hiç New Orleans'a gittin mi?" Koca Mike bana sordu. Başımı salladım.

Bir an düşündü. "Bir gün sen de gitmelisin. Şu ipi sıkıca çek."

Yaptım ve kızakla bir kazık çakmasını izledim. "Hiçbir yere gitmedim," dedim.

Kazığa birkaç kez daha vurdu ve dik durdu. Konuşacak bir şeyimiz olmadığını söylemek istercesine bana baktı.

"Mistuh Emmett iyi bir adam mı?" Ben sordum.

Koca Mike etrafına bakındı. "O iyi, sanırım."

"Sizin kölelik yapmadığınızı söylüyor. Bu doğru mu?"

Koca Mike omuz silkti.

"Sen mi?"

"Bazılarının köleleri var. İşi başka kim yapacak? Benim kölem yok. Köpeğim de yok."

Çadırlar kurulduktan, kahve ve yiyecekler hazırlandıktan sonra Daniel Emmett raporuyla birlikte bize geri döndü.

"Burası gerçekten de gürültülü bir yer, düpedüz korkutucu bir yer. Zevkten ve ayırt etme yetisinden yoksun biri olarak, yeni edindiğimiz tenorun bu akşamki performansımız sırasında burada kalmasının mantıklı ve ihtiyatlı olacağını düşünüyorum." Yüzlerimizi inceledi.

"Az önce ne dedi?" diye sordu tromboncu.

"Bu insanların Jim'in bir zenci olduğunu anlarlarsa onu öldürebileceklerini söyledi."

Ben böyle ifade etmezdim ama yine de doğru.

Emmett iç çekti. "Bir tenor daha kaybetmeyi gerçekten göze alamayız," dedi borçlu olduğum adam.

199 performans. Norman'la göz göze geldik. Başını sallamadan, yaptığı şeyin tam da bu olduğunu söyledi.

Diğer herkes gösterileri için kendilerini karartırken ben bulaşıkları toplayıp temizledim. Ben köle işi yaparken onlar mırıldanıyor, şarkı söylüyor, yakaları ve yelekleriyle uğraşıyorlardı.

Kampın içine doğru geçit töreni yapmak için toplandıklarında Norman bana bir bakış attı. Biliyordu. Gruptaki herkesin artık benden daha siyah olduğundan emin olduğu gibi, döndüklerinde orada olmayacağımı biliyordu. Gözden kaybolduklarında, çaldıkları müzik hiç de rahatsız edici değildi, biraz ekmek ve çok dar ayakkabılarımı aldım ve çok şaşırarak ve belki biraz da utanarak Daniel Emmett'in şarkılarının yazılı olduğu deri not defterini aldım. Sık ağaçların arasına doğru koştum. Bir kaçak için yol, iz ya da patika yoktu. Daniel Emmett'ten mi yoksa bir köle olarak kalma fikrinden mi kaçtığımı ya da Huck'a geri mi döndüğümü bilmiyordum. Tek bildiğim onlarla arama mesafe koymak için yaklaşık iki saatim olduğuydu. Artık çifte kaçak bir köle olduğumu, belki adam kaçırmaktan, belki cinayetten arandığımı, kesinlikle ödenmemiş bir borçtan ve şimdi de hırsızlıktan arandığımı da biliyordum. Hangi yöne kaçtığım hakkında hiçbir fikirleri olmadığından emindim.

Ve , sadece bir kölenin koşabileceği gibi. Yaralarım Ağrıyordu, ayaklarım şikâyet ediyordu ama ağaçların arasından, kuru dere yataklarından, nehrin kolları arasından son hızla ilerledim, küçük tepelere tırmandım ve neredeyse diğer taraflardan aşağı yuvarlanıyordum. Artık koşacak kadar iyi göremediğimde durdum. Biraz ekmek yedim ve uyudum.

BÖLÜM

İKİ

BÖLÜM 1

Gökyüzü şafakla aydınlanırken KURU YAPRAKLARIN ARASINDAKI HIRILTI beni uyandırdı. Bir geyik mi? Bir ayı mı? Daha küçük bir şey
öldürebilir ve yiyebilir miydi? Doğruldum ve hareketlerini sesten takip ettim. Kuru yapraklar arasında yiyecek arayan bir kuş bile ağır görünebilirdi. Ama ne kuş, ne ayı, ne de geyik "Jim, Jim" diye seslenemezdi.

Beni nasıl takip etmişlerdi? Köpek sesi
duymadım. "Jim, benim."

"Ben kimim?"

"Norman." "Bu
tarafa."

Norman, şafak ışığıyla arkadan aydınlatılmış, hüzünlü bir hayalet gibi ortaya çıktı.

"Bu ne...?" Dedim.

"Orada kalamazdım. Bu çok fazlaydı. Beyaz olarak geçmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Başımı eğdim. "Aslına bakarsanız, kısa bir süre önce siyah görünebilmek için beyaz göründüm."

"Yorucu, değil mi?" ve güneşe karşı siluetini kaybettiğinde hâlâ siyah suratlı olduğunu .

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Geri döndüğümüzde seni gitmiş bulduk ve birdenbire Emmett'in sesi tanıdığım tüm köle tacirleri gibi çıkmaya başladı. Zencilere küfrediyor ve seni bir meşe ağacına asmadan hemen önce bir kabadayı bulup seni nasıl döveceğini anlatıyordu."

"olduğunu biliyordum. Beni nasıl buldun?"

"Koştum. Bir kaçak gibi koştum. Onlar daireler çizerek koştururken ben dümdüz koştum, izimi kaybettirmek için her kütükten ve kayadan atladım."

"Bütün gece koştun mu?" "Koştum."

". Biraz soluklan. Sence hangi yöne gittiğini gördüler mi?"

"Yapmadıklarına eminim."

"İşte " dedim. "Şimdi ne olacak?"

"Nerede dair bir fikrin var mı?" Norman gözlerini kapattı ve uykuya dalmaya hazır olduğunu görebiliyordum.

"Hiç," dedim. "Sen sadece uyu. Ben nöbet tutarım." Cevap vermedi. Çoktan gitmişti.

-

NORMAN irkilerek uyandı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Hâlâ buradasın," dedi. Doğrulup gözlerini ovuşturdu.

"Ben nerede ?"

"Kaçarsın diye düşünmüştüm."

"Ben almadım." Son ekmeği ona doğru ittim ve o da aldı. "Düşünüyordum da. Karını satın almak istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Karımı ve kızımı satın almak istiyorum. Durumum, adam kaçırma ve cinayetten aranıyor olabileceğim ve bir köle olduğum gerçeğiyle karmaşıklaşıyor. Bir köle başka bir köleyi satın alamaz. Onları satın almak için ortaya çıkarsam, durumu anlarsınız."

"Tam bir karmaşa," dedi Norman.

"Ama benim bir fikrim var. Çılgınca bir fikir." "Anlat bana."

"Hiç geçerken sorun yaşadın mı? Yorucu olduğunu söylediğini biliyorum ama kolay mı?"

Norman başını salladı.

"Sizi görmeye yaklaşan oldu mu?" "Hayır."

"Beni satmanı istiyorum."

"Ne?"

"Beyaz sahibim olmanı istiyorum. Beni satmanı istiyorum. Kaçarım ve tekrar yaparız. Parayı biriktiririz ve sen ortaya çıkıp ailemi satın alırsın. Sonra da paranı alıp gidip karını alırsın."

"Delirdin mi sen?"

"Hayır. Ancak bu fikri deli birinden aldım.
Planın nesi yanlış söyle bana?"

Norman kulağını çekiştirerek düşündü. "Bir malı, yani seni çaldığım için önce sana, sonra da bana yönelik bariz tehlike bir yana, bunda yanlış bir şey görmüyorum. Yine de ortaya çıkmasının sonuçları ağır olacaktır."

"Bunu bu kadar açık bir şekilde ifade ettiğiniz için teşekkür ederim, ancak köle olduğumuzu belirtmek isterim. Bu dünyada gerçekten daha kötü ne olabilir?"

"Doğru."

"Seni temizlesek iyi ," dedim.

Altımızda küçük bir dere vardı. Norman ve yanmış mantarı yıkamaya başladı. Çok sert fırçalaması gerekiyordu ve bu açık tenini kırmızı ve kızgın yapıyordu. Fırçası olmadığı için avuç avuç yaprak ve kum kullandı.

"Planını sevmeye başlıyorum. Karımı özledim."

"Ne kadara mal olacağını biliyor musun?" diye sordum. Bu soru ağzımda çok tuhaf bir his uyandırdı. "Soruyorum çünkü ailemi kurtarmak için ne gerekeceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bin dolar olduğunu tahmin ediyorum," dedi. "Çok güzel bir kız. Geniş kalçalı ve iyi olduğunu söylediklerini duydum.

damızlık hayvan." Bu fikirden rahatsız olduğu belliydi. İşinin bittiği belli olduğu halde yıkamaya devam etti.

"Hayatımıza devam etmeliyiz, Norman."

Başını salladı, sonra elimdeki defteri gördü. "Bunu neden aldın?" diye sordu. Giyinmeye başladı.

"Gazeteyi istedim."

"Bulamayınca çılgına döndü." "Şunu dinle:

> Zenci karpuz sever, ha! ha! ! Zenciler
> karpuz sever, ha! ha! ! Dey çok erken
> gelir,
> Aç bir için karpuz gibi bir şey değil."

"Kahretsin," dedi Norman. "Bunu o mu yazdı?"

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bu ne anlama geliyor ki?" "Gazeteyi neden istiyorsun?"

Norman sordu. Omuz silktim.

"Yazabiliyor musun?" "Evet."

"Biraz okuyabilirim," dedi. Etrafımızdaki ormana baktı. "Keşke nerede olduğumuzu bilseydik."

"Güneye gitmemizi öneririm," dedim.

"Ne? Siyahlar güneye gitmez."

"Biri köle satmaya çalışan bir kraker olduğunda yaparlar."

-

BIR GÜN BOYUNCA YÜRÜDÜK. Bir dereye baraj kurduk ve biraz balık yakaladık ve oldukça iyi yedik. Başka insanlara dair bir işaret görmedim ya da duymadım ve bu benim için sorun değildi. Uzaktan havlayan köpeklerin yokluğu beni rahatlatıyordu. Bulutlar toplandı ve ay yoktu ve gece sert bir şekilde çöktü.

Norman, "Bir ineğin içinden bile daha karanlık," dedi.

Bunu komik buldum ve güldüm. Norman da güldü ve kısa süre sonra iki çocuk gibi gülmeye başladık. Kendimi iyi hissetmiştim. Hiçbir şey o kadar komik değildi ama gülmeye ihtiyacımız vardı.

-

Üç gün boyunca güneyi göstermeye çalışarak yürüdük ama arazi bizi doğuya doğru itiyordu ve büyük nehre, Mississippi'ye geri dönmüştük. Suyun karşısında bir kasaba vardı ve duyduklarımdan buranın Kahire olabileceğini tahmin ettim. Keşke bunun bir önemi olsaydı. Kaçak bir köle, özgür bir eyalette de aynı şekilde bir köleydi. Ama güneyde Kentucky vardı, köle satmak için iyi bir yer. Biz de parayı istiyorduk. Ama karşıya geçmenin bir yolu yoktu, bu yüzden küçük bir kasabaya gelene kadar güneye devam ettik. Tabelada BLUEBIRD HOLE yazıyordu. Çalışan bir köle gibi görünmek için gömleğimi çıkardım ve öyle davranıyordum.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Norman sordu. "Evet, Sahip," dedim.

"Dur."

"Ben de var," dedim. "Bu arada, bir soyadına ihtiyacın var. Ne kullanıyorsun?" "Kahverengi."

"Gerçekten mi?"

Norman başını salladı.

"Gidelim, Sahip Brown, suh."

Kasabanın adı Mavi Kuş olabilirmiş gibi görünüyordu. En korkutucu türden, kayıtsız görünümlü, güzel giyimli beyaz insanlarla doluydu. Yabancı Norman'a gülümseyip selam verdiler, bana ise hiç bakmadılar. Temizlik ve tamir işlerinde çalışan birkaç siyah yüz daha gördüm. Yaşlı bir siyah kadın bakkalın verandasında tereyağı yayıklıyordu. Norman'ın gerginliğini hissedebiliyordum.

"Dinle, rahatlamalısın," dedim. "göre sen beyazsın. Bana göre de beyazsın."

"Aşağılayıcı olmaya gerek yok."

Yaşlı beyaz bir kadın yanımızdan geçti.

"Ben öyle demek istemedim, Sahip."

Norman hafifçe kıkırdadı ve kadın ona keskin bir bakış attı.

"Affedersiniz," dedi.

Toprağa baktım.

"Hanımefendi?" Norman söyledi.

"Zencin bir şey mi dedi?" Norman
çarpılmış bir geyikti.

"Benim hakkımda bir şey mi söyledi?"

"Ona sadece ses çıkardığımı söyle," diye mırıldandım.

"Az önce başka bir şey söyledi," dedi.

"Üzgünüm hanımefendi ama burada sahip olduğum kölem sadece sesler çıkarıyor. Biz beyazlar gibi konuşabiliyormuş gibi davranmayı seviyor. Ama tek yapabildiği homurdanmak ve bir geyik yavrusu gibi sızlanmak. Siz hiç bir geyik yavrusunun ağladığını duydunuz mu?"

"Tanrı onun kalbini kutsasın," dedi ama Tanrı ya da insanlar tarafından kutsanmamı pek istemediği belliydi. Bana sert bir bakış attı. "Küçük maymunlar gibiler, değil mi?"

"Tıpkı maymunlar gibi," dedi
Norman. "Bana şaka olsun diye mi
baktı?" diye sordu. "Bakmadığına
eminim."

"Yapmasa iyi olur, tek söyleyeceğim bu."

"Yapmaz. O iyi bir çocuktur."

"Hmmmph," dedi.

"Bir zenci için bile biraz aptal olsa da iyi bir işçi. Yolda beni yavaşlatıyor. Onu satın almak isteyebilecek birini tanıyor musunuz? Bir Missouri katırı kadar güçlüdür."

Yaşlı kadın başını salladı, döndü ve yürümeye devam etti. "İşe balıklama atlamaktan bahsediyorsun," dedim.

"Korkuyorum."

Ben de korkuyordum ama Sadie ve Lizzie'mi görmenin ve özgür bırakmanın sarhoşluğu içindeydim. Tereyağı çalkalayan yaşlı kadın sanki bir şeyler biliyormuş gibi bize baktı ve köle tacirlerinin bana kuracağı tuzağa düştüğüm için, o yaşlı siyah kadında sihir olduğunu düşündüğüm için kendimi tekmeledim. Bu neredeyse saflık anı, başka şeyler hakkındaki yargılarımı sorgulamama neden oldu. Bir an için Norman'ın aslında siyah ve köle olup olmadığını merak ettim. Belki de kendini siyah sanan deli bir beyazdı. Elbette olası değildi, hayal edebileceğim pek çok şeyden daha garipti ama imkânsız değildi. Köle dilini konuşabiliyordu ama bunu çılgın bir beyazın öğrenmiş olması da mümkündü. Sonra onun beyaz ya da siyah olmasının bir fark yaratmayacağı aklıma geldi ve bu ne anlama geliyordu ki? Norman Brown beni bir kez satıp bir daha hiç görülmemek üzere tepelere doğru kaçabilirdi. Ama bunu siyah bir adam olsaydı da yapabilirdi. Beyazlar ne kadar kötü olurlarsa olsunlar, ikiyüzlülük, sahtekârlık ya da hainlik onların tekelinde değildi. Tüm bu düşünceler yüzümde parlamış olmalı.

"Ne oldu?" Norman sordu.

"Yok bir şey. Bu gösteriyi ettirelim."

Başını salladı.

"Norman, bunu taşımalısın." Pantolonumun belinden deri defteri çıkardım. "Bununla görünmemeliyim." Ondan ayrılmaktan nefret ediyordum. Emmett'in şarkılarını yırtıp atmamıştım - bir şekilde hikâyem için gerekliydi. Ama bu defterde başladığım hikâyeyi, sürekli başladığım hikâyeyi, bir hikâyem olana kadar yeniden kurgulayacaktım.

"Haklısın," dedi.

Yine de kalemim yanımdaydı. Rahat etmek için düzenli aralıklarla cebimin kumaşına dokunma alışkanlığı geliştirmiştim.

BÖLÜM 2

Çıplak ayaklarımı tozun içinde sürükleyerek, o çok küçük ayakkabılarımı birbirine bağlayarak ve Sanki nereye ait olduklarını bilmiyormuşum gibi omzumun üzerinden sarkıyorlardı. Norman bitkin görünüyordu çünkü öyleydi. Sırtımda sadece iki kırbaç izi olması, bir köle olarak bana çok kaba davranılmadığını, ama düzgün bir şekilde denetlendiğimi gösteriyordu. O kırbaç darbelerini çok iyi hatırlıyordum. Yargıç Thatcher tarafından verilmişti. On üç yaşındaydım ve bana merhaba diyen genç bir beyaz kadınla konuşma gafletinde bulundum. Söylediğim şey tam olarak "Merhaba" idi. Yargıç Thatcher iyi ustalardan biri olarak ün yapmıştı ama derinin acısı bana bunun ne anlama geldiğini anlatmıştı. İlk vuruş sürpriz oldu, geleceğini bilmediğim için değil, ama vuruşun verdiği hazzı hissedebildiğim için. İkinci darbede hissedilen zevk artık şaşırtıcı değildi, sadece üzücü bir şekilde tahmin edilebilirdi.

"Hey oradaki!" diye seslendi yaklaşan bir adam. Kısa boylu, yuvarlak ve ağır sakallıydı.

"Merhaba de," diye fısıldadım. "İyi günler," dedi Norman.

"Ben Bluebird Hole'da polis memuruyum. Frank McHart." Norman'ın elini sıkmak için uzandı.

Norman'ın pas atma becerileri iyi çalışılmıştı ve hissedebiliyordum, ancak kanunla karşılaşmak her zaman

sinir bozucu olabilirdi. "Norman Brown. Tanıştığımıza memnun oldum, Şerif."

"Biz buralarda memur deriz. Kulağa daha az zor geliyor. Kendimizi küçük bir köy olarak görmeyi seviyoruz."

Norman sokağı, birkaç vitrini, evlerin düzgün avlularını ve köleleri taradı. "Bu yol nereye çıkıyor?" Norman sordu.

"Bir sürü yer var. Wyatt, Wolf Adası, istersen Memphis'e kadar. Gerçi her yere uzun bir yürüyüş mesafesinde."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Norman. "Zencim beni yavaşlatırken çok daha uzun sürecek."

McHart bana baktı, ben de gözlerimi ayaklarıma diktim.

"Yeterince güçlü görünüyor," dedi polis memuru.

Norman bana baktı, ben de omzumdaki ayakkabılara dokundum. "Öyle," dedi Norman, "ama ayakkabılarını giymeyi reddediyor."

"Aptal," dedi McHart. "Hepsi aptal. Basit. Bu daha iyi bir kelime. Basit. Bu küçük mezra da basit ama ben aynı anlamda kullanmıyorum."

Norman başını salladı.

"Böyle kelimeler hakkında düşünmeyi seviyorum. Ben aynı zamanda öğretmenim."

"Anlıyorum."

"Ve posta müdürü."

"Meşgul bir adamsın."

"Gerçekten meşgul bir adam. Çok meşgul değil ama meşgul.

Yeterince meşgul.

Ayrıca yumurta işi de yapıyorum. Otuz yedi yumurtlayan tavuğum var."

"Eminim yumurtaları toplamak ve tavukları beslemek için yardıma ihtiyacın vardır, değil mi? Diğer tüm işlerin göz önüne alındığında."

"Bu tavukların çok fazla bakıma ihtiyacı var."

"Tavuklar her zaman tilkileri, şahinleri ve benzerlerini kollar." Norman doğuştan yetenekliydi.

"Ne düşünüyorsun?" McHart sordu.

Düşündüğüm şey, beni kanuna satma, seni aptal.

"Bütün bu işlerin ve tavukların var ve benim de bir kölem var, dediğin gibi, kullanmadığım ve sadece beni yavaşlatan, bu yüzden belki onu benden iyi bir fiyata satın alırsın ve o da tavuklara bakabilir diye düşünüyordum."

McHart beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hiç köle sahibi olmadım. Bakımı ve bakımı zor mudur? Birini beslemek ne kadara mal olur?"

"Yemek, su. Tıpkı bir köpek gibi. Konuşabilmeleri dışında."

"Adı ne?" "Adı Jim."

Kalbim parçalandı. Ya bu polis memuru kaçak Jim'le ilgili bir broşür görmüşse? Tek bildiğim, ofisinde duvara yapıştırılmış bir resmimin olduğuydu.

"Bakması köpekten çok daha kolay," diye ekledi Norman. "Her yere basacakları yığınlar bırakmazlar, köşelere işemezler. Kokarcalara ve kirpilere bulaşmazlar. Hatta bu şarkı bile söyleyebiliyor."

"Bilmiyorum. Köle tutmak için çok meşgulüm," dedi McHart.

"İşte bu yüzden bir taneye ihtiyacın var." Norman tamamen kendi rolüne girmişti. Bir kez daha onun beyaz olup benim için siyah gibi göründüğünü düşündüm. "Horlamıyor. Yemek seçmez. O ayakkabıları giymek dışında ne dersen onu yapar. Ayakkabıların ayağına biraz kısa geldiğini itiraf etmeliyim. Zenciler büyük ayaklarıyla tanınırlar."

McHart güldü. "Köle sahibi," dedi kendi kendine. "Ne kadar?"

"Bin dolar."

McHart ıslık çaldı. "Bu kadar parayı görebilmek için çok fazla yumurta satmam gerekir."

"Beş yüz," dedi Norman.

McHart başını salladı. "Buralardaki çiftçilerden biriyle konuşsan iyi olur. Ya da belki İhtiyar Henderson'la. Her zaman birkaç kölesi olur. Kasabanın diğer tarafında küçük bir kereste fabrikası işletiyor."

"Henderson," diye tekrarladı Norman. "Teşekkür ederim Şerif."

"Memur Bey."

"Oh, evet. Polis memuru."

Biz ondan uzaklaşırken McHart da bizden uzaklaştı. "Bu işte çok iyisin," dedim.

"Neye?"

"Beyaz olmak."

"Uzun zamandır pratik yapıyorum. Göründüğünden hem daha kolay hem de daha zor." Sessizliğime katıldı, bana bir bakış attı. "Bir sorun mu var? Seni rahatsız eden bir şey mi var? Gerginliğimi atlattığım için memnun olacağını düşünmüştüm."

"Biraz gergin olman sorun değil."

BÖLÜM 3

DOMUZLARIMIZDAN BİRİ şikayet etti. Belki ikisi de. Norman'ı yolun karşısındaki bakkala kadar takip ettim. Üzerinde Verandada bir masanın üzerinde birkaç patates ve bir bezin üzerine yayılmış birkaç bisküvi vardı. Yaşlı kadın bizden birkaç adım ötede, hâlâ çalkalıyordu. Ona başımla selam verdim. Herhangi bir tanıma işareti vermedi ama bakışlarını projesine çevirdi. Norman'dan en az bir baş daha uzun beyaz bir kadın dışarı çıktı.

"Bir peni bir patates için. Bir peni de bisküvi," dedi iri kadın. "Bakmak pahalı değil ama hoşuma gitmiyor."

Norman elini cebine attı ve bir peni çıkardı. "Ya bir patates ya da bir bisküvi al," dedi. "Patates ya da Bisküvi. Hangisi olduğu umurumda değil. Ver şu penny'yi bana."

Norman bana doğru bir bakış fırlattı. Hangisi olduğunu soruyordu ama dev beyaz kadın bana bakıyordu. Elini bir bisküviye doğru götürdü ama daha dokunmadan, çalkalanan yaşlı kadın hapşırdı. Dev, köleye sert bir bakış fırlattı ama bu bakış zararsız bir şekilde sekti.

"Bir patates alacağım," dedi Norman.

Dev döndü ve tepinerek dükkâna geri girdi. Çalkalanan kadın Norman'a bakmadı ama kısa bir an için gözlerini bana çevirdi. Gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıkları gözlemledim. Sonra gitti, kendi içinde kayboldu ve bizimle hiç ilgilenmediği çok açıktı.

Bluebird Hole'un karşı tarafına doğru yürüdük ve ormanda, yoldan oldukça uzakta bir yere oturduk. Norman patatesi ısırmak niyetiyle dudaklarına götürdü. Elini tuttum ve başımı salladım.

"Bu seni köpek gibi hasta eder," dedim. "Onu pişirmek zorundayız. Patates aslında bir patlıcangillerden."

"Ama açlıktan ölüyorum."

"Hastalanmaktansa biraz daha aç kalmak daha iyidir. Ya da daha kötüsü."

Bir ateş yaktık, patatesin içine bir çubuk soktuk ve uzunca bir süre alevlerin üzerinde tuttuk.

Yarım patatesin tadı hiç bu kadar güzel , özellikle de kömürleşmişse.

"O kadın beni korkuttu," dedi Norman.

"Hayatımda gördüğüm en büyük kadındı," dedim.

"Belki de en büyük insan." Norman başını çevirdi ve boynunu kırdı. "Şimdi ne olacak?"

"Henderson, kereste fabrikasındaki adam mı?"

"Seni kim satın almak ister ki?" Norman söyledi.

Biraz güldük. "Şaşırırsınız," dedim.

-

UYUŞTUK. Norman uyandığında beni deftere bir şeyler yazarken buldu. Bir süre beni izlediğini hissettim. Sonunda, "Ne yazıyorsun?"

"Emin değilim."

"Belki de birkaç şarkı yazmalısın. Bilirsin işte, şiir."

"Emmett'inki gibi mi?"

"Evet, aynen öyle. Massa'yı özledikleri için çiftliğe dönmeye çalışan zenciler hakkında."

"Şarkılarını yakmayı düşündüm ama yine de var olacaklardı. O krakerler hala şarkı söyleyecekti

Onlar. Var olduklarını bilmek daha iyi. Sizce de öyle değil mi?"

"Ya kaçamazsan? Yani, seni sattıktan sonra geri alamazsam?"

Hiçbir şey söylemedim. Defteri kapattım. "Bu kadar yemek yeterli değildi," dedim.

Norman kendini ayağa kalkmaya zorladı.

"Henderson?" Başımı salladım.

"Ya seni zincire vurursa?"

"Kelepçeli olursam çalışamam."

Norman ikna olmuş görünmüyordu.

"Paraya ihtiyacımız var," dedim. "Onlara adımın Jim olduğunu söyleyemezsin. Jim adında bir kaçağı arıyorlar."

"Sana ne dememi istiyorsun?"

"Onlara adımın Şubat olduğunu ama Haziran'da doğduğumu söyleyin. Böyle aptal olduğumuzu düşünmek hoşlarına gidiyor."

Norman başını salladı.

"Bu noktaya geri dönmenin yolunu bulabileceğini düşünüyor musun?" Ben sordum.

"Evet."

"Burada buluşacağız. Eğer iki gün içinde buraya dönmezsem..."

Norman elini kaldırarak beni durdurdu.

"Al, bunu geri götür." Ona defterimi verdim. "Ben hallederim," dedi.

"Hadi gidelim."

-

YOLA DÖNDÜK ve kasabadan güneye doğru takip ettik. Kereste fabrikası her zaman olduğu gibi kirliydi. Bu, talaştan çok hayvan ve insan atığı gibi kokan küçük, hüzünlü bir olaydı. Balta ve keserlerle çalışan yedi köle ve bir çukurda çalışan iki köle daha vardı.

gördüm. Adamlardan birkaçının tek elli olarak adlandırılmalarını haklı çıkaracak kadar eksik parmakları vardı. Tek bir bina vardı, bir tarafı tay barakası gibi açıktı. Adamlar iyi büyüklükte, kare ve yuvarlak keresteleri şekillendiriyor ve istifliyorlardı. Orada bulunan tek beyaz adam bize doğru yürüdü. Orta boylu ve hafif yapılıydı. Yaklaştıkça bana tanıdık geldiği için telaşlandım. Yüzünü çıkaramadım.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu adam.

"Benim isim o Brown," Norman dedi. "Sen gerekir Henderson ol."

"Bu doğru," dedi Henderson. Bana şöyle bir baktı ama beni tanıdığına dair hiçbir işaret vermedi.

"Güzel operasyon," dedi Norman. "Ne tür odun kesiyorsun?"

Henderson bakışlı at Norman için sadece a İkincisi. "Selvi. Sadece selvi. Para selvide."

"Nedenmiş o?"

"İnsanlar bu ahşabı nehir boyunca rıhtım ve benzeri şeyler için kullanıyor. Çürümez. Hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Ahşap hakkında pek bir şey bilmiyorum, bu doğru," dedi Norman. "Ama iyi işçiler ve köleler tanırım." Norman bana baktı. "Ve zor zamanları bilirim. Bu yüzden buradayım, seni arıyorum."

"Seni takip etmiyorum."

"Buradaki kaslı çocuğu görüyor musun? Bu benim kölem, Şubat. Ama o Şubat'ta doğmadı. Haziran'da doğdu."

"O zaman neden Şubat'ı aradı?"

"Söyleyemem. O zencileri bilirsin. Bir kova saçtan daha aptallar."

Henderson sertçe güldü. "Hayır, bu çok komik. Kovalar dolusu saç. Har har har."

"Şubat ayı bir öküz kadar güçlüdür."

Henderson gülmeyi bıraktı ve bana baktı. "Ellerini göreyim evlat."

Ona ellerimi gösterdim ve on parmağımı da kaydetmesini izledim. Nasırlarımı göstermek için ellerimi ters çevirdim.

"Hiç odun kestin mi?" Henderson sordu.

"Evet," dedim.

"Sahibinin seni satmasına ne diyorsun?"

Çok tuhaf bir soru. Şaşkına döndüm ve şaşırdım. Kahkaha atıp atmayacağını görmek için ona baktım ama atmadı. Norman'a baktığımda onun da benim kadar şaşkın olduğunu gördüm. "Sanırım ben onun yasal sahibiyim ve benimle ne isterse yapabilir."

Henderson başıyla onayladı. Pazularımı tuttu ve sıktı. "Kendimi daha güçlü hissettim," dedi. "Onu ne kadar istiyorsun?"

"Beş yüz," dedi Norman.

"Delirmiş olmalısın," dedi Henderson. "Memphis'e gidip o paraya üç zenci satın alabilirim."

Norman beni şaşırttı. "Ama Memphis'e gitmek zorunda değildin, değil mi? Bu köle kapına geldi."

Henderson düşündü. Bahçesine, yapılan işe ve testereyle boğuşan iki adama baktı.

Norman, "Şubat ayı burada iki erkek gibi şafaktan gün batımına kadar çalışabilir," dedi.

"Üç yüz," dedi Henderson. "Dört."

"Üç buçuk," dedi Henderson.

Ve Norman elini sıkmak için uzandı. "Anlaştık."

Henderson, "be, tam bir iş adamı olmuşsun," dedi.

"Luke," seslendi omzunun üzerinden.

Küçük bir adam bize doğru koştu. "Suh?"

Henderson, "Luke, February'i kulübeye götür ve ona biraz su ver," dedi. Bana bir kez daha uzun uzun baktı.

"Yemek mi?" Luke sordu.

"Hayır. Daha sonra sizinle birlikte yer. Onu Sammy ile birlikte testerede çalıştırın. Rainbo sana yardım eder."

"Yessuh," dedi Luke. Bana döndü. "Hadi gel."

Norman'a son bir kez baktım ve onun benden daha korkmuş göründüğünü fark ettim, sonra da Luke'u takip ettim.

BÖLÜM 4

LUKE'un ağır aksak yürüyüşü yerleşkeyi boydan boya geçti. varilini suyunu işaret etti ve I izledi. yüzüme sıçrattı ve içti.

"Satılmaktan nefret etmiyor musun?" Luke sordu. "Satın alınmak kadar kötü," dedim.

Luke güldü.

"O adam seni dövdü mü?" Başımı salladım.

"Şey, bu olacak. Kabadayıyı seviyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Luke'un hasarlı eline baktım.

Sağ elinin başparmağı ile küçük parmağı arasında parmak olması gereken yeri göstermek için elini kaldırdı. "Bilirsin, kör aletler keskin olanlardan çok daha tehlikelidir."

Benzetmesine hayran kalmak için durakladım ama o devam etti.

"Dışarıdaki o aptal, hiçbir şeyi olması gerektiği gibi keskinleştirmek için zaman ayırmamıza izin vermiyor."

"Anlıyorum."

"Her şeye rağmen iyi bir efendi," dedi Luke. "Az önce kırbaçtan hoşlandığını söyledin," dedim.

"O efendi. Bizi yerimizde tutmak zorunda, değil mi?"

Bu adamın yüzünü inceledim. Benden çok büyük değildi ama bir şeyler çok farklıydı. Kendisi de su içmek için döndüğünde sırtındaki sayısız yara izini gördüm. Boyun eğmesi için iyice dövülmüş müydü? Merhamet aradım.

"Yap ve Diğerleri hissetmek gibi sen ne yapacaksın?" I sordu. "Henderson hakkında mı? Onun iyi bir usta olduğunu düşünüyorlar mı?"

"Onlar düşündüklerini düşünürler. Ben ne düşünüyorsam onu düşünürüm." Ki bu bir hayırdı.

"O adil biri," dedi Luke. "Hayattan başka ne bekliyorsun ki? Hepimizi aynı şekilde dövüyor, ne eksik ne fazla." Başımı salladım.

"Seni o testerenin üzerine çıkarsak iyi olur."

Avluya geri döndüğümüzde Norman ya da Henderson'ı göremedim. Tek umudum Norman'ın yakında toplanma yerimize dönecek olmasıydı. Beni, üzerinde kalın bir kütüğün durduğu büyük bir delik olan çukur testereye götürdüler. Uzun bir testere bir adam tarafından kerestenin üstünde, bir diğeri tarafından da altında tutuluyordu. Avlunun planını, yerleşkeden uzaklaşan yolu inceledim. Zamanı geldiğinde buradan hızlıca ve karanlıkta çıkmanın yolunu bulmam gerekecekti.

Sammy ile çalışacaktım, iki elini kullanan bir adam. Luke'tan daha küçüktü ve benden de oldukça küçüktü. "Alt tarafı sen al," diye bağırdı.

Çukura indim ve Sammy'ye baktım. Çok uzakta görünüyordu. Gri gökyüzü onun arkasındaydı. Keseceğimiz büyük kütüğün üzerinde duruyordu ve ayaklarımın çamura battığını hissedene kadar neden bu pozisyonu tercih ettiğini merak ettim. Ayaklarımı sağlam bir duruşa getirmek için ellerimi ve kollarımı kullanmak zorunda kaldım.

Uzun testerenin büyük ahşap sapını tuttum. Aletin bakımsızlıktan muzdarip olduğunu görmek için uzman olmaya gerek yoktu. Sadece mat görünmekle kalmıyor, aynı zamanda pas lekeleri ve tokalar da barındırıyordu. Başladık. Hayatımda yaptığım en zor, en sefil işlerden biriydi. Ayak bileğime kadar çamura ve muhtemelen hayvan ve insan atıklarına batmıştım. Berbat kokuyordu. Sammy çok zayıftı.

Elleri, testereyi herhangi bir güçle yukarı çekemeyecek kadar küçüktü ve aşağı doğru inerken yerçekiminin ona yardım etmesini sağlayamayacak kadar küçüktü. Kötü bıçak sık sık takılıyor ve büyük kütüğü her seferinde sadece birkaç saniye verimli bir şekilde yırtıyordu. Her sıkışıp yakalandığında, ince metalin kırılıp bir parmağımı, bir elimi ya da daha kötüsünü koparacağından korkarak irkilirdim.

Gün kararmaya başlamıştı ve biz hâlâ kereste yığınının yarısına bile . Kafamı kaldırdığımda Henderson'ın çukurun kenarında durduğunu gördüm. Bana bakarken başını salladı. "Bıçaktan korkuyorsan hiçbir şey yapamazsın," dedi. "Kirpiklerin için dışarı gel."

Henderson'ın hemen arkasında duran Luke'a baktım.

"Haydi," dedi Henderson.

Çamurdan kurtulmak için ellerimle bacaklarıma yardım etmek zorunda kaldım. Düğümlenmiş halata uzandım ve kendimi dışarı çektim.

"Kirpikler mi?" Ben sordum.

Henderson başını salladı. "Arkadan konuşan bir adamım var," dedi.

Çabuk öğrenen ve benim dünyama tamamen aşina biri olarak başka bir şey söylemedim. Henderson'ı büyük kulübeye kadar takip ederken hiçbir şey söylemedim. Luke, artık çirkinleşmiş yüzündeki sırıtışla ellerimi kenevirden bir iple bir direğe bağlarken hiçbir şey söylemedim. Gömleğim kimliği belirsiz biri tarafından bedenimden yırtılırken hiçbir şey söylemedim. Deri beni sokarken, yırtarken, yakarken hiçbir şey söylemedim. Bayılmadan önce, akan kanımın yaraların yakıcılığını hiç de soğutmadığını fark ederek şaşırdım.

-

Kendime geldim ve küçük Sammy'nin yüzünü gördüm. Oradan kaçmak şöyle dursun, nasıl doğrulacağımı bile bilmiyordum.

"Yaşıyor muyum?" diye sordum.

"Bunu söylediğim için üzgünüm, evet," dedi.

Doğrulmayı başardım. Hava karanlıktı ama biraz ay ışığı vardı. "Zorbayı seviyor," diye Luke'un sözlerini tekrarladım.

Sammy başıyla onayladı. "Bunu ilk birkaç gün yapacak. Üçüncü gün bırakacak ve sen de minnettar kalacaksın."

Kendimi ayakta durmaya zorladım. Çok acı çekiyordum ama korkum daha belirgindi. "Ne zamandır dışarıdayım?" Ona güneşin doğmasına ne kadar kaldığını soruyordum.

"Bir süre," dedi.

"Neredeyiz biz?" Ben sordum. "Çukur nerede?" Kendimi yönlendirmeye çalışıyordum.

"Kulübenin içinden," dedi. "Nereye gidiyorsun?"

Bu siyah adama güvenmemek beni incitiyordu. Belki de güvenmediğim Sammy değildi ama Luke'a söylemeyeceğinden emin olamazdım ve Luke'a kesinlikle güvenmiyordum.

"İyileşebilmem için sırtıma çamur sürmem gerekiyor," diye yalan söyledim ama ona mantıklı geldi. "Biraz almak için çukura ineceğim. Luke'a söyleme, tamam mı?"

"Luke'tan hoşlanmıyorum," dedi Sammy.

Ufak tefek adama baktım. "Kaç ?" diye sordum.

"Bilmiyorum. On beş diyorlar. Bilmiyorum."

"Henderson bana yaptığı gibi seni de mi dövdü?"

Sammy başıyla onayladı. Bana yara izlerini göstermek için yukarı çekti. Bunu yaptığında göğüslerini gördüm.

"Sen bir kadınsın," dedim.

"Başka bir şey olduğumu hiç söylemedim."

"Sen bir kızsın," dedim. Yüzüne baktım ve kızımın yüzünü gördüm, sırtının bu şekilde kazındığını hayal ettim

oldu. "Gömleğini aşağı çek."

O da indirdi.

"On beş," dedim. "Cesur musun?"

"Hayır."

Bu hayal kırıklığı yaratan bir cevaptı. Sammy'yi yanımda götürmeyi düşünmüştüm. O zaman bile bu planın ne kadar kötü düşünülmüş olduğunu fark ettim ama onu geride bırakmayı hayal etmekte zorlandım.

"Henderson senin kız olduğunu biliyor mu?"

Cevap vermedi ama ben anladım. Elbette biliyordu.

-

"Dinle, bu gece buradan kaçıyorum. Sen de kaçmak ister misin? Kuzeye gitmeyi denemek ister misin?"

Cesareti olmadığını itiraf etmesine rağmen, sessizce ona ne söylediğimi düşündü.

"Benim bir kızım var," dedim. "Senden biraz daha genç ama o benim ailem. Onun için bunu istemezdim. Onun bu acıyı hissettiğini bilerek yaşayamam."

"Nasıl yaşamak istemezsin?" Sammy söyledi.

"Bu daha uzun bir tartışma konusu," dedim. "Bu gece buradan ayrılıyorum. Bir daha dayak yemeyeceğim. Benimle gelmek ister misin?"

Sammy başını salladı.

"Hadi gidelim. Hadi gidelim, şimdi."

-

Kendimi ve onu daha fazla kırbaçlanmaktan ve Henderson'ın ona yaptığını bildiğim şeyden kurtarmak dışındaki nedenlerden dolayı Sammy'nin benimle olmasından MEMNUNDUM.

Kulübeye doğru yürüdük ve Luke koridorda uyuyan bir nöbetçi gibi yatıyordu. Donduk kaldık.

"O hep orada uyur," diye fısıldadı Sammy.

Parmak uçlarımızda yanından geçip çalışma alanına girdik. Hafif bir yağmur çiselemeye başladı. Nerede olduğumu anlamaya çalıştım ama her şey farklı görünüyordu. Oldukça kaybolmuştum. Oraya kadar takip ettiğim izleri bulamıyordum.

"Yol nerede, Sammy?"

Beni dışarı çıkardı. O olmasaydı, ya daireler çizerek ya da Henderson'ların evine, her neresiyse oraya kadar dolaşabilirdim.

"Ne yapıyoruz biz?" Sammy sordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Kasabaya giden yola gitmem gerekiyor," dedim.

"Hangi kasabaya?"

Bilmiyordum. Kafamda bulamadım. İşareti hatırlamaya çalıştım ama polis memurunun sesi aklıma geldi. "Mavi bir şey," dedim.

"Bluebird Hole," dedi.

"Evet." Oradan uzaklaştığım her adımda kendimi daha güçlü hissediyordum. "Arkadaşımla buluşacağız ve sonra yola devam edeceğiz."

"Arkadaşın

mı?"

"Göreceksin."

Çiseleyen yağmur pek bir şey ifade etmiyordu ve şafak söktüğünde kaybolmuştu. Kasabanın kenarını gördüm ve sonra bizi ağaçların arasına doğru döndürdüm. Fark ettiğim büyük kayaları buldum ve bizi ormanın derinliklerine götürdüm. Norman'la bir önceki gün çalılıkların arasından geçerek yolumuzu açtığımız yeri görebiliyordum ve sonra patateslerimizi pişirdiğimiz ateşin kalıntılarını buldum. Norman orada değildi.

"Arkadaşının burada olmasını bekliyor muydun?" Sammy sordu.

Cevap vermedim. "Henderson'ın bizi özlemesi ne kadar sürer?"

"Luke fark eder etmez . Yani, o zaten biliyor."

"Köpeği var mı?" "Bir

tane var."

"Bir tazı mı?"

"Sanırım öyle," dedi.

"Burada bekleyebilir misin? Yani tam burada ve hiçbir yere gitmeden?"

"Nereye gideceğimi bilemezdim." Çok korkmuştu. Bunu görebiliyordum.

"Sana söz veriyorum, buradan kurtulacağız." Ayağa kalktım ve Norman için ağaçlara baktım. Ne yazık ki buluşma yerimiz Henderson'ın evinin kuzeyindeydi, tam da kaçak kölelerin kaçacağı yönde. "Sammy, sen burada kal. Ben hemen döneceğim. Söz veriyorum."

Ormanda kaldım ve kasabaya bakabilmek için bir tepeye doğru ilerledim. Boş ana caddeyi görebiliyordum. Her şeyi dinledim, özellikle de bir köpeğin havlamasını.

Bekledim, izledim. Sammy'yi uzun süre yalnız bırakmak istemiyordum. Norman'ın o kasabadan çıkıp bana doğru yürüdüğünü görmem gerekiyordu. Ona karşı duyduğum kısa süreli güvensizlikte haklı olup olmadığımı merak ettim. Siyah olup olmadığını tekrar merak ettim. Belki de sadece beni satan çılgın beyaz bir adamdı. Ama beni satma planı benim fikrimdi, tabii bu o kadar bariz bir güven planıydı ki sadece benim bulmamı bekledi. Ormanın içinden genç Sammy'ye doğru ilerlerken aptal olduğum için kendimi tekmeledim.

O noktadan geçen dereyi buldum ve kaybolmadığımdan emin oldum, ama sonra çığlık seslerini duydum.

BÖLÜM 5

Çalılıkların arasında koşarken KENDİMİ ŞAŞIRTTIM. Henderson ya da başka bir beyaz adam tarafından bulunmuş olsaydı, bu onun ve benim sonumuz olurdu. Ancak onu terk edemezdim. Onu çığlık atarken ve ağlarken bulmak için ilerledim, yerde bir adamın önünde diz çökmüştü. Düşünmeden, bana tanıdık gelmeye başlayan bir eylem yöntemiyle, adamın dizlerine yapıştım ve onu yere indirdim. Tam ona bir darbe indirmek üzereydim ki Norman'ın üzerine bindiğimi fark ettim. Elini kaldırmış, başını koruyordu.

"Norman," dedim.

Beni itti. " oluyor? Bu da kim böyle?" Ağzı açık bir şekilde bana baktı.

"Sammy," dedim.

"Bu bir cevap değil," dedi. Kıza baktı. "Bu bir cevap değil. O neden burada?"

"O da bizimle geliyor," dedim.

"O mu?"

Başımı salladım.

"Sadece kaçmakla kalmadınız, bir de köle mi çaldınız?" dedi. "Sana bir soru sorabilir miyim? Neden?"

"Çünkü on beş yaşında, muhtemelen daha küçük ve o adam onu kırbaçla dövüyor ve sen de biliyorsun," dedim kesin bir dille.

Norman beni duydu. Önce Sammy'ye, sonra bana, sonra da Sammy'ye baktı. "Anlıyorum. Ama ne yapacağız?"

"?" Ben sordum.

"Paramızın bir kısmını kullandım ve biraz yiyecek aldım. Peksimet, kurutulmuş et."

Şikayet etmedim. Kulağa makul geliyordu. "Buradan gitmeliyiz," dedim. "Henderson yaklaşıyor olmalı. Sammy, bu Norman." Norman'ın kalkmasına izin verdim.

Sammy o kadar korkmuştu ki nefes almakta zorlanıyordu. Umutsuzca kafası karışmıştı.

"Norman bir köle," dedim.

"Seni korkutmak istememiştim Sammy," dedi Norman. Onunla konuşmalarımızın hiçbiri işe yaramıyordu.

"Sammy," dedim. "Bana bak. Norman aradığım arkadaş. O da tıpkı senin ve benim gibi siyah." Durakladım. "Evet, o siyah."

"O beyaz bir adam," dedi.

"Hayır, sadece beyaz görünüyor," dedim. "Olur böyle şeyler."

Norman uzaklara, ormanın içinden yola doğru baktı.

"Birlikteyiz," dedim.

Norman, "gerek," dedi.

"Bu dere nehre gidiyor olmalı," dedim. "Ya da başka bir dereye," dedi Norman.

"Ve sonra bu nehre götürecek."

"Şimdi kuzeye mi yoksa güneye mi gidiyoruz?" diye sordu. "Yakalanmayalım. İlk işimiz bu."

"Dereyi unut. Güneye karadan gidelim derim. Bunu beklemeyeceklerdir."

Norman haklıydı elbette. Nedense nehir bana güvenli geliyordu ama öyle olmadığını biliyordum. "Tamam. Güneye."

Tam o sırada birden fazla köpek havlaması duyduk.

Bir süre daha kasaba olmayacaktı. Norman ikimize de sahipmiş gibi davranamazdı, hele ki kaçış haberimiz bölgeye yayılmışken. Biz

sık ormanda kalmak zorundaydık. Ama önce Henderson'la aramıza biraz mesafe koymamız gerekiyordu.

Hızlı hareket etmemizin önündeki engel bendim. Yediğim dayak beni çok yormuştu. Yola çıkmadan önce dinlenmek daha akıllıca olabilirdi ama korku buna izin vermedi. Koşmaya devam ettik. Yolun çoğunda Sammy'nin Norman'dan kaçtığı kadar başka bir şeyden de kaçtığı anlaşılıyordu. Sürekli ona bakıyordu, hâlâ onun siyah olduğuna inanmıyordu ve kesinlikle bir tehdit olmadığına ikna olmamıştı.

Gün ortası geldi ve daha fazla koşamadım. Küçük bir derenin olduğu bir vadiye girdik ve neredeyse bir mağara olan bir kaya çıkıntısı bulduk ve orada dinlendik. Köpekleri artık duyamıyorduk. Bir kayaya yaslandım ve yüzümü buruşturdum.

"Şuna bir bakayım," dedi Norman. Sırtıma baktı. Yüzü karardı. "Tanrım, Jim. Seni parçalamış. Ne yapmalıyım?"

"Burada durmadan hemen önce biraz arı otunun yanından geçtik," dedim. "Bitkinin büyük kırmızı çiçekleri var."

"Onları gördüm," dedi Sammy.

"Bana kök ve şuradaki killi çamurdan biraz lazım." İşaret ettim.

Sammy bitkilere doğru koştu.

"Sence geri dönecek mi?" Norman sordu.

Başımı salladım.

"Bak bakalım yaraları temizleyebilecek misin?" dedim.

Gömleğim olan bezi çıkardım ve Norman onu sırtımı silmek için kullandı. Deli gibi yanıyordu. Vücudumu gevşetmeye ve dilimi ısırmamaya çalıştım.

"Ne yaptın sen?" Norman sordu.

"Ben ne yaptım ki? Ben bir köleyim, Norman. Nefes vermem gerekirken nefes aldım. Ne yaptım ben?"

Sammy koşarak bize geri geldi. Kökleri yere bıraktı ve birkaç geniş yaprak da getirdi. "Bu muzları gördüm," dedi.

"Bu iyi, Sammy. Teşekkür ederim. Şimdi, arıotu köklerini ve yapraklarını şu kayanın üzerine koy ve iyice ez. Norman, bana şuradan biraz daha çamur getir ve bir tümsek yap."

Norman gitti.

"Bu iyi, Sammy. Muz iyi fikirdi." Bitkileri parçalamak için bir taş kullanmasını izledim.

Norman geri döndü.

"Çamurla karıştır ve sırtıma sür." Sammy ve Norman çamuru birlikte sürdüler. "Sanırım burası güvenli bir yer." Bunu tahmin ediyor, umuyor ve söylüyordum çünkü kaçarsak onları sadece yavaşlatacağımı biliyordum. "Burada bekleyeceğiz ve gece hareket edeceğiz. Kulağa doğru geliyor mu?"

"Sanırım öyle," dedi Norman. Sammy başıyla onayladı.

"Şimdi uyumalıyız. Şimdi uyumalıyım." Sanırım bayılmışım.

BÖLÜM 6

Uyandığımda Sammy ve Norman'ı peksimet kemirirken bana bakarken buldum. "Bisküvi?" Sammy sordu.

"Teşekkür ederim," dedim ve elinden aldım.

"İşte biraz et." Norman kurutulmuş etin bulunduğu kâğıdı bana doğru itti.

"Hayır, teşekkürler. Sadece bisküvi."

Norman, "Tadı talaş gibi," dedi.

Etrafıma bakındım. Hava kararmaya başlamıştı. "Dışarıda ses var mı?"

"Hayır," dedi Sammy. "Köpek yok. Ses yok." "Peki ya kuşlar?" diye sordum.

"Kuşlar mı?" Norman başını eğdi.

"İnsanlar ormandan geçerken kuşlar sessizleşir." "I düşünmek Ben deolmuştur duruşmakuşlar," Sammy dedi. "I Sanırım öyle."

"O zaman buradan uzaklaşsak iyi olur." Kendimi ayağa kaldırdım ve bir an için dengesizleştim.

"Yeterince iyi misin?" Norman sordu.

"Yeterince iyiyim," dedim. "Hadi gidelim. Sanırım nehre ulaşmalı ve bir şekilde onu geçmeliyiz."

"Nerede bile bilmiyoruz," dedi Norman. "Nehrin diğer tarafında bir köle devleti olmalı."

"Muhtemelen," dedim. "Biz köleyiz Norman. Nerede olursak olalım, olduğumuz yerdeyiz."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Kafamda daha iyi canlandı."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," dedi Sammy. "Biz köleyiz. Hiçbir yerde değiliz. Özgür insan, olmak istediği yerde olabilir. Bizim olabileceğimiz tek yer kölelik." Norman'a baktı. "Sen gerçekten bir köle misin?" diye sordu.

"Öyleyim."

"Ve sen de ," dedi. Norman

başını salladı.

"Kim ki?"

"Hiç kimse," dedi Norman.

"O zaman neden renkli kalıyorsun?"

"Annem yüzünden. Karım yüzünden. Çünkü beyaz olmak istemiyorum. Onlardan biri olmak istemiyorum."

Sammy bana baktı. "Bu oldukça iyi bir cevap." "Ben de

öyle düşünmüştüm," dedim.

"Artık gidebilir miyiz?" Norman

sordu. "Gidelim," dedim.

Ay ışığının aydınlattığı, bulutsuz bir geceydi ve ağaçların diplerine gölge halkaları düşüyordu. Kolayca, bazen de hızla ilerledik. Amacımız suyu takip etmekti, küçük suları takip ederek büyük sulara ulaşmak. İnsanlar koşarken araziyi unuturlar, doğayı unuturlar. Acaba kaç yılan acele eden ayaklarımızdan ürkmüş, saldıramayacak kadar şaşırmış, kaç yanlış adım atmışızdır da bir sonraki adım o kadar hızlı geldiği için tehlikeyi atlatmışızdır diye düşündüm. Ve yine de, tüm bu koşuşturma içinde, hiçbir yer yeni bir yer gibi görünmüyordu. Belki de kaçışın doğası buydu.

-

NEHRİN KÜKREMESİ varlığını duyuruyordu ama tam üzerinde Big Muddy huzurlu ve sessizdi. Ancak

Sessiz, ritmik çalkantılar ve akıntının ortasında bir vapurun kürek çekmesi.

"Şu suya bak," dedi Sammy. "Sen hiç nehir görmedin mi?" diye sordum.

"O çukur testeresinden hiç 20 metre uzakta olmadım." Bu söz kazınana kadar hepimiz bir süre sessiz kaldık.

"İşte şimdi görüyorsun," dedim. "Kudretli Mississippi. Güneye New Orleans'a ve kuzeye..." Oyalandım.

"Özgürlük," dedi Norman.

"Sözde," dedim.

"Orayı geçecek miyiz?" Sammy söyledi. "Evet," dedim.

"Nasıl?" Sammy sordu.

"Nasıl?" Norman'dan.

"Yüzebilir misiniz?" İkisine de sordum. "Hayır," dedi Norman.

"Bilmiyorum," dedi Sammy.

"Eğer bu tarafta kalırsak, bizi bulurlar." Etrafıma bakındım. Hâlâ sudan birkaç metre uzaktaydık. Akıntıyla aramızda geniş bir çamur vardı. "Gezinmek için çok kalın ve sürmek için çok ince. Bir keresinde birinin böyle dediğini duymuştum."

"Görünüşe göre doğru," dedi Sammy.

Çamurdan yükselen dalgaların sürüklediği odunlara baktım. "Bir sal yapmamız gerekecek. Bir sürü kereste var ama hepsini birbirine bağlamak için ip ya da başka bir şeye ihtiyacımız olacak."

"Gidip biraz bulacağım," dedi Norman. " satın bile alırım."

Sammy ve ben Norman'ın çalıların arasında kayboluşunu izledik. "O gerçekten bir köle mi?" Sammy söyledi.

"Öyle diyor. Sanırım ona inanıyorum."

Odunları toplamak son derece zor oldu. Çamur sadece çubukları tutmakla kalmıyor, aynı zamanda bizi de emiyordu.

içinde. Ne kadar çok çekersek, o kadar çok batıyorduk. Birden fazla kez kurtulmak için birbirimize ihtiyaç duyduk.

Sammy, "Bu Henderson'ın evindekinden daha zor bir iş," dedi.

Başımı salladım. "Maaşı daha iyi."

"Beni neden getirdin?" diye sordu. "Seni bırakamazdım."

"Diğerlerini bıraktın."

"Belki de . Ama yaptım. Şimdi bunu geri alamam. O Luke zaten bizimle gelmezdi."

Topladığımız odunları kıyıdan aşağıya, çakıllı bir sahile sürükledik. Keresteleri sicim ya da ip olmadan elimizden geldiğince birbirine sıkıştırmaya ve kilitlemeye çalıştık.

"Demek değirmende doğdun?" diye sordum. "Bana öyle söylendi."

"Annen mi?"

"Onu hatırlamıyorum. Babam da öyle." "Özür dilerim."

"Anneni hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Emin değilim," dedim.

"İyi ki " dedi Sammy. "Nedenmiş o?"

"Yapılacak en doğru şey gibi görünüyor." Başımı salladım.

"Küçüklüğümden beri bana tecavüz ediyor," dedi Sammy. Başımı salladım. "Sen hâlâ küçüksün."

"Başlarda neredeyse her gece."

Bir şey söylemek istiyordum ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kızımı tekrar hayal ettim ve öfke duydum. "Sana tekrar tecavüz etmeyecek."

Günün büyük bölümü Norman'ın dönmesini bekleyerek geçti. Güneyde bulutlar oluştu ve nehir boyunca bize doğru ilerledi.

"Fırtına mı?" Sammy sordu.

"O kadar da karanlık değiller," dedim. "Belki sadece bir duş." Ormana doğru baktım. "Umarım Norman çok karanlık olmadan geri döner. Hâlâ biraz görebiliyorken bu odunları birbirine bağlamak istiyorum."

-

Oturduk ve uykuya dalmış olmalıyım çünkü bağırışlarla irkilerek uyandım. Norman'dı. Baktığımda Norman'ın çamurun kenarındaki çalıların arasından çıktığını gördüm. Ona seslendim. Bizi gördü ve olabildiğince hızlı bir şekilde bize doğru koştu.

"Henderson!" diye bağırdı. "Bu Henderson!"

Hemen hareket edemeyecek kadar korktuğumu itiraf etmeliyim. "O köle taciri geliyor" diye tekrar bağırdığında neredeyse yüzümün ortasındaydı.

Avucundaki sicim yumağına baktım ve onu elinden aldım. Durumu değerlendirmeye başladım. Alacakaranlıktı. Norman'a peşimizdekilerin ne kadar uzakta olduğunu sormaya başlamıştım ki Henderson çalıların arasından çıktı.

"İtin," dedim. "Elimizdekileri suya itin."

Birbirine gevşekçe bağlı kütükleri nehre itmeye çalıştık ama parçalandılar.

"İşte oradalar!" Henderson bağırdı. İki beyaz adam daha ortaya çıktı. Tabanca taşıyorlardı.

Sammy, Norman ve ben üç büyük kütüğü nehre ittik. "Sıkı tutunun ve ayaklarınızı tekmeleyin," dedim onlara. "Bizi suyun içinde birbirimize bağlamaya çalışacağım." Hava bir tabanca sesiyle bozuldu. "Kerestelere sarılın," diye bağırdım.

Başka bir rapor.

"Kayıyorum," dedi Sammy.

Üçümüzü birkaç metre ayırdı ve birbirimizden daha da uzaklaştık. Nehir kıyıdan her zaman yavaş ve tembel görünürdü ama öyle değildi. O anda trafik olmadığı için şanslıydık ama hiçbir şeyi kontrol edemiyorduk.

Başka bir tabanca raporu.

"Norman," diye bağırdım. Kafasının üstünü görebildiğimi sandım. Cevap vermedi. Bankaya dönüp baktığımda kızgın Henderson'ın bizi işaret ettiğini gördüm. Ağzının çalıştığını görebiliyordum ama onu duyamıyordum. O zaman adamların hâlâ ateş ettiğini fark ettim ama onu da duyamıyordum. Bir şekilde tekmeleyerek Sammy'nin kütüğüne ulaşmayı başardım. Onu yakaladım ve tahtanın üzerine ittim. Sonra sicimi kullandım ve kütüklerimizi birbirine bağladım. Zor bir işti ve sicimi düşürmekten çok korkuyordum. Her şeyden korkuyordum.

Sammy yutkundu ama hiçbir şey söylemedi. Bir an için gözlerini gördüm ve sonra tekrar kapandılar.

"Tekmele," dedim. "Norman'a ulaşmaya çalış."

Norman akıntının merhametine kalmıştı. Tekme atmadığını görebiliyordum. Bir açı seçtim ve yolunu kesmeye çalıştım. Artık bir şey görmek zordu. Yağmur yağmaya başlamıştı ama çok şiddetli değildi. Rüzgâr bazı dalgalar oluşturmuştu.

Kütüklerimiz Norman'ın sırtına çarptı. Onu tuttum ve doğru çektim. Hiçbir şey söylemedi. Sonra kendine geldi ve neredeyse tutuşunu kaybediyordu.

"Seni yakaladım," dedim.

"Bize ateş mi ediyorlardı?" Norman inanamayarak, "Bize ateş mi ediyorlardı?" dedi. "Kız nerede?" diye ekledi.

"Dayanıyor," dedim. Sammy'nin başının tepesine baktım. Kolları kütüğün üzerine atılmıştı. "Sammy," dedim. Cevap vermedi.

"Bize ateş ediyorlardı," diye tekrarladı Norman. "Ölü bir köleyi çalıştıramazsın. Neden ateş etsinler ki?"

"Bizden nefret ediyorlar, Norman."

Nehir bizi çalkaladı.

"Bu şekilde karşıya asla geçemeyeceğiz," dedim.

"Ne?"

"Nehrin aşağısına doğru yüzeceğiz ve sonunda aynı tarafa varacağız," dedim ona. "Hava karanlık olduğu için tam olarak nereye indiğimizi bilemezler. Muhtemelen uzak tarafa doğru yüzdüğümüzü düşünüyorlar. Her halükarda onlardan kilometrelerce uzakta olacağız."

"Tamam," dedi Norman. Kendini toparlamaya çalıştı.

"Sammy," dedim. "Sammy mi?"

"O iyi mi?" Norman sordu.

Arkasına geçtim ve başını kaldırdım. Gevşekti. "Boğuldu mu?" Norman sordu. "Öldü mü?"

Elimi sırtına koydum.

-

Bizi bir arada tutmayı başardım. Nehir işini yaptı ve bizi böğürtlen olabilecek dikenli çalılarla kaplı bir kıyıya doğru itti. Küçük bir kumsala doğru ilerlerken dallar giysilerimize ve tenimize takıldı. Dikenler sırtımdaki yaralara battı ve haykırmak istedim ama daha çok Sammy için endişelendim. Onu vücudumla korudum. Norman önce temizlendi ve bizi sudan çıkardı. Sammy'yi ters çevirdim ve yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı ve nefes hissedebiliyordum.

"Öldü mü?" Norman sordu.

İçindeki suyu çıkarmak için onu yüzüstü yatırdım. Göğsüne bastırdım ve gömleği bir deliği ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktı.

"Bu..." Norman durdu.

Kararmış girintiye dokundum. "Vurulmuş," dedim.

"Yüce Tanrım," dedi

Norman. "O öldü."

"Onu olduğu yerde bırakmalıydık," dedi Norman. "En azından canlı bir köle olurdu. Başka bir ölü kaçak değil."

Önümde yerde yatan cansız bedeni inceledim. "Onu bulduğumda ölmüştü," dedim. "Şimdi tekrar öldü, ama bu sefer özgürce öldü."

"Bu saçmalık," dedi Norman.

"Öyle mi, Norman?"

Sammy'ye baktı. "Bilmiyorum. O öldü." Ayağa kalktım ve onunla birlikte baktım.

"O çok küçük," dedi. "Onu gömecek miyiz?"

"Tanrı'ya inanıyor musun?" diye sordum.

"Sanırım öyle," dedi.

"Ben bilmiyorum. Ama belki Sammy biliyordu. Yani, evet, onu gömeceğiz.

Tanrı'ya inanan insanların istediği de bu değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Gömülmek ister misin?" diye sordum.

"Benim için fark etmez," dedi.

"Sammy için önemliyse diye."

Birkaç kalın, çatallı sopa buldum ve kumsalı kazmaya başladım. Gece o kadar karanlıktı ki açtığımız çukuru zar zor görebiliyordum. Norman bende olmayan bir enerjiyle kazıyordu. İşin bitmesini istiyormuş gibi kazıyordu. Sırt sırta verdik ve sanki nefret ediyormuşuz gibi toprağı eşeledik.

Tırnaklarımızla kazıyarak dünyada bir delik açtık ve küçük Sammy'yi içine yerleştirdik. Onu örtmeye başladığımızda Norman, "Sanırım dua etmeliyiz" dedi.

"Tamam. Söyle."

"Tanrım, Sammy ile tanış." Norman bir gözünü açtı ve sanki bunun yeterli olup olmadığını sorar gibi bana baktı.

"Söyleyecek başka ne var?" Ben sordum.

"Sanırım mezarı taşlarla kaplamalıyız," dedi Norman.

"Zahmet etmeyin. Nehir onun burada kalmasına izin vermeyecek," dedim. "Nehir onu kazıp çıkaracak ve sahiplenecek. Nehir zamanı gelince hepimize sahip çıkacak."

Norman dönüp Mississippi'ye baktı. "Çok fazla su olduğu kesin."

"En azından bu kadar," dedim.

"Birkaç saat sonra hava ," dedi Norman. "Sana şunu söyleyeyim: Bir daha asla köle olmayacağım."

BÖLÜM 7

SAMMY gece, karanlık ve yağmur altında gömüldü. Ellerimiz onu temsil eden tümseği okşadı.

Yağmurun durduğu ve bulutların yarılıp tırnak kadar bir ayın ortaya çıktığı anda hayat. O ana kadar donmakta olduğumu fark etmemiştim.

"Bu ıslak giysilerden kurtulmalıyız," dedim. Ateş yakmak için kullandığım camı yanımda tutmayı başarmış olsam da, elbette güneş olmayınca işe yaramıyordu. Rüzgârdan uzakta, çalılıkların arasına doğru ilerledik ve birbirimize sokulduk. Yardımı oldu.

Uyandığımda Daniel Emmett'in deri defterini göğsümde buldum. Sırılsıklam olmuştu ama şeklini korumuştu.

"Çuvalımın içindeydi," dedi Norman.

"Teşekkür ederim." Parçalanmasından korktuğum için açmaya korkuyordum. "Kurumaya bırakmalıyım sanırım."

"Şimdi ne olacak?" Norman sordu.

Sabah ışığında nehre baktım, düz ve durgun görünüyordu. Dün gece korkunç bir rüya gibi tekrar tekrar gözümün önünden geçti. Bizden birkaç metre ötedeki kızın mezarı açıkça bir mezara benziyordu.

Norman yanıma oturdu.

"Sahipsiz bir kano ya da tekne bulup onu çalana kadar güneye doğru ilerliyoruz," dedim.

"Çalmak mı? Ya yakalanırsak?"

"Onu çalacağım," dedim. "Eğer bir tane bulursak. Belki kuzeye giden bir kürek teknesine kaçak bineriz. Belki bana satabilirsin

tekrar."

"Evet, geçen sefer çok iyi gitmişti."

Başımı salladım. "Artık herkes ve köpeği güneye doğru ilerlerken bizi aradığına göre, kuzeye gidelim derim."

"Bir tekne bulacağımızı nereden ?"

"İnsanlar onları öylece bırakıp gidiyor," dedim. "İnsanlar nehirden her çıkışlarında eve bir tekne taşıyamazlar. Sadece sahibinin yakınlarda olmadığından emin olmamız gerekiyor. Bir tekneyle gözden kaybolmak biraz zaman alır."

"Hmmm."

Sammy'nin mezarına bir kez daha bakmadan oradan ayrıldık. Ormanın içinden güneye doğru yürüdük, nehri olabildiğince görüş alanımızda tutmaya çalıştık. Henderson ve adamlarından kurtulduğumuza emindim ama kaçtığımız haberinin güneye kadar ulaşmadığından o kadar emin değildim.

Öğlen saatlerinde nehre doğru temkinli bir şekilde yaklaştık ve bir dal boyunca uzanan bir tırıs hattı gördüm. Yakınlarda bağlı bir kayık da vardı. Norman gözcülük yaparken ben suya daldım. Teçhizattan iyi büyüklükte dört yayın balığı aldım ve yemek için ormanın içine doğru yürüdük. İkisini bitirdik ve kalanını şeritler halinde kesip ateşimizin tüten közlerinin üzerine astım.

"Tekneye binecek miyiz?" Norman sordu.

"Hayır. Hava kararmadan önce gelip halatlarını kontrol edecekler, sonra da eve dönecekler. Hava karardığında tekneye bineriz."

Arkamıza yaslandık ve gökyüzüne baktık.

Norman, "Tüm bunlar konusunda çok rahat görünüyorsun," dedi.

"Bu nehri biliyorum. Üzerindeki beyaz insanları tanıyorum." Şimdi defteri açtım ve kuruması için bazı sayfaları sıyırdım.

Akşam olmadan hemen önce Norman beni uyandırdı. Nehrin aşağısında su sıçrıyordu. Yaklaştığımızda, bir adamla bir çocuğun kürek çekerek balıklarını kontrol ettiklerini gördük. Bol miktarda balık vardı, bu yüzden onları soyduğumuzdan şüphelenmediler. Balıkları topladılar ve teknelerini tekrar bağlı ve korumasız bıraktılar. Kürekleri aldılar.

"Sabaha kadar dönmezler," dedim. "Biraz kürek yapmamız gerekecek."

Elimizde kalan sicimlerle bir saat boyunca küçük çubukları sert, çatallı bir dala bağladık. Elimizde sadece bir tane yapmaya yetecek kadar vardı. Kayığı çözüp yola koyulduğumuzda hava iyice kararmıştı. O saat içinde oltaya takılan birkaç balığı da aldık. Karşı kıyı karanlık ve uzaktı ve bizim için görünmezdi. Gün ışığında oraya kadar görebileceğimizden emin değildim. Tekne sallandı.

"Bu şey güvenli mi?" Norman sordu.

"Öğreneceğiz," dedim. Sonra Norman'ın yüzme bilmediğini hatırladım ve ne kadar korktuğunu düşündüm. "Burası güvenli. Sakince oturun ve nehir bize göz kulak olsun."

"Ben de bunun için endişeleniyorum." "İyi olacağız."

Nehrin ortasına geldiğimizde çok yorulmuştum. Akıntının insafına kalmıştık. Doğu kıyısına ulaşmadan önce ne kadar güneye gidebileceğimizi bilmiyordum ama bizi o tarafa götürmeye çalışıyordum.

"Bak," dedi Norman. "Işıklar."

Bir nehir teknesinin lambalarını görmek için baktım. Çok uzaktaydı ve nehrin yukarısından bize doğru geliyordu. Henüz sesini duyamıyorduk ama aklıma bir fikir geldi. "Norman, buraya gel," dedim.

Sürünerek yanıma geldi.

"Olabildiğince sert kürek çekmeni istiyorum." "Tamam. Ne yapıyoruz?"

"Bizi o teknenin tam önüne götürmek istiyorum." "Delirdin mi sen?"

"Eğer kıçtan takma bir araçsa, bizi bir tampona ya da ipe bağlamayı deneyebilirim ve böylece gemiye tırmanabiliriz."

"Ama?" diye sordu. "Her zaman bir ama vardır."

"Eğer yandan çarklı bir tekneyse bu daha zor olacaktır," dedim. Ona parçalara ayrılabileceğimizi söylemedim.

Bize doğru yaklaşırken dümenin gümbürtüsünü duyduk. Geminin tam önüne geçmeyi başarmıştık. İskele ya da sancak tarafını bulmamız benim için önemli değildi ama türbülansa ve akıntıya hazır olmalıydık.

Norman çığlık atıyor ve buharlı gemi devasa ve gürültülü bir hal aldıkça kayıktan atlamak dışında her şeyi yapıyordu. Sancak tarafındaki dümen suyuna doğru katlanırken neredeyse alabora oluyorduk. Pruvamız nehrin yukarısına bakacak şekilde döndük. Norman koltuğa yapıştı. Gövdeye dayandık ve sonra yana doğru itildik. Bizi bağlayabileceğim bir şey bulmaya çalışırken her an tekneden fırlayabileceğimi hissettim.

"Aman Tanrım!" Norman bağırdı.

Baktığımda bu teknenin yandan çarklı olduğunu ve küreğin arkamızdaki suyu çalkaladığını gördüm. Dümenin bizi çektiğini hissedebiliyordum. Suyu küreğin görüntüsü dehşet vericiydi. Geminin yan tarafına sarkıtılmış devasa halatı tutmaya çalışırken elimin derisi fena halde . Halatı nehir teknesinin devasa halatının altına soktum ve bizi orada tuttum ama uzun süre dayanamayacaktım. Boynuma asılı olan çuvalı neredeyse kaybediyordum.

"Tutun bana!" Norman'a bağırdım. Küçük teknemizin pruvasında durdum. Büyük kürek şimdi bizi daha sert çekiyor, kendisine doğru çekiyordu. "Tutun!" Norman'ın ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettim. Kendimi teknenin üzerine çektim.

geminin yağ hattını daha fazla tutamayacağımı anladım. Norman bağırdı. "Halata bin!" diye bağırdım. Ağırlığı azaldı ve böylece en azından kısmen halatın üzerinde olduğunu anladım. Ona tırmanmasını söylememe gerek yoktu. Korkusu onu sudan uzaklaştırıp güverteye doğru itti, omzuma ve başıma basarak yoluna devam etti. Kısa ve dik bir tırmanıştı ama halat sırası bize tutunacak bir yer sağlamıştı. Ben de onu takip ettim, elimden geldiğince ittim. Arkama baktım ve küçük kayığın çark tarafından parçalara ayrıldığını gördüm. Norman da görmüş olmalıydı, çünkü benden uzaklaşıp güvertenin tahtalarının üzerine fırladı. Çırpınarak kalktım ve yanına uzandım.

"Oh, Tanrım. Oh, Tanrım," diye mırıldanmaya devam etti.

"İsa'nın bunlarla hiçbir ilgisi yok," dedim. "İyi ya da kötü."

"Yaşıyor muyuz?"

Cevap vermedim. Doğruldum ve etrafıma bakındım. Üstümüzdeki katta birçok ayak sesi duyabiliyordum. Tavan alçaktı, öyle ki tam olarak dik duramıyorduk. Yukarıdaki insanların ayakları sanki üzerimizdeymiş gibi hissediyorduk. Enkaz halindeki kayığı gördüklerinde bağırdıklarını, bazılarının garip bir şekilde tezahürat yaptıklarını duyabiliyorduk.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı bir kadın.

"Kesinlikle ölmüş olmalılar!" diye bağırdı bir adam.

-

Kenarda hiç ray , bir dudak bile yoktu. Nehrin şırıltısı ve kürek sesleri korkutucu bir müzik oluşturuyordu.

"Saklansak iyi olur," dedim.

Birinin yaklaştığını duyabiliyorduk. Ahşap bir kapağı açtık ve çok loş, gürültülü bir odaya girdik.

Lambaların ışığında hiçbir şey seçilemiyordu. Daha derin gölgelere kaydık ve bekledik. Motor sesi sağır ediciydi. Eğer biri bize yaklaşırsa asla haberimiz olmazdı. Tırnaklarımın altına katran kaçmıştı ve çok ağrıyorlardı.

BÖLÜM 8

"KİM O?" ses motorunun kükremesi arasında çığlık atıyordu. Orada çok çok şangırtı ve tıslıyor. "Kim bu?" Sıska, siyah bir adam boruların arasından çıktı ve bana baktı. "Burada ne yapıyorsun, evlat?" Elinde bir mum tutacağı vardı.

Yakınlarda beyaz insan olup olmadığını bilmiyordum, bu yüzden "Saklanıyorum" diye cevap verdim. Norman arkamdaydı, bir direğin arkasında.

" olman gerekmiyor." "Biliyorum."

Lambayı biraz hareket ettirdi ve birden Norman'ı görebildi. "Suh, özür dilerim. Seni görmedim."

Norman adamı rahatlatmak üzereydi ama başımı hafifçe sallayarak onu durdurdum.

"Sahibim beni bağlamak için buraya getirdi," dedim.

Benim konuşmamın garip olduğunu düşündü ve öyle de söyledi. "Neden konuşuyorsun?"

Norman anladı ve araya girdi. "Kölemle böyle konuşamazsın."

"Suh, çok üzgünüm." Gözlerini yere indirdi. "Bir arkadaşımın neden burada olduğunu bilmiyorum. Burada kimsenin bulunmasına izin yok. Siyah ya da beyaz."

"Ne dedin evlat?" "Hiçbir şey,

suh."

"Şimdi git ve kölemle konuşmama izin ver."

Adam somurtarak uzaklaştı. Krank milinin arkasında kayboluşunu izledik.

"Oradan bizi duyamaz," dedim. "Neden?

Neden onun yerine ben geçiyorum?"

"Ona güvenip güvenemeyeceğimizi

bilmiyoruz," dedim. "O bir köle."

"Yani?" Dedim ki. "Köle olmayı umursamayan bazı köleler var. Bunu daha yeni öğrendim. Ya o da onlardan biriyse?"

Norman adamın bulunduğu yöne baktı. "Onu göremiyorum."

"Ya söylerse? Kaçak olduğumu bilmesine gerek yok. Kaçak olduğumuzu. Bunun bize ne faydası olacak?"

"Haklısın. Burada mı bekleyeceğiz?"

"Yukarı çıkıp bize yiyecek bir şeyler getirebilir misin?"

"Bana bak." Loş ışıkta bile ne kadar dağınık olduğunu görebiliyordum. Sırılsıklam olmasının yanı sıra, giysileri de teknenin katranından dolayı kirlenmişti. Ona bu şekilde bakmak ten renginin gücünü yeniden takdir etmemi sağladı. Sadece bu bile makine dairesindeki köleyi korkutmaya ve kontrol etmeye yetmişti. Norman en fakir ve en kötü durumdaki beyaz adam gibi görünse de yine de korku ve saygı uyandırıyordu. Ama üstümüzdeki güvertedeki beyaz insan kalabalığının arasından geçemeyecekti - onu asla siyah olarak tanımlayamasalar da, daha kötü bir şey olarak, çok fakir bir beyaz olarak göreceklerdi.

Bize yaklaşan köle tekrar ortaya çıktı. "Çok üzgünüm ama buraya inemezsiniz. Başım büyük belaya girecek," dedi.

Norman'a fısıldadım, "Ona vapur sandıklarını nerede tuttuklarını sor."

"Bavulları nerede saklıyorsun, evlat?"

"Ne?"

"Bana 'ne' deme, zenci. Beni duydun," dedi Norman.

Adam Norman'a ve giysilerine baktı. Kafası karışmıştı.

"Sandıklar, evlat."

"Ön taraftaki ambarda." Durakladı. "Benim iki işim var. Ateşi körüklemek ve kazanın kaynamasını sağlamak, bir de yabancıları buradan uzak tutmak."

Norman beni şaşırtan ve etkileyen bir otoriteyle, "Git biraz daha kömür küre o zaman," diye bağırdı.

"Eğer Mistuh Corey buraya gelir ve seni görürse, beni ateşe atar. Muhtemelen seni de." Bana hızla yukarı aşağı baktı. "Ve özellikle sen ateşe atılacaksın."

"O zaman ona söyleme. Şimdi,

git!" Adam koşarak uzaklaştı.

"Bu iyiydi," dedim Norman'a. "İnandırıcı." "Bundan

nefret ediyorum," dedi.

"Biliyorum." Onu öne doğru ittim. "Hadi sana kıyafet bulalım. Her şey üzerindekinden daha iyi olacaktır."

Ön ambarın geminin baş tarafında açık bir alan olduğu ortaya çıktı. Sandıklar istiflendiklerinden daha fazla yığılmıştı ve kömür ateşinden dolayı bir is tabakası birikmişti. Tek ışık arkamızdaki lambalardan geldiği için yanımızdaki yığının kenarını ancak görebiliyor ve ulaşabiliyorduk.

"Yani onları öylece açacak mıyız?" Norman dedi ki.

"Onları sen aç. Eğer beni bunu yaparken görürse koşup söyleyecektir," dedim.

Norman sandık üstüne sandık açtı. Bazılarını benim bıçağımla açtı. "Her şey kadın kıyafeti," dedi.

Makine dairesindeki köleyi ya da başka birini aramaya devam ettim. "Sadece aramaya devam et," dedim. "Bir şeyler bulacaksın."

Birkaç dakika sonra Norman rahat bir nefes aldı. "Biraz buldum."

"Giyin."

Birkaç adım uzaklaştım ve siyah adamın ocağa kömür atmasını izledim. Turuncu ve kırmızı parıltı onu tuhaf gösteriyordu - iblis değilse bile, bir iblisin yardımcısı. Çalışırken gülümsüyordu.

Norman'ın yanına döndüğümde, motorcudan daha garip görünüyordu. Norman daha kısa, daha şişman bir adamın giysilerini bulmuştu. Tuhaf bir şekilde uzun kolları olan şişman bir adam. Pantolon sadece orta baldırlarına kadar iniyordu. Ceket kollarının manşetleri ellerini örtüyordu. Mırıldanırken kolları sıvadı.

"Ne?" Ben sordum.

"Ya yukarıdaki adam bu kıyafetleri tanırsa?" "Tanrı mı?"

"O 'yukarıdaki adam' değil, bu giysilerin sahibi olan adam." Norman başını salladı, neredeyse gülecekti.

"Yapmaz," dedim. "Beyaz insanlar kibirlidir. O kıyafetler senin üzerinde berbat duruyor. O kendi kıyafetlerinin güzel olduğuna inanıyor."

"Umarım yukarıdaki adam haklısındır. Eğer bu tekneden atlamak zorunda kalırsam, ölürüm." Sinirleri ve odanın aşırı sıcağı onu aşırı terletmişti.

Başımı salladım.

Fırına doğru yürüdük ve adam Norman'a baktı.

"Bir sonraki güverteye nasıl çıkabilirim?" Norman sordu. "Bilmiyor musun?"

Norman ona sert bir bakış attı.

Adam işaret etti.

Norman bana döndü. "Sen burada bekle. Beni duyuyor musun, evlat? Bu zencinin sana farklı bir şey söylemesine izin verme."

"Yessuh," dedim.

Norman kısa merdiveni tırmandı ve kısa bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Adımlarının ne kadar hafif olduğunu fark ettim. Büyük bir kedi gibi hareket ediyordu. Makinistin onu nasıl izlediğine de baktım, belki nefretle, belki korkuyla, ama sonunda gördüğüm şey huşu oldu.

"Demek senin sahibin bu," dedi adam.

"Evet."

"Onunla ilgili tuhaf bir şey var."

"Senin adın ne?" diye sordum.

"Brock. Seninki ne?"

"Jim."

"Jim, buraya gel ve kömür küre." "Ne?"

"Eğer buradaysan, çalışıyorsun demektir. Bu benim kuralım. Ya da yukarı çıkıp Massa Corey'e burada olduğunu söylerim. O da elinde örgülü kırbacıyla gelir ve derini yüzer."

Beni ölesiye korkuttuğunu kabul ediyorum ama her şeyden çok kafam karışmıştı. Küreği aldım ve ateşe kömür attım. Çıkardığı ses de en az ısı kadar şiddetliydi. Tahta küreğin sapı sıcaktı ve tutması zordu. Aleti daha iyi kontrol edebilmek için tutuşumu sürekli değiştiriyordum.

"Devam et," dedi Brock. "Devam et. Bunu yeterince uzun süre yaparsan alışırsın. Hoşuna gitmeye başlayacak."

"Beğendin mi?" Ben sordum.

"Hoşuma gitti," dedi. "Sahibim için."

"Benimle konuşurken neden böyle efendi diyorsun?"

"Böyle söylemen gerekiyordu." Gözlerini bana dikti. "Bir şeyler döndüğünü bilmediğimi sanma."

"Sence oluyor?" Ben sordum.

"Bir şey." Başının üstündeki boruda asılı duran kirli bir havluyu alıp yüzünü ve boynunu sildi. "Bir şeyler oluyor. Sahip Corey buraya geldiğinde bir şeyler söyleyeceğim."

"Keşke yapmasaydın," dedim.

"Sahibin en başta neden buradaydı? Nasıl oluyor da onunla böyle konuşabiliyorsun? Bir şeyler dönüyor."

Fırının içine daha fazla kürek dolusu attım. "Daha ne kadar koymam gerekiyor?" diye sordum.

"Çok fazla . Motor her zaman yer.
Ateş ne kadar sıcaksa, tekne o kadar
hızlı gider." "Hiç dinlenmez misin?"
diye sordum.
"Küreklerin arasında
dinleniyorum." "Peki ya uyku?"
"Küçük şekerlemeler yapıyorum." Durakladı. "Küreklerin arasında."

Fırın her zamankinden daha sıcaktı. "Burada hiç
yardımcınız yok."
"Sen
buradasın."
"Başka kimse
yok mu?"
"Bu benim motorum. Ben ." "Fo
massa," dedim.
. "Bu benim motorum."

"Bu odadan hiç çıkıyor musun? İşemek ya da sıçmak için dışarı çıkıyor musun?"

"Zeminde bir delik var. Kıç tarafında."

"Burada hiç pencere yok," dedim. "Gündüz mü gece mi olduğunu nasıl anlıyorsun?"

"Fark etmez. Ateş sıcak ve çark dönüyor. Bir zil, bir vana açıyorum. İki çan, iki vana. Dört çan, bunları kapatıyorum ve bunu açıyorum ve tüm buharı tekerleğe veriyorum. Bizi harekete geçiren şey bu."

"Peki ya gemi limana yanaştığında?"

Bana baktı.

"Durduğu zaman," dedim.

"İşte o zaman oluktan aşağı daha fazla kömür boşaltıyorlar ve ben de göstergeleri ve bağlantı parçalarını siliyorum. İşte o zaman tanklara daha fazla su koyarlar."

"İşte o zaman Corey aşağı iner."

"Massa Corey," dedi.

"Massa Corey. O zaman aşağı iner mi?"

Soruya cevap vermedi. "Kömür aşağı iner, ateşi tekrar ısıtırım ve tekerlek döner ve gideriz."

"Sahip Corey buraya en son ne zaman geldi?" "Bazen kazan bir ses çıkarıyor, patlamaya benzer bir ses. Ben duymuyorum.
Nedenini biliyorum. Yeni bir ses. Biraz sallanıyor."

Dev kazana baktım, koyu gri ve siyah isli ve kırmızı paslıydı. Yüzümdeki teri sildim ve elimdeki isi inceledim.

"Bunu her zaman içine mi çekiyorsun?" diye sordum.

"Burada hiçbir sorun yok. Gayet iyi nefes alıyorum. Ama sende ve sahibim dediğin o adamda tuhaf bir şeyler var."

Zil dört kez çaldı.

Brock heyecanlı görünerek, "Onu sonuna kadar açmalıyım," dedi. Bazı tekerlekleri çevirdi ve bazı kolları çekti.

"Biraz daha kömür,"

dedi. Kürekledim.

Borular tıslıyor, kazan sallanıyor ve neredeyse insan sesleri çıkarıyordu. Bu seslerin tuhaf olup olmadığını anlayacak kadar bilgim yoktu.

"Duydun mu?" dedi. "Dinle. Sanki bir kadın ağlıyor."

"Corey'e sesten bahsettin mi?"

"Sahip Corey."

"Ona söyledin mi?"

Brock, "Ona söylememe gerek yok," dedi.

"Dinle, yoruldum. Ara veriyorum."

Brock küreği benden aldı ve bir yük attı.

"Burası çok sıcak." Sırtımı duvara dayayarak yere oturdum. "Yiyeceğin var mı?"

"Yemek yok."

"Ne zaman yemek yiyorsun?" Ben sordum.

"Yemek vakti geldiğinde. Gidip kapının önünden tepsimi alırım ve yerim. Her gün."

"Bu odadan hiç çıkmıyor musun?"

"Bizi harekete geçiren şey bu," dedi. "Sahip Corey bununla ilgileniyor." Bileğiyle alnını karıştırdı. "Bazen mısır ekmeği yiyorum."

Gözlerimi kapattım ve sıcaklığı hissetmemeye çalıştım. Uyuyamıyordum ama kömürün ritmik savruluşuyla büyülenmiş gibiydim. Sonra Brock şarkı söylemeye başladı. Sesi derindi ve pek de hoş değildi, hırıltılı ve düzensizdi.

> Bu teknede bir
> köleyim, Hoo Ya Hoo
> Ya!
> köleyim, gemiyi ben
> yürütüyorum.
>
> Da rain fill up da river,
> Hoo Ya Hoo Ya!
> Yağmur nehri doldurur,
> ben de tekneyi hareket
> ettiririm.
>
> Tekne nehri itiyor, Hoo Ya
> Hoo Ya!
> Tekne nehri iter, ben
> tekneyi yürütürüm.
>
> Sahip Corey bana külah ekmeği getir,
> Hoo Ya Hoo Ya!
> Sahip Corey bana külah ekmeği
> getirir, tekneyi o yürütür.

Bir gözümü açtım ve bir süre onu izledim, sonra tekrar kapattım çünkü görüntüden hoşlanmamıştım. Ne yazık ki, ne ben ne de motorun gürültüsü onun korkunç şarkısının sesini bastırabiliyordu.

Saatler geçti. Uyumuş olabilirim ama uyandığımda uyumadığıma ikna olmuştum. Zaman durdu, ama çok uzun bir süre durdu. Norman'ı üst katta, gergin ama belki de fiziksel olarak rahat, sıcak ve isle kaplı değil, ama şüphesiz benden daha fazla korkmuş, daha fazla kaybolmuş olarak hayal ettim. Kızgın olup olmadığını merak ettim. Acaba ben hiç kızgın olmamış mıydım?

Birden şarkı söylemenin ve kürek çekmenin durduğunu fark ettim. Gözlerimi açtım ve Brock'un kirli parmaklarıyla teneke bir tabaktan yemek yediğini gördüm.

"O da ne?" diye sordum.

"Mısır ekmeği," dedi.

Merdivenlerden yukarı, kapıya baktım. "Hiç kaldı mı?"

"Hayır," dedi ve sonuncusu olduğunu düşündüğüm şeyi patlattı.

ağzına bir lokma attı.

"Paylaşmayı düşünmedin mi?" Ben sordum.

"burada olmaman gerekiyordu." "Corey'e benden bahsettin mi?"

"Sahip Corey."

"Ona söyledin mi?"

"Burada olmaman gerekiyordu."

"Onu görmedin. Sanki bir köpekmişsin gibi kapının önüne yemek bırakıyor. Sahip Corey neye benziyor?"

"O bir sahip, hepsi bu."

Midem şikayet etti. Tabağındaki kırıntıları yalamayı düşündüm ama yapmadım. Onun yerine tekrar gözlerimi kapattım.

Kapı üstümüzde açıldı. Gölgelere doğru eğildim. Ya Corey'se? Bir kırbaçtan daha sağ çıkabileceğime inanmıyordum. Hayatta kalmak derken, buna kastetmiştim. Yirmi yedi yıl boyunca geliştirdiğim öfkeyi daha fazla hissettim.

Ama Corey değildi, Norman'dı. "Ne buldun?" Hiç düşünmeden sordum. Brock'un kafası dönüp bana baktı. Köle ağzı kullanmadan beyaz bir adama hitap etmiştim.

"Vay canına," dedi Brock. "Bir şeylerin biliyordum. Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum ama devam edecek, tamam mı?"

Norman adamın canlılığı karşısında irkildi. "Buraya gel," dedi bana. "Konuşmamız gerek."

"Lawdy, Lawdy. Bu çok korkunç!" Brock dedi ki.

Norman'ı takip ettim ve Brock'u kürek çekerken bıraktım. Sert ve hızlı kürek çekiyordu.

"Ne oldu?" Kulak kesildikten sonra sordum. "Emmett yukarıda."

Fırının içine baktım.

"O beni görmedi ama trombonu görmüş olabilir. O adamı hiç sevmedim." Elini cebine attı. "Burada biraz ekmek var."

"Teşekkür ederim."

"Başka bir şey daha var," dedi Norman. "Tekne insanlarla dolu. Tıka basa. İnsanlar evlerine, kuzeye dönmeye çalışıyor çünkü savaş var."

"Savaş mı?"

"Köleci eyaletler birlikten ayrılmaya çalışıyor. Ben de öyle duydum. Tüm bunların ne anlama geldiğinden emin değilim. Her neyse, korkuyorlar."

"Savaş," dedim.

"Burada neler oluyor?" Norman sordu.

"Her şeyden önce bu köle köle olmayı seviyor," dedim. "Kendi deyimiyle 'sahibini' seviyor gibi görünüyor."

"Sanırım böyle şeyler oluyor."

"şu ki, bir sahip olduğunu sanmıyorum." "Ne?"

"Bir usta olduğunu sanmıyorum. Sahip Corey. O sadece aşağıda bu tekneyi yüzdürüyor ve nehirde ilerlemesini sağlıyor. Sahip Corey muhtemelen ölmüştür. Belki de şu fırının içindedir."

Norman yanımdan geçip Brock'a baktı. "Şunun gidişine bak."

Onu görmek için döndüm. Brock çılgınca hareket ediyor, deli gibi kürek çekiyordu ve ateş uzanıp onu yakalamaya çalışıyor gibiydi. Büyük kazan tekrar çığlık attı, bu sefer daha yüksek sesle, daha tiz. Daha tiz ve sürekli. Tüm motor bir kez sertçe sallandı ve sonra takırdadı. Motorun ritmi, dışarıdaki küreğin vuruşuyla birlikte zamanın dışında gümbürdedi.

"Bir terslik var," dedi Norman.

BÖLÜM 9

BÜTÜN ODA sallanmaya ve takırdamaya başladı. Kazan gürültüsünün yanı sıra, daha çok hissedilen bir uğultu vardı duymaktan çok. Zil dört değil, altı ya da yedi kez çaldı. Brock'a doğru yürüdüm. Norman beni takip etti. Brock hâlâ öfkeyle kürek çekiyordu.

"Yedi çan ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Dört kezden başka hiç çalmadı. Yedi çanın ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Neden bu kadar hızlı gidiyor?" Norman sordu. "O bir deli," dedim.

Brock işini bıraktı. "Neden o beyaz adamla böyle konuşuyorsun? Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Sen onun kölesi değilsin."

"Ben beyaz bir adam değilim," dedi Norman. Brock'un yüzü karardı. "Ne diyorsun?"

Norman bunu söylediği için üzgündüm. "Sakin ol, Brock. Her şey yolunda." "Hala yapıyorsun."

"Ben beyaz değilim," diye tekrarladı Norman.

İşte o zaman odanın tıkırtısı katlanarak arttı. Kazan daha da yüksek sesle bağırıyor, borular tıslıyor, şaft bükülüyormuş gibi görünüyordu. Bir yerden bir perçin fırladı ve Norman'ın hemen arkasındaki duvara çarptı, onu öldürebilirdi.

"Tanrım," dedi Norman, eğilip bir sonrakini ararken.

Brock döndü ve motora baktı. Tahrik mili tutukluk yaptı ve hareket etmeyi tamamen durdurdu. Brock döndü ve beyaz, siyah, özgür ya da köle hiçbir erkekte görmediğim bir korkuyla bize baktı. "Kahretsin," dedi.

-

BİLDİĞİM BİR SONRAKİ ŞEY, buz gibi suyun içinde kendime geliyordum. Boğulmak aklımı başıma getirmenin korkunç ama etkili bir yoluydu. Gökyüzü bana şafak söktüğünü söylüyordu ama bunun pek önemi yoktu. Etrafım tahtalar, sandıklar, sandalyeler ve çığlık atan, ağlayan kadın ve erkeklerle çevriliydi. Her yerde kafalar sallanıyordu. Bir adam bana doğru süzüldü. Onu ittim. Bir kadının cansız yüzü omzuma çarptı. Gülümsüyor gibi görünüyordu. "Norman!" diye seslendim. Gözleri, ağızları, ölüleri ve dirileri inceleyerek arkadaşımı bulmaya çalıştım. İnsanlar suyun altında kayboluyor ve bir daha asla geri çıkmıyorlardı. Kıyı yaklaşık yüz metre uzaktaydı, belki de daha fazla. "Norman!" Bir elin ayağımı tuttuğunu hissettim ve sonra basınç kayboldu.

"Jim," diye bir ses bana seslendi.

Yüzen tahtaları ve mobilyaları ararken omzumun fena halde yandığını fark ettim. Sırtımdaki yaralar sanki yeniden açılmış gibi hissediyordum. Sonra onu gördüm. Norman benden otuz metre kadar uzaktaydı, bir görünüp bir kayboluyordu. Küçük bir tahta parçasına tutunmuştu. Başını yüzeyin üstünde tutmak için mücadele ediyordu. Bana tekrar seslendi, el sallamaya çalışıyordu. Tutunacak kadar büyük bir şey bulmaya çalışıyordu. Onu gördüğümü fark etti ve dehşet içindeki yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

"Jim!" diye başka bir ses, daha yüksek bir ses.

Ses tanıdıktı. Huck'ın yüzünü buldum. Suya basıyordu. Alnı kanla kızarmıştı. O

benden de belki 30 metre uzaktaydı.

İkisi de bana seslendi, önce biri, sonra diğeri. Benden eşit uzaklıktaydılar ama birbirlerine yakın değillerdi. Zavallı bir filozofun örneğinde olduğumu hissettim. Huck suyun altına kaydı ve suyu tokatlayarak geri çıktı. Norman tahtasıyla boğuşuyordu. Orada donup kalmıştım, iki yöne de hareket etmiyordum ama birini seçmem gerekiyordu.

Hava çığlıklarla, bağırışlarla, haykırışlarla doluydu ama ben sadece iki sesi net olarak duyabiliyordum, adımı söyleyen iki sesi.

BÖLÜM

ÜÇ

BÖLÜM 1

Cesedini pantolonunun koltuğuyla sahile sürükledi. I oldu tükenmiş, Harcandı, ve o oldu zar zor Bilinçli. Ama yaşıyordu. Öksürerek biraz su çıkardı ama yüzüstü kumda kaldı.

" misin?" diye sordum. "Ben ölmedim mi?"

Bacağını okşadım ve sırtüstü uzanıp parlak mavi gökyüzüne baktım.

"Jim?"

"Evet, Huck?"

"Nereden geldin?" diye sordu çocuk. "Suya nasıl girdin o zaman?"

"Hannibal, tıpkı senin gibi. Ben de oradan geliyorum." Kıyıya bir aşağı bir yukarı baktım ve etrafa saçılmış insanlar ve enkazlar gördüm. Norman'ı görmedim. "Ormana girmeliyiz." Çocuğu çekip iterek ayağa kaldırdım ve birlikte sık bir çalılığa doğru sendeleyerek ilerledik.

"Kafam karıştı."

"Her şey yoluna girecek."

Sert çimlerin üzerine oturduk, dalların arasından baktık ve kıyıdaki insanların inlemelerini, ağlamalarını ve küfürlerini dinledik. Bazıları muhtemelen ölüyor olabilirdi.

"Gidip onlara yardım edelim mi?" Huck sordu.

Başımı salladım.

"Ama yaralılar."

"Biz doktor değiliz," dedim.

"Bir savaşın yaklaştığını biliyorsun." "Ne tür bir savaş?"

"Kuzey güneye karşı," dedi Huck. "Gemideki insanlar kuzeyin siz köleleri serbest bırakmak istediğini söyledi."

"Söyledikleri bu mu? Söyle bana Huck, o gemiye nasıl bindin?"

"King ve Bridgewater beni orada yakaladı. Birkaç kez onlardan kaçmaya çalıştım ama beni yakaladılar. Savaşın yaklaştığını duymuşlardı ve sanırım kuzeyden geliyorlardı. Her neyse, korktular ve Ohio'ya gitmek istediler. Sanırım şimdi ölmüş olabilirler. Belki de şu sahildedirler."

"Aşağıya inmemek için bir neden yok," dedim.

"Nehirdeyken sana seslenen bir adam vardı," dedi Huck. "Seni çağıran kimdi?"

"Bir arkadaş," dedim.

"Arkadaş mı? Ne tür bir arkadaş?" "Sadece bir arkadaş."

"Adı neydi?" "Adı Norman'dı."

"Başı beladaydı," dedi Huck. "Düştü. Öldüğüne eminim. Kral ve Bridgewater hakkında bir şey bilmiyorum."

Başımı salladım.

"Sana sesleniyordu."

"Biliyorum, Huck."

"Ama sen beni kurtardın." "Sanırım öyle, Huck."

"Adı ?" Huck sordu. "Norman."

"Beyaz bir adamla arkadaş mıydın?"

"O beyaz bir adam değildi, Huckleberry," dedim.

"Neden onu değil de beni kurtardın?" Huck sordu.

"Sadece yaptım, hepsi bu. Seni kurtaramadım." "Neden ben, Jim?"

Belki de köle sesinden bıktığım için. Belki de arkadaşımı kaybettiğim için kendimden nefret ettiğimden. Belki de yalan içimi yakıp kavurduğu için. Tüm bu nedenlerden dolayı, "Çünkü Huck, umarım bunu deli olduğumu ya da şaka yaptığımı düşünmeden duyarsın, sen benim oğlumsun," dedim.

Huck kısa bir kahkaha attı. "Ne?" "Sen benim oğlumsun. Ve ben de senin babanım." "Neden böyle konuşuyorsun?"

"Diksiyonumdan mı yoksa içeriğimden mi bahsediyorsun?" "Ne? İçerik nedir?"

"Boş ver onu. Annen ve ben birlikte küçük bir çocuktuk. Arkadaştık. Ve büyüdük. Ve.. Ve sen benim oğlumsun."

Huck'ın kafası her zamankinden daha karışıktı ve ona yardım edemezdim. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve yorgunluğun beni uykuya itmesine izin verdim.

-

Uyandığımda Huck'ı bana bakarken buldum. Hâlâ gün ama güneşin batmasına birkaç saat vardı. Yine nehrin Missouri tarafındaydım, kaçak köle Jim'in bilindiği, tanındığı ve kötü niyetli birkaç kişi tarafından arandığı taraf.

"Babam biliyor muydu?" Huck sordu. "Emin değilim."

"Senden nefret ederdi. Sence bu yüzden mi senden bu kadar nefret ediyordu? Bunu bildiği için mi?"

"Sırf siyah olduğum için benden nefret etmiş olabilir."

"Sanırım bu doğru," dedi Huck. "Ama ben her zaman senden özel olarak nefret ediyordu."

"Ben de öyle
düşünmüştüm."
"Jim?"
"Evet, Huck?"
"Yani, ben bir zenci miyim?"
"Ne olmak istiyorsan o olabilirsin," dedim ona.
"Ben bir köle miyim?"
"Yasanın ne dediği kimin umurunda? Başka kimse babanın kim olduğunu bilmiyor ve bu yüzden köle değilsin. Babam bilse bile, o artık ölü. Selin içindeki o evi hatırlıyor musun?"
Huck başını salladı.
"O cesedi hatırlıyor musun? Bakmana izin vermediğim cesedi?"
"Baba?"
"Evet."
"Bir sürü sır saklıyorsun." "Özür
dilerim."
Huck çıplak ayaklarına baktı. "Babamdan hep nefret ettim. Beni döverdi."
"Biliyorum," dedim.
Huck, "Tom her zaman saçlarımın ördek sırtı gibi olduğunu, ıslanmadığını ve ıslak kalmadığını söylerdi," dedi. "Bu yüzden mi?"
Omuz silktim.
"Yani sen hep benim babam
mıydın?" "İşler böyle yürüyor."
"Yani, Lizzie, o benim kız
kardeşim." "Sayılır."
"Sadie benim için ne ifade ediyor?"
diye sordu. "Hiçbir şey."
"Ve sen hep mi konuşurdun?"
"Evet."
"Bunca zamandır bana yalan mı söylüyordun? Hayatım boyunca bana yalan mı söyledin?"

"Sanırım öyle."

Huck sessizliğe gömüldü. Gözlerini kapadı, bir topun içine kıvrıldı ve uykuya benzer bir şey buldu.

-

Uyandığımızda hava kararmıştı. Sahil sessizdi ama birkaç meşale sahili aydınlatıyordu. Norman'ın gözlerini, sallanan yüzünü, suya dalarken salladığı elini görmeden edemiyordum. Bana güvenmişti. Şimdi ölmüştü. Tüm o ölü beyaz yüzler ve hiçbiri benim için bir anlam ifade etmiyordu ama Norman'ınki, tıpkı onlarınki gibi bir tene sahip olan Norman'ınki dünyaydı.

-

"Buradan gitsek iyi olacak," dedi Huck.

Ay ışığında ona baktım.

"Nereye gidiyoruz?" Huck etti. "Neden

böyle konuşuyorsun?"

"Ben senin oğlunum, bu yüzden kanunen köleyim."

"Dediğim gibi, yasaların sizin hakkınızda ne dediğini bilmiyorum. Ama böyle konuşmayı kes. Saçma sapan konuşuyorsun. Ayrıca, bu dili bilmiyorsun."

"O zaman bana öğretmelisin."

"Bilmene gerek yok."

"Ben de senin gibi bir zenciyim, babam gibi."

"Ben zenci değilim," dedim ona. "Ne olmak istiyorsan olabilirsin. Özellikle de sen. Beyaz ya da siyah olabilirsin. Kimse seni sorgulamaz."

"Ne ?"

"Sadece yaşamaya devam et," dedim. "Unutma, seni gördüklerinde ya da sende beni gördüklerinde, görülmüş olursun. Biliyorum, sen

anlayamazsın. Ama bir gün anlayacaksın."

Hiçbir şey söylemedi ama bana, içime ya da içimden geçenlere baktı.

"Sadece yaşamaya devam et," diye tekrarladım. "İstersen özgür olabilirsin. İstersen beyaz olabilirsin. Benim kuzeye gitmem, biraz para bulmam ve Sadie ile Lizzie'yi satın alması için birini göndermem gerekiyor."

Huck, "Kuzey savaşı kazanırsa özgür olacaklar," dedi.

"Bahsettiğiniz savaş hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece ailemi almam gerektiğini biliyorum. Onları kölelikten kurtarmalıyım."

"Ben senin ailenim."

"Sen köle değilsin. Olabildiğin kadar beyaz çocuk ol, Huck. Sen Hannibal'a dön ve sırrını sakla. Ben kuzeye gidiyorum."

"Ama savaş..." dedi çocuk.

"Savaş benim için hiçbir şey yapmayacak,

Huckleberry." "Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Yapamazsın."

"Nerede olduğunu bile bilmiyorsun," dedi.

"Kuzeyin o olduğunu biliyorum." Burnumla işaret

ettim. "Seninle gelmek istiyorum."

"Hayır."

"Seninle gelemeyeceksem beni neden kurtardın? Yardımıma ihtiyacın olacak. Bize yiyecek bulabilirim."

"Seni kurtardım çünkü sen benim

oğlumsun." Huck ellerine baktı.

"Daha da kararmayacaklar."

"Sen bir yalancısın, Jim. Yalancıdan başka bir şey değilsin. Tek kelimesine bile inanmıyorum. Eğer bunca zamandır bana yalan söylüyorsan, muhtemelen şimdi de söylüyorsundur. Hayatım boyunca bana yalan söyledin. Her konuda. Bana söylediğin her şeye neden inanayım ki?"

"İnancın gerçekle hiçbir ilgisi yoktur. İstediğinize inanın. Yalan söylediğime inanın ve dünyada beyaz bir çocuk olarak dolaşın. Doğruyu söylediğime inanın ve yine de beyaz bir çocuk olarak dünyada dolaşın. Her iki durumda da fark etmez." Çocuğun yüzüne baktığımda bana karşı bir şeyler hissettiğini ve öfkesinin kaynağının da bu olduğunu görebiliyordum. Gerçek bir aşk olmasa da bana karşı her zaman şefkat hissetmişti. Beni korumaya çalıştığını düşündüğü zamanlarda bile her zaman beni korumaya çalışmıştı.

"Yalancı," diye
bağırdı.

Ben aldım.

"Ben senin oğlun değilim. Ben zenci değilim."

BÖLÜM 2

Yeraltı demiryolunu duymuştum. Gerçek olmasını istedim, onunla hiçbir ilişkim olmasa bile. Bazıları İnsanlar kuzeye giden bir yol buluyordu; benim ve çoğumuzun inanmaya ihtiyacı olan şey buydu. Yanımda beyaz biri olmadan, beyaz görünümlü bir yüz olmadan, dünyanın ışığında güvenle seyahat edemeyeceğimi, sık ormanlara mahkum olduğumu düşünmek bana acı veriyordu. Beni mülk olarak sahiplenecek beyaz biri olmadan, varlığımın, belki de varoluşumun hiçbir gerekçesi yoktu.

Saklandığımız yerden sahile baktım. Yaşayanlar nehrin aşağısındaki ortak bir noktaya doğru sendelemişlerdi. Ölüler yattıkları yerde kalmıştı. Kısa, kötü giyimli, uzun bir ceset aradım. Neden bilmiyorum. Ölü bir Norman görmek istemiyordum ya da buna ihtiyacım yoktu. Ama cansız şişman bir kadının yanında küçük kahverengi bir kare vardı. Ne yaptığımın farkında olmadan tepedeki siperimizden çıkıp otların arasından geçerek sahile doğru yürüdüm. Yaklaştıkça defterime yaklaştığımdan daha da emin oluyordum. Sadece buydu. Etrafıma bakmalı, gizlenmeye çalışmalıydım ama yapmadım. Dalgın ve aptalca bir yanlış adımdı.

Birisi bağırdı, "Hey! Bak şuraya ! Şu "Zenci ölü bir beyaz kadını soyuyor!"

"Ona dokundu mu? Ona dokundu mu?" diye bağırdı bir başkası. "Aman Tanrım, sanırım onun vücuduna dokundu."

"Hey, onu tanıyorum!" Bir aptal gibi döndüğümde hepsinin beni işaret ettiğini gördüm.

Bunlardan biri Daniel Emmett'ti. Emmett'in önündeki sahneyi bir araya getirmesini izledim. "O köle defterimi aldı! Onu değil, beni soyuyor!"

Neyse ki sahildeki insanlar parmakla göstermekten ve yüksek sesle bağırmaktan başka bir şey yapamayacak kadar fiziksel olarak bitkin düşmüşlerdi. Korkudan aldığım ilhamla koşmaya başladım. Sahil boyunca kuzeye doğru koştum ve sonra hızla ormana geri döndüm.

Bitkin bir halde bir çınar ağacına yaslandım ve nefes almaya çalıştım. Nefes almakla o kadar meşguldüm ki, Huck'ın da benimle birlikte olduğunu fark ettim. Bunca zamandır peşimdeydi.

"Peşimizden gelmiyorlar," dedi çocuk.

"Henüz." Ona baktım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" "Sen benim hayatımı kurtardın," dedi. "Arkadaşın boğuluyordu ve sen beni seçtin. Beni kurtardın."

"Evet, şey."

"Birbirimize destek olmalıyız."

"Yapmamız gereken şey hiç de bu değil," dedim. "Kuzeye gitmeli ve özgür olmalıyım. Para kazanmak için çalışmalı ve ailemi satın almak için birini geri göndermeliyim."

"Sana yardım edeceğim."

"Yalancı olmama rağmen mi?" Yüzünü inceledim. "Dinle, oraya git ve şerif geldiğinde ona Hannibal'dan geldiğini söyle ve seni eve götürsünler." Ayağa kalktım ve yürüdüm. Huck da beni takip etti.

"Bu da ne?" Defterimi işaret etti. "Bu bir kitap," dedim.

"Ve okuyabiliyorsun? Biliyordum. Biz ezelden beri arkadaş değil miydik? Ve sen bana bunu söyleyecek kadar güvenmedin. Ne tür bir kitap?"

"Bu boş. İçine yazıyorum."

"Sırılsıklam
olmuş."
"Kuruyacak."
"Yazabiliyor musun? Ben zor yazıyorum. Başka ne ? Uçabiliyor musun? Bana söylemediğin başka ne var Jim?"
"Artık sana her şeyi anlattım."
Huck bana öylece baktı.
"Sanırım artık yollarımızı ayıracağız," dedim. "Hayır, ben de seninle geliyorum."
"Neden? Sana yalan söylüyordum. Sana güvenmiyorum."
Bu sözleri duymazdan geldi ve şöyle dedi: "Tıpkı daha önce olduğu gibi, beyaz birinin seni görmesi durumunda sana sahip olduğumu söyleyebilirim. Onlara benim kölem olduğunu ve eve döndüğümüzü, kaybolan ya da çalınan bir ineği bulmaya çalıştığımızı söyleyebilirim."
"Ve daha önce olduğu gibi, sen sadece bir çocuksun. Bana sahip olduğuna kimse inanmaz. Bu aptalca bir fikirdi ve öyle de kalacak." Tekrar uzaklaştım.
Adımlarımı takip etti. "Bana ihtiyacın var."
Söylediklerinin doğru olmasından nefret ediyordum. Ben sadık köleyi oynadığım sürece onun hikayesi karşılaştığımız herhangi bir beyaz için mantıklı olacaktı. Bir yanım da onu orada yalnız bırakmak istemiyordu. Bu yüzden ben yürüdüm, o da beni takip etti. Saatlerce yürüdük, nehir sürekli yanımızda, bize karşı akıyordu.

BÖLÜM 3

Çalacak paça hattı bulamadık ve kendimize ait bir hattımız da yoktu, bu yüzden Huck ve ben bir yayın balığı için köpek. Köpekçilik korkutucu bir işti, sadece yayın balığının dişleri olduğu için değil, ki vardı, bazıları hayal edebileceğinizden daha büyük olduğu için. Yetişkin adamlar yanlış balıkla güreşirken boğulmuştu. Ben balıkçıydım ve Huck da başım belaya girerse bana yardım etmek için oradaydı. Bir bankın altına kadar yürüdük ve ben aşağı inip etrafı yokladım. Parmaklarımı solucanlar gibi oynattım ve çamur duvarının etrafında el yordamıyla bir yayın balığının saklanabileceği bir delik aradım. Prensibi anlamıştım ama daha önce hiç yapmamıştım. Balık elimi yemeye çalıştığında, elimi boğazına sokmam ve onu sudan çıkarmam gerektiğini anlamıştım. Bunu düşünmek bile beni ürpertiyordu. Elimi yemek.

"Sakın yakalamaya çalışma," dedi Huck. "Eğer bir omurga tarafından yakalanırsan, pişersin."

"Omurga mı?"

"Yanlarındaki dikenli şeylerde zehir var. Bu yüzden, gelip seni almak istemelerini sağla."

Artık sadece başım suyun dışındaydı. Parmaklarım kıpırdadı. Dakikalar geçti ve sonra bir sürü dakika geçti. "Bu işe yaramayacak," dedim.

"İşe yarayacak."

"Bir kaplumbağa bulma şansım nedir?" "Konuşma tarzına alışamadım," dedi Huck.

"Bu sizin sorununuz. Korkarım kaplumbağa olayı oldukça muhtemel. Bildiğim kadarıyla orada bir kunduz da olabilir. Orada bir pamuk ağız da olabilir. Ne yapıyorum ben?" Huck'a baktım. "Bunu ben yapmıyorum."

"Ona biraz zaman ver," dedi.

Sağ elimin orta parmağında bir ısırık hissettim. "Bir şey hissediyorum. Yani, bir şey hissettim. Bir şey beni hissetti." Parmaklarımı daha hızlı oynattım ve bir parmak daha çarptı. Birdenbire bileğimden tutulmaya başlandım. Korkunç bir duyguydu, geri çektiğimde öne doğru çekildiğim gerçeğiyle daha da kötüleşti, ağız şimdi ön kolumu çevreliyordu. Kaplumbağa ve yılan korkumu silecek kadar büyüktü.

"Sende var mı?" Huck sordu.

"Beni yakaladı," dedim.

"Çek."

"Çekiyorum."

"Yardım etmeme izin ver," dedi Huck ve bana doğru ilerledi, ancak suyun başının üzerinde olduğunu gördü. Biraz paniklemiş bir şekilde yüzeye çıktı.

"Orada kal," dedim. Balık çok büyüktü. Ayaklarımla hiç tutunamıyordum - çamurda kaymaya devam ediyorlardı - bu yüzden çalışacak sadece kol gücüm vardı ve o da kırbaçlanma ve neredeyse boğulma nedeniyle biraz azalmıştı. Balık kıvrıldı. Döndüğünü hayal ettim çünkü aslında ben dönüyordum. Dünya ıslandı ve karardı. Çamurlu Mississippi'ye batmıştım. Hiçbir şey göremiyordum. Kendimi düzeltemiyordum. Huck'ın çığlık attığını bilmeme rağmen hiçbir şey duyamıyordum. Göğsümde bir baskı hissediyor olabilirdim ama tam olarak belirleyemiyordum. Çok mücadele ettim. Norman'ın yüzünü hayal ettim. Onu son gördüğümde aşağı inerken yüzündeki ifadeyi hatırladım; şikâyet, korku, şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifadeydi. İçinde

Başka bir deyişle, o anda bir köle gibi görünüyordu. Genç Sammy'nin cansız yüzünü gördüm ve onun yüzünde benim güzel Lizzie'mi gördüm. Lizzie ve Sadie'yi tekrar görebilmek için kendimi serbest bırakmalı ve nefes almalıydım. Ve sonra John Locke yine karşımdaydı, bana hayatımın tehlikede olduğunu göstermekten başka bir sebep olmasa bile, bana göründü.

"Yine sen," dedim. "Köleliğe göz yumma savunmana devam etmek için mi geldin?"

"Her şeyi bir savaş durumu olarak düşünün," dedi Locke. "Fethedildiniz ve bu yüzden savaş devam ettiği sürece köle olacaksınız."

"Savaş ne zaman bitecek?" diye sordum.

"Bitiyor mu? Asıl soru bu. Bittiğini kim söyleyebilir? Savaş, galip bittiğini söyleyene kadar devam eder."

"Eğer bir savaşın içindeysem, o zaman karşılık verme hakkım vardır. Bunu takip ediyor, değil mi? Düşmanımı öldürmeye hakkım, belki de görevim var."

"Peki, şimdi."

"Benim düşmanım beni öldürecek olanlardır. Haklı mıyım, John?"

"Peki, şimdi."

Çekip ittim ve başım sudan çıktı. Dünyayı içime çektim ve bulutlarla dolu gökyüzünü gördüm. Gücümü topladım ve var gücümle geri çektim. Hayvan çamurlu yuvasından fırladı ve başı, solungaçları ve kuyruğuyla sudan dışarı fırladı.

"Tanrım, Jim!" Huck .

Daha sığ sulara düştüm, kolum hâlâ balığın içindeydi.

"Elli kilo olmalı," dedi Huck.

Önce bıyıklarını gördüm ve hayvan bir an için balığa hiç benzemiyordu. Sonra onu net bir şekilde gördüm ve bana siyah ve derin gözlerle bakışı beni gerçekten korkuttu.

Gözleri, yaşamakta ısrar edişi. Balığı suyun üzerinden kıyıya çıkardım. Ancak o zaman kolum geniş ağzından kurtuldu. Hayvan kıyıya vurdu. Huck sürünerek geldi, onu solungaçlarından yakaladı ve otların arasına çekti.

"Tanrım, Jim," dedi tekrar.

Kolumdaki balçığı Mississippi'nin çamurlu suyuyla yıkadım. Huck haklıydı -balık elli ya da daha fazla kilo olabilirdi- ve onu mağarasından çıkarıp karaya çıkarmıştım ama hiçbir başarı duygusu, neşe, rahatlama hissetmiyordum. Huck, balık daha fazla çırpınmayana kadar büyük bir kafasına vurdu.

"Akşam yemeği," dedi Huck, dik durarak.

Kıyıya sırt üstü uzandım, çalı kökleri sırtıma batıyordu ve gözlerimi sanki kilitliyormuş gibi sıkıca kapattım.

Huck yakaladığımızı gören bir çocuğun heyecanını gösteriyordu. Bana sadece bir çocuk olduğunu hatırlattı. Ona verdiğim bilgiler olmadan da hayatını sürdürebilirdi ve bunun için daha kötü durumda olmazdı. Ama o anda gerçeği onunla kendim için paylaştığımı anladım. Onun bir seçim yapmasına ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 4

Elli kilo kedi balığı iki kişinin yiyemeyeceği kadar çoktur. Kendimi balığa borçlu gördüğüm için fazla yedim. Yaratığın büyük bir kısmı ziyan olacaktı, çünkü daha sonra kurutmak için vaktimiz yoktu. Huck bazı et parçalarını yapraklara sardı ve bunları yürüyüş boyunca yem olarak kullanacağını söyledi. Gün ışımasına birkaç saat kalmıştı ve gece nehir boyunca yürümeden önce dinlenmeyi tercih ettik. Sahilde kaçtığımız insanların bizi takip etmediği açıktı; onlar hayatta kalmakla çok ilgiliydiler. Beyazlar genellikle şu ya da bu şekilde hayatta kalmalarını takdir ederek zaman geçirirlerdi. Bunun nedeninin çoğu zaman hayatta kalmaya değil, sadece yaşamaya ihtiyaç duymaları olduğunu düşündüm. Hayır, şu anda beni takip etmiyorlardı ama takip edileceğime hiç şüphe yoktu, defterin çalınması da sürekli uzayan suçlar listeme eklenmişti.

Biz karanlıkta yürüdük, nehirde en azından içinde hemen yanımızda olmasa bile duyma mesafesindeydi. Huck'ın bana hâlâ kızgın olup olmadığını bilmiyordum ama konuşmadı. Buna aldırmadım, çünkü konuşamayacak kadar yorgundum, başkalarının düşüncelerini eğlendiremeyecek kadar öfkeliydim. Öfkem beni hâlâ büyülüyordu. Kesinlikle yeni bir duygu değildi, ama kapsamı, yönü tamamen yeni ve yabancıydı.

Nehre doğru ilerlemenin en akıllıca yol olmadığına karar verdim. Yumuşak zeminde izimizi sürmek ve yerimizi tespit etmek çok kolay olacaktı. "İç kesimlere doğru ilerlemeliyiz," dedim.

"Çok karanlık," dedi Huck.

Bu konuda haklıydı ve benden bir itiraz almadı ama ben de haklıydım. "O zaman dinlenmemiz ve ilk ışıkta yola devam etmemiz gerekecek," dedim.

Çocuk endişemi anlamış gibi görünüyordu. Ve böylece dinlendik. Ben derin uykuya çabucak daldım ve sanırım o da daldı, çünkü güneş çok erken doğduğunda onu uyandırmak zor oldu.

"Acıktım," dedi Huck.

"Ben de öyle ama yola devam etmeliyiz," dedim ona.

Yaklaşık bir mil batıya yürüdük ve orada kuzey-güney patikasını bulduk. Yakın zamanda o kadar çok hareket görmüştü ki takip etmekten çekindim. Acaba yeraltı demiryolunun patikasına mı rastladık diye düşündüm. Bu düşünceden birkaç dakika sonra Huck'ı çalıların arasına çektim çünkü büyük bir grubun yaklaştığını duydum.

Aynı mavi giysileri giymiş yedi adamın güneye doğru ilerleyişini izlerken Huck'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sırtlarında tüfekler, kürekler ve rulo haline getirilmiş battaniyelerle dolu çantalar taşıyorlardı. Genç ve beyazdılar.

"Bunlar asker," dedi Huck. "Tıpkı nehir teknesindekilerin söylediği gibi. Köle tacirlerinin Güney Carolina'ya saldırdığını söylediler. Bunun aylar önce olduğunu ve her şeyin böyle başladığını söylediler."

"Tüm bu silahlardan hoşlanmıyorum," dedim.

"Bazıları 'köle tacirleri' deyince sinirlendi. Birkaç adam kavgaya tutuştu. Adamlardan biri diğerinin kafasındaki dişi kırdı. İşte o zaman tekne sallandı ve parçalandı."

Askerler artık görüş alanından çıkmıştı.

"Sence hangi ?" Huck sordu.

Yaklaşan birinin sesiyle ikimiz de donup kaldık. Çocuk yüzlü beyaz bir asker görünmeden önce saklanamadık. O arkasına düşmüş dinleniyor olmalı. O

Yolda karşımıza çıktı. Vahşi gözlerle bana baktı, sonra gözlerini birkaç saniye daha Huck'a dikti. Hiçbir şey söylemedi, sadece kendini toparladı ve grubuna yetişmek için hızla ilerledi. Üzerindeki korkunun kokusunu alabiliyordum.

"Bir savaş. Buna inanabiliyor musun?" Huck söyledi. "Benden çok da büyük değildi."

Savaş düşüncesi bana pek bir şey ifade etmiyordu. Savaşın ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kimin kiminle savaşacağını ya da bunun benim için neden önemli olması gerektiğini bilmiyordum. Bunu düşünmek -daha doğrusu düşünmeye çalışmak- beni naif ve çocuksu hissettiriyordu. Huck'ın savaş fikrine duyduğu çocuksu ve romantik hayranlık bile onun benden daha fazla şey anladığını gösteriyordu. Düşünebildiğim tek şey kuzeye doğru ilerlemeye devam etmem gerektiğiydi.

"Onları takip etmek istiyorum," dedi Huck. "Eminim bir savaşa ya da başka bir şeye gidiyorlardır."

"Kuzey," dedim.

"Bana sahip değilsin," dedi Huck.

Yüzünü, çenesini inceledim. "Hayır, Huck, sana sahip değilim. Umarım kimse de sahip olmaz. Bundan hoşlanmazsın. Lütfen benimle kuzeye yürür müsün?"

"Neden?"

"Çünkü güvende olduğunu bilmek istiyorum. Bayan Watson ve Yargıç Thatcher ile güvende olacaksın."

"Peki ya sen? Teslim olacak mısın?"

"Hayır, evlat. Koşmaya devam edeceğim. Onları satın alamayacağıma göre, Sadie ve Lizzie'yi bulacağım ve özgür bir eyalete koşacağız."

"Hangi eyalet bu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Illinois, belki. Belki de Kanada'ya kadar gideriz."

"Ve beni götürmeyi düşünmüyordunuz," dedi. "Oğlunu neden yanına almadın?"

"Sen zaten özgürsün," dedim ona.

"Belki ben de savaşa katılırım," dedi. "Bunu yapmakta özgürüm, değil mi? Ne istersem yapabilirim."

"Sanırım bu doğru. Söyle bana, hangi taraf için savaşırdın?"

"Pek sanmıyorum. Adamlar mavi ceketlerinin içinde çok şık görünüyorlardı. Acaba hangi taraftalar?"

"Bir taraf benim için diğeriyle aynı. Bir taraf köle tacirlerine karşı, bana söylediğin bu. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum. Köle satan insanlar mı yoksa köle sahibi olan insanlar mı?"

"Ne fark ki?" Huck sordu. "Fark eder mi bilmiyorum."

"Bir savaşta savaşmak için," dedi. "Hayal edebiliyor musun?"

"Bu, her gün ölümle yüzleşmek ve diğer insanların sana yapmanı söylediği şeyleri yapmak anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Sanırım."

"Evet, Huck, hayal edebiliyorum."

Huck az önce geçen askerlerin izlerini, sanki bir anlamları varmış gibi inceledi.

"Sanırım nehre giden yolu bulmalıyız ki nerede olduğumuzu görebilelim," dedim. "Bu dereler kafamı karıştırıyor. Bu patikanın nereye gittiğini Tanrı bilir; bildiğimiz kadarıyla bir daire de olabilir."

"Hannibal'a döndüğümüzde ne yapacaksın?" Huck sordu.

"Orada olduğumu kimseye söylemezseniz, Sadie ve Lizzie ile birlikte gitmeye çalışacağım. Saklanıp doğru zamanı bekleyeceğim. Para bulamam, bulsam bile bir köle köle satın alamaz. Kölelerin kendilerini satın aldıklarını duymuştum. Ama ben bir kaçağım."

"Ve beni bırakacak mısın?" diye sordu. "İyi olacaksın."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Dediğim gibi, güvende olacaksın. Bayan Watson seni seviyor. Hepsi seni seviyor. Yargıç Thatcher bile seninle ilgilenmek istiyor."

Huck sessizleşti ve gözlerini dikti.

"Ne istiyorsun? Bizimle birlikte kaçmak mı istiyorsun? Köle olarak mı geçmek istiyorsun? Sana bunu istemediğini söyleyebilirim. Kimse bunu istemez. Bunda macera yok, Huck."

"Ama söylediklerin doğruysa, yani babamsan, o zaman seninle olmam gerekmez mi?"

"Pap Finn'in babanız olduğuna inandığınızda, onunla birlikte olmak zorunda olduğunuzu mu düşündünüz? Bunu bir düşün."

"İçten içe öyle olmadığını biliyor olmalıydım," dedi çocuk. "Bunu bana uzun zaman önce söylemediğine inanamıyorum."

"Bir babanın görevi çocuklarının güvende olduğundan emin olmaktır, değil mi?" Böyle basmakalıp sözler söylediğim için kendimi kötü hissettim. Aslında benim ya da bir başkasının ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Huck cevap vermedi.

"Hadi nehri bulalım. Bunu sonra hallederiz." Sık çalılıkların arasından doğuya doğru ilerledim.

Nehirde kaybolmakla ilgili sorun, her şeyin güneye bakarken kuzeye baktıklarından farklı görünmesiydi. Sanki iki farklı su kütlesi gibiydi. Mississippi aslında birçok farklı nehir gibi görünüyordu. Seviye sürekli yükseliyor ya da alçalıyordu. Tortu etrafa itiliyor, barların ve rafların yerleri değişiyordu. Adalar şekil değiştiriyor, bazen tamamen sular altında kalıyor ve eski çıkıntılar kaybolurken yenileri bir gecede ortaya çıkıyordu. Sonuç olarak nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Çalacak bir tekne aramak için bir neden yoktu, çünkü nehirde küreklerle savaşmak yürümekten daha yavaş ve çok daha

çaba. Böylece, yine yürüdük, nehir her zaman görüş alanımızda olmasa da sağımızdaydı.

BÖLÜM 5

EĞER BİRİ Cehennemi evi olarak biliyorsa, o zaman cehenneme dönmek eve dönüş müdür? Cehennemde bile, böyle bir yer olsaydı, kişi

Ateşin biraz daha serin olduğu, kayaların biraz daha az sivri olduğu yerleri bilirdim. İşte benim cehennemim de böyleydi. Ailem vardı ve kötü şeyler, lağım çukuru, devriye gezen gözetmen vardı. Huck ve ben gece vardık, Jackson Adası'na bakan sahilde uyuduk. Kendimizi o mağarada konuşlandıralı çok uzun zaman olmuş gibi hissediyordum. Huck'ın babası öldüğü için bu ormanda korkacak daha az şeyimiz varmış gibi hissediyorduk ama tabii ki bu doğru değildi. Kaçak olarak ve belki de adam kaçırma, hırsızlık ve cinayet suçlarından aranıyordum. Gün batımından çok sonra köle mahallesinin kenarına geldik. Ateş her zaman yandığı yerde yanıyordu ama etrafında pek kimse durmuyordu.

Huck'a, "Bayan Watson'ın evine koş," dedim.

"Seninle kalacağım," dedi.

Çocuk beni avludan geçip evime doğru takip etti. Oradaki dünya değişmiş gibiydi, en son oraya gittiğimde olduğundan farklıydı. Bir durgunluk vardı ve endişelenmeye başladım. Adımlarımı hızlandırdım.

"Jim?" Doris'ti. Aramızdaki mesafeyi kapatırken bana baktı. "Jim mi? Aman Tanrım. Nerelerdeydin sen?" Huck'ı görmek için bana baktı ve sorusunu tekrarladı. "Aman Tanrım. Bunca zamandır neredeydin?"

"Tanrım, sen de mi Doris?" Huck söyledi.

"Neler oluyor?" diye sordum. Dünyanın Mississippi'deki tüm sular gibi üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum.

Doris'in gözleri kulübemin kapısına kaydı ve sonra tekrar bana döndü.

Kapıyı ittim. Bir kadın ateşin başında duruyordu, sırtı bana dönüktü. Uzak köşedeki palette bir adam yatıyordu. İçime bir öfke dalgası düştü. Sadie'ye yeni bir koca atanmış olabilir miydi? Bu şekilde olabilir miydi?

Kadın bana döndü. O Sadie değildi. Bu gerçek beni hem rahatlattı hem de endişelendirdi. Adam şimdi ayaktaydı. Uzun boylu ve genişti.

"Siz kimsiniz?" Kadına sordum.

Huck'a baktı, uzun bir süre gözlerini ondan ayırmadı. "Ben Katie. Bu da Cotton." Adamı işaret etti.

"Sana anlatmaya çalışıyordum Jim," dedi

Doris. "Sakin ol," dedim. "Çocuk biliyor."

"Oğlum neyi biliyor?" Doris söyledi.

"Dilimiz hakkında," dedim.

Doris iç çekti. "Bu güzel bir karmaşa."

"Bana ne söyleyecektin Doris? Bana ne söyleyecektin?"

"Sadie ve Lizzie," dedi.

"?" Küçük kulübeyi tekrar taradım.

Kadın Doris'e baktı ve sonra gözlerini toprak zemine .

"Doris?"

"Jim, onlar satıldı."

Sözlerini net bir şekilde duymuştum ama "Ne?"

dedim. "Satıldılar."

Sonrasında ne olduğu hafızamda bulanık ama dizlerimin üzerine çöktüğümü hatırlıyorum. Ağladım, gerçekten ağladım. Huck'ın bana sarıldığını fark ettim. Ellerinden onun endişesini hissedebiliyordum. Kafamı kaldırdığımda Doris, Katie ve Cotton'ın şaşkın yüzlerini gördüm. Hiç böyle bir keder hissetmemiştim.

"Onları kim aldı?" Ben sordum.

Tabii ki bilmiyorlardı ve bana hiçbir şey söyleyemezlerdi.

"Hangi , Doris? Hangi yöne gittiler?
onları?"

Doris başını salladı. "Ama birlikte gittiler," dedi. "Bu iyi bir şey Jim. Onları ayırmamışlar. Bu iyi bir şey, değil mi? Gözetmen Hopkins geldi ve onları aldı, sonra da gittiler."

Huck'ın yüzüne baktım. Sanırım hayatında ilk kez beni gerçekten görüyordu.

"Huck, bana yardım etmelisin," dedim. "Biri bana yardım etmeli." Hiç bu kadar ağlamamıştım. "Huck?"

"Ne yapabilirim?" diye sordu. Gözleri benimkiler kadar kırmızı ve ıslaktı. "Ben sadece bir çocuğum."

"Yaşadıklarından sonra mı?" Dedim ki. "Sen bir erkeksin, Huck. Onları kimin aldığını ve nereye gittiklerini bulabilirsin."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Sen akıllısın. Bir yolunu bulursun. Sadece sor. Herhangi birine, sor. Yargıç Thatcher'ın masasındaki kağıtları karıştır ve bir satış faturası bul. Bayan Watson'ın tüm işleriyle o ilgileniyor. Aklınıza ne gelirse. Bunu bir macera olarak düşün."

Bu çocuğun hoşuna gitti, çünkü birdenbire yine bir çocuk olmuştu. "Belki Tom bana yardım eder."

Başımı salladım.

"Burada kalamazsın Jim," dedi Doris. "Sen aranan bir adamsın. Seni bulurlarsa, kesinlikle ipe çekerler."

"Bu doğru," dedi Cotton. "Seni gerçekten çok istiyorlar. Her türlü suçtan dolayı. Konuştuklarını duydum." İri adam benden biraz korkmuş gibiydi. Görünüşe göre korkutucu ünüm yerleşmişti.

"Huck," dedim, "Bayan Watson'a git ve ona ölümden dönüş yolunu bulduğunu söyle. Ve o nehir gemisi parçalandığında beni boğulurken gördüğünü söyle. Ona iyi bir hikaye anlat."

"Yalan söylememi mi istiyorsun?" Huck sordu.

"Evet, yalan söylemeni istiyorum. Ona öldüğümü söyleyip bunun doğru olmasını sağlayamazsın. Evet, yalan söylemeni istiyorum. Sıkı yalan söyle. Şimdi git."

Cotton, Huck'ın koşarak çıkışını izlerken başını eğdi. "Beyaz bir krakere böyle emirler göre gerçekten kötü bir adam olmalısın. Çocuk bile olsa."

Katie ve Cotton'a, "Evinize zorla girdiğim için özür dilerim," dedim. "Zor bir dönemden geçtim."

Başlarıyla onayladılar.

"Ateşinizin yanında bir süre uyumamın sakıncası var mı?" Kendisi için değilse bile Katie için korktuğunu söyleyebilirdim. "Sorun değil. Ormanda uyuyacak bir yer bulabilirim."

"Aç mısın?" Katie sordu. Cotton'un elini tuttu. "Hayır, sadece yorgunum."

"Sırrını saklamaya çalışacağız," dedi Doris. "Gözden uzak durmalısın. Eğer gözetmen seni görürse, ölürsün."

"Ve biz de," dedi Cotton.

"Biliyorum," dedim.

Doris içini çekti ve kapıdan dışarı bir göz attı.

"Tamam, Doris. Teşekkür ederim." Katie ve Cotton'a baktım. "Beni bulamayacaklar. Söz veriyorum."

Cotton başını salladı.

Alevlerin yanındaki toprak zemine uzandım. Sıcaklık uyuşturucuydu, tam da ihtiyacım olan şeydi. Yanan yeşil odun kokusu ihtiyacım olan aşinalıktı. Gözlerimin kapandığını hissettim. Biri üzerime bir yorgan örttü.

BÖLÜM 6

"NOUS DEVONS CULTIVER notre jardin." Bunu bana tanımadığım zayıf bir çocuk söyledi. Çocuk gözleri kısıktı ve beyaz görünüyordu.

"Özür dilerim, Fransızca bilmiyorum," dedim. "Ama yine de rüyanızda konuştum."

"Ama yine de tanıdınız," dedim küçümseyerek. "Sanırım hiç tanımadığım birini rüyamda tanımam da mümkün." İkinci bakışta, konuşmacının ne bir çocuk ne de beyaz görünümlü olduğunu görebiliyordum. Bu rüyanın beni nereye götürdüğünü görmek için ayağa kalktım. Yemyeşil bir vadiye bakan geniş bir ağaca, belki de canlı bir meşeye yaslandım. Sığırlarla dolu bir çayır vardı. Kuşlar oturduğum yerden daha alçakta uçuyordu. "Güzel," dedim.

"Ailenin aşağıda bir yerlerde olduğuna inanıyor musun?" Gözlerimi diktim. "İnanıyorum."

"Ve onları bulacağını mı düşünüyorsun?" "Bulacağım."

Güldü. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bilmiyorum. Umut mu? Umut komiktir. Umut bir plan değildir. Aslında, sadece bir hile. Bir hile." Bu kelimenin sesini sanki hoşuna gidiyormuş gibi uzattı. "Bu elinize bakarken diğer eliniz kıçınıza bir sopa sokuyor. Sivri bir . Yük taşıyabildiğin için seni istediklerini sanıyorsun. Çivi çakabildiğin için seni istediklerini sanıyorsun. Seni istiyorlar çünkü sen parasın."

"Ne?"

"İpoteklisin, Jim. Bir çiftlik gibi, bir ev gibi. Gerçekten, banka senin sahibin. Bayan Watson bir senet alıyor, senin değerini söyleyen bir kağıt parçası ve sen bu durumda yaşamaya devam ediyorsun. Yaşamaya. Bankanın varlıklarının bir parçasısın ve bu yüzden dünyanın dört bir yanındaki insanlar senin yaralı siyah derinden para kazanıyor. Anladın mı? Kimse seni özgür istemiyor."

"Birinin var. Bir savaş var."

Başını salladı. "Belki köle olmayacaksın ama özgür de olmayacaksın."

"Kimsin sen?"

"Benim adım Cunégonde."

Aşağıdaki vadiye, onu ikiye bölen bir dere klişesine baktım. "Ve yine de hikâyenin sonunda geri dönüyorsun."

"Ne istiyorsun?"

-

"SAKLAN!"

Uyandığımda Katie'yi bana fısıldayarak bağırırken buldum. "Saklan!" Kapıya baktı. "Gözetmen geliyor. Şu fıçının arkasındaki köşeye geç. Çabuk ol." Elimden geldiğince hızlı bir şekilde toprakta sürünerek gölgelere doğru ilerledim. Katie bir saman süpürgesi kaptı ve izimi sildi.

Katie kapı açılmadan önce bile korkmuş ve geri çekiliyordu.

Gözetmen Hopkins kapıdan içeri girdi. Elini tel tel saçlarında gezdirdi.

"Cotton burada değil, Mistuh Hopkins." Katie titredi.

"Hayır, buraya Pamuk'u görmeye gelmediğimi biliyorsun. I Cotton'ın nerede olduğunu biliyorum." Terli gömleğinin bir düğmesini açtı, gözlerini kadından ayırmadı. "Eteklerini yukarı çek, kızım."

Katie'nin bana doğru baktığını hayal ettim ama o sadece ona değil her yere bakıyordu.

"Eğil kızım." "Lütfen,

Mistuh Hopkins."

Etlerinin birbirine çarpması korkunç, mide bulandırıcı, her an her kulak için kötü bir müzikti. Katie durması için ona yalvardı. "Bir daha olmaz. Bir daha olmaz." Yüzünü masanın sert tahtasına bastırarak ağladı.

Zihnimde onun yardımına koşuyor, canavarı kafasından yakalıyor ve bir çıt sesi duyana kadar çeviriyordum. Zihnimde. Dünyada ise gölgelerde kaldım. Eğer o adamı öldürürsem, eğer o adama saldırırsam, eğer o adam tarafından fark edilirsem, o zaman tüm köleler cezalandırılacak, bazıları belki de öldürülecekti. Ve beyaz adamlar Katie'ye bunu yapmak için yine geri döneceklerdi. Genç Katie'nin yüzünde Sadie'mi gördüm. Çocuğumu gördüm. Başka tarafa bakmadım. Öfkeyi hissetmek istedim. Öfkemle arkadaş oluyordum, sadece onu nasıl hissedeceğimi değil, belki de nasıl kullanacağımı da öğreniyordum.

"Yok kızım," dedi Hopkins. Beyaz hayvan üstünü örttü ve kulübeden dışarı çıktı.

Katie kıyafetlerini düzeltirken saklandığım yerden çıktım ve ateşin yanına oturdum. Yığından aldığım bir çubuğu alevlerin içine attım.

Ona üzgün olduğumu söylemek istedim ama bu gerçekten bir anlam ifade etmiyordu. İkimiz de nerede olduğumuzu biliyorduk ve başka bir şey bilmediğimizi de biliyorduk. Onun, benim, hepimizin bu dünyada sonsuza dek çıplak olduğumuzu biliyorduk.

-

COTTON kulübeye girdi ve ben ayağa kalktım. Havada bir koku aldığını ya da Katie'den belirgin bir işaret gördüğünü söyleyemem ama omuzları çöktü. O ve ben

Bir bakış attılar ve ben de onun yanından kapıya doğru yürüdüm. Etkileşimlerini görmek için dönmedim, sözlerini ya da seslerini dinlemedim. Alacakaranlıkta dışarı baktım, kimseyi görmedim ve oradan ayrıldım.

Kulübelerin arasından gizlice geçip sık ormanın kenarına ulaştım ve benim için en iyi yerin Jackson Adası olduğunu fark ettim. Oradaki mağarayı biliyordum, orada balık tutabilirdim, Huck'ın ailemle ilgili bilgilerle dönmesini bekleyebilirdim. Doris'e ya da kimseye nereye gittiğimi söylemedim. Bilmeleri hem benim için hem de onlar için felakete davetiye çıkarmaktı. Öğrendiğim kadarıyla muhtemelen güvenilemeyecek, durumlarından hoşlanan birkaç köle bile vardı. Katie ve Cotton'un evinde bir gece bile saklandığım için utanç duydum. Hayatlarından endişe etmeleri için onlara yeni bir sebep vermiştim.

Huck gelip de beni köle odasında bulamadığında, adadaki mağaramızı kontrol etmesi gerektiğini bilecekti. Tabii Bayan Watson, Yargıç Thatcher ve diğerleri ölümden olağanüstü dönüşünden sonra ona bir dakika izin verirlerse.

Nehre girdim ve alacakaranlıkta kanalı yüzerek geçtim. Geceleyin sık çalılıklar arasında, havanın ve hafızanın değiştirebileceği arazide sürünme riskine girmek yerine kumsalda uyudum. Günün ilk ışıklarıyla birlikte birinin izini buldum ve tek bir yayın balığı çaldım.

Biraz zorlukla, birkaç yanlış adımla ve bir pamukağız yüzünden yoldan saparak mağarayı buldum. İki taş ve kuru yosunla ateş yakmak iki saatten fazla zamanımı aldı. Bardağımı patika boyunca bir yerde kaybetmiştim. Balığı pişirdim ve beklemeye koyuldum. Kalemimin ağırlığını hissettim. Hayatta kalmıştı.

BÖLÜM 7

Takip eden dört günün sürünerek geçtiğini söylemek büyük bir eksiklik olur. Zorla çalıştırma günleri her zaman haftalar sürerdi. Yirmi dakikalık kırbaçlamalar aylar sürerdi. Bizi bağlayan görünmez perdede bir yırtık oluşmasını beklemek yüzyıllar gibi gelirdi. Aslında yüzyıllardı. Ama ailemin nerede olduğuna dair bir haber için bu bekleyiş sonsuzdu, ölü boşluklar ölü ayrılıyordu. Kimse adayı rahatsız etmemişti. Orada kimse için bir şey yoktu. Sadece arada bir geyikler. Rakunlar anakarada olduklarından daha fazla değildi ve yılan isyanıyla karşılaşma riskini neden göze alalım ki? Beyaz adamlar ara sıra ateş yakmak, şu ya da bu plajda sarhoş olmak ve nehir teknelerinin geçişini izlemek için geliyorlardı. Balık tuttum, yedim, uyudum, düşündüm ve yazdım. Düşüncelerimi genişletmek için yazdım, kendi hikayemi yakalamak için yazdım, bir yandan da bunun mümkün olup olmadığını merak ediyordum. Katie'nin tecavüz sahnesi uykumu kaçırdı. O adamdan nefret ediyordum. Müdahale etmediğim için kendimden nefret ediyordum. Adaletsizliğin kesin misillemesi olmadan adaleti uygulamama izin vermeyen dünyadan nefret ediyordum. Karıma böyle bir şiddetin uygulanmış olmasından ve kızıma da uygulanacak nefret ediyordum. Gözetmenin Katie'ye dönecek olmasından nefret ettim. Tekrar ve tekrar.

Ve sonra bir sabah, beyaz adamlardan oluşan bir kayığı izledim. tercih ettikleri sahili terk ettiler. Geride bir kano ve onunla birlikte gözetmen Hopkins kaldı. Yaktıkları ateşi körükledi ve gruptakileri şişeden çıkarmaya devam etti.

başlamıştı. Orada olduğumu kimse bilmiyordu. Adada sarhoş bırakılmıştı. Kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Birlikte , belki de tecavüzleri ve diğer suçları hakkında konuşuyorlardı. Öfkemi buldum ve körükledim. Fırsat kavramını düşünürken etrafımdaki ormanın sessizliğini bir tampon olarak kullandım. Orada olduğumu kimse bilmiyordu. Beyaz bir kadına tesadüfen bakan genç bir köleyi hatırladım. Ona adını veren ipin ucu, yıllarca diğerlerine bir uyarı olarak ağaçta bırakılmıştı. Yüzünü ölümün dondurduğu haliyle hatırladım. Öldürüldüğü için bir çocuğa daha az benzemiyordu. Hopkins'in, tabancalarından çıkan kurşunlar çocuğun cesedini bulamadığında arkadaşlarını kötü nişancı oldukları için azarladığını hatırladım.

Ona yaklaştığımda öfkem çiçek açtı. O
Yarı uykulu, hala sarhoş, şarkısını mırıldanıyordu. Yanındaki tabancayı yerden aldım ve beyaz adamların yaptığını gördüğüm gibi pantolonumun içine koydum. Ateşin üzerine bir kütük koydum ve alevler yükselene kadar bir tane daha koydum. Isı duvarı onu rahatsız etti ve alevlerin arasından beni görmek için uyandı.

"Kim o?"

"O sadece bir zenci, Mistuh Overseer, suh."

"Ne zencisi? Seni tanıyor muyum?"

"Beni tanıyorsun, suh," dedim.

"Öyle, değil mi?" Eli yere düştü, tabancasını aradı.

"Silahın burada." "Ver onu bana,"

dedi.

"Korkuyor musun, suh?"

"Silahımı ver, zenci."

"Neden silaha ihtiyacın , Müfettiş Hopkins? Seni vuracağımdan mı korkuyorsun?"

"Zenci, sen deli misin?"

"Hangi cevap seni daha çok korkutur?"

"Ne?"

"Aslında basit bir soru Hopkins. Hangisi seni daha çok korkutur? Deli bir köle mi yoksa aklı başında olan ve sizi açıkça gören bir köle mi?"

"Sen köle değilsin, konuşuyorsun. Kimsin sen?"

Yüzümü ateşe doğru eğdim.

"Zenci Jim?"

"Bedenen," dedim. "Bunu tercüme edeyim. Yessuh, benim, Gözetmen Hopkins." Durakladım. "Suh."

"Hey, bütün bunlar ne hakkında?"

"Şimdi sana doğru yürüyeceğim. Kımıldarsan seni vururum. Eğer bir şeye inanırsan, buna inanırsın. Şimdi kıpırdamadan otur."

Hopkins titriyordu. Sarhoş olup rüya gördüğüne inanmak istiyordu. Ateşin etrafında ona doğru yürüdüm. Gözleriyle beni takip etti. Silahına dokunmamıştım, kabzası belimde görünüyordu. Arkasına, sırtını destekleyen kayanın arkasına yaklaştım. Kolumu yavaşça boynuna doladım, çenesi dirseğimdeki kıvrıma yaslandı ve baskı uyguladım.

"Bu dakikaların boşa gitmemesi için, Gözetmen Hopkins, tecavüz ettiğiniz kadınları düşünmenizi isteyeceğim. Katie'yi düşünün. Onun korkusunu, sesini, durman için sana yalvarışını düşün." Boynunu sıkıca kavradım. Onu orada tutan fiziksel gücümden daha fazlasıydı. Benden daha fazlasıydı. Bacaklarını tekmeledi. "O kadınları görebiliyor musun, Mistuh Hopkins, suh. Şu anda onları görebiliyor musun?"

Konuşmaya çalıştı.

Onu hafifçe serbest bıraktım. "Neydi o?"

"Zenci, sen deli misin?"

"Muhtemelen. Söylesene, Katie'ye tecavüz etmenin hangi kısmı hoşuna gitti? Yumuşak kahverengi teni mi? Onun tatlı kokusu mu?" Sıktım

Tutuşum. "Hissedilir korkusu mu? Evet, buydu. Onun korkusu. Onun böyle ağlaması hoşuna gitti, değil mi? Bana anlatabilirsin."

Daha fazla tekmeledi. Sıktım. Büktüm. Nefesim ölçülü ve derindi. Ateşi tekmelerken ayakları çılgına döndü, korlar uçuştu. Ve sonra her şey sessizleşti. Tekme yok. Söz yoktu. İşediğini görmek için yere baktım. Belki de çiş değildi.

"Bu utanç verici olmalı," dedim.

Ağzından tükürükler saçıldı.

"Öleceksin, Hopkins. Ve bunun hangi zevk alıyorum biliyor musun? Sen biliyor musun? Tahmin et."

Hopkins kollarını salladı ve yine çılgınca tekmeledi. Saçının ekşiliğini kokladım ve bundan hoşlanmadım. Tekmeleri yavaşladı.

"Bu senin korkun değil. Böyle düşündüğünü biliyorum. Gerçekten umursamadığım gerçeği. İşin en güzel yanı da bu, umurumda olmaması." Ölmüş olması ve bu son sözleri duyamayacak olması umurumda değildi. Onun bir önemi yoktu.

Hopkins'i kanoya doğru sürükledim. Sivri bir taşla kanonun gövdesinde bir delik açtım. Adamı botun içine attım. Tabancasını teknede yanına koymayı düşündüm. Ağırlığını hissettim ve böyle bir şeyin genç Sammy'ye ne yaptığını hatırladım. Tekneyi akıntıya bıraktım. Akıntıya kapılıp batışını izledim.

BÖLÜM 8

DAHA FAZLASI GÜNLER GEÇTİ. I baktı için sesler içinde Rüyalarımda ne gördüğümü anlamaya çalışıyordum.

Bitti. Elbette, bir açıdan her şey çok basitti. İntikamımı almıştım. Ama kimin için? Bir eylem için mi, yoksa birçoğu için mi? Bir adamdan mı, birçok adamdan mı, yoksa dünyadan mı? Kendimi suçlu hissetmeli miydim diye düşündüm. Eylemimden biraz gurur duymalı mıydım? Cesurca bir şey mi yapmıştım? Kötü bir şey mi yapmıştım? Kötüyü öldürmek kötülük müydü? Gerçek şu ki umurumda değildi. Bu ilgisizlik beni kendim hakkında düşünmeye itti - neden bir şey hissetmediğimi ya da hissetmekten aciz olup olmadığımı değil, başka neler yapabileceğimi merak ediyordum. Bu tamamen kötü bir duygu değildi.

-

Çıngıraklı yılan ısırığından iyileşirken uzandığım yaprak yatağında yatıyordum. Hannibal'daki kilisenin çan çok uzaklardan duyabiliyordum ve bugünün Pazar olduğunu biliyordum. Uzun zamandır hangi gün olduğunu bilmiyordum. Mağaranın ağzına gittim ve mavi kuşları dinledim. Kuru yaprakların üzerinde ayak sesleri duydum. Sık çalıların arasına daldım ve .

"Jim?" Huck'tı.

"Huck. Beni bulacağını ."

"Yemin ederim beni şahin gibi izliyorlardı. Yalnız başıma işeyemiyordum bile. Kiliseden gizlice kaçtığım için şimdi kurtuldum."

"Hadi oturalım. Karşıya kürek çektiğini gören oldu mu?"

"Sanmıyorum," dedi çocuk. "Kimseye bir şey söylemedim. Bana elli kere sordular, eğer bir kere sordularsa, seni görüp görmediğimi sordular ve ben her seferinde hayır dedim."

"Öldüğümü söyleyeceğini sanıyordum," dedim. "Seni öldüremedim," dedi çocuk.

"Teşekkür ederim, Huck."

"Bana nerede olduğumu sordular, ben de anlattım. Onlara Kral'ı ve Bilgewater'ı anlattım. Onlara nehir teknesinin nasıl havaya uçtuğunu anlattım. Bunu duymuşlardı. Bir kölenin başka bir köleyi çaldığını duymuşlardı. O sen miydin Jim?"

"Başka ne var?" Ben sordum. "Sadie ve Lizzie'yi sordun mu?"

"Denedim ama denediğimde bana tuhaf tuhaf baktılar. Hopkins adındaki gözetmen biliyordu. Graham çiftliği hakkında bir şeyler söyledi ama nerede olduğunu bilmiyorum. Şimdi ortadan kayboldu."

"Kayboldu mu?"

"Kalktı ve ortadan kayboldu, diyorlar. Biri teknesini bulmuş. Belki de nehir onu yakalamıştır." Huck yüzümü inceledi.

"Onu hatırlıyorum," dedim. "Kırbaçla her zaman hazırdı."

"Yargıç Thatcher onun sarhoş olduğunu ve sarhoş insanların nehirde yaptıklarını yaptığını düşünüyor. Nehre düştü ve boğuldu."

O elimdeyken Hopkins'i sorgulamayı düşünmediğim için kendime kızgındım. Duygularımın, özellikle de öfkem ve intikam ihtiyacımın beni alt etmesine izin vermiştim. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğime yemin ettim. O andan itibaren kontrolümü asla kaybetmeyecektim.

"Umarım seni asla bulamazlar," dedi Huck. "Mississippi'de boğulmuş olmayı dileyeceksin."

"Evet?"

"Seni iki kez asmak istiyorlar."

Başımı salladım. Hayatım boyunca olduğumdan daha fazla korkutulamayacağımı fark ettim.

Uzun bir süre sessizce oturduk.

"Balık avı nasıl gidiyor?" Huck

sordu. Omuz silktim.

"Tek balık tutmama bile izin vermiyorlar." "Savaş

nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Hâlâ gidiyorum. Yargıç Thatcher askere gitmek için çok genç olduğumu söylüyor."

Kuzeyli beyazların köleliğe karşı duruşunu düşündüm. Bu kurumu sona erdirme arzusunun ne kadarı beyazların suçluluk duygusunu ve acısını bastırma ihtiyacından kaynaklanıyordu? İzlemesi çok mu zordu? Bu uygulamaya izin veren bir toplumda yaşamak Hıristiyan hassasiyetlerini rencide ediyor muydu? Savaşlarının nedeni ne olursa olsun, köleleri özgürleştirmenin tesadüfi bir öncül olduğunu ve tesadüfi bir sonuç olacağını biliyordum. "Henüz bir taraf seçmedin mi?" diye sordum.

"Birlik," dedi.

"Kölelikten yana mı yoksa karşı

mı?" "Köleliğe karşılar."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, Huck. Şimdi, onlar seni özlemeden geri dönsen iyi olur. Buralarda dolaşan bir arama ekibine ihtiyacım yok."

Çocuğu sahile kadar yürüttüm ve ağaçların arasından kürek çekişini izledim. Graham çiftliği. Nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

BÖLÜM 9

O GECE, kambur bir ayın altında, çamurlu kanalı yüzerek geçtim, erzaklar, not defteri ve bir bohçaya sarılmış ve başımın üzerinde tutulan tabanca. Jackson Adası'na geri dönmeyecektim. Gece farklı bir hayvan, kendi mevsimi gibi geliyordu. Sesim, kafamın içinde bile, diyaframımda kökünü bulmuş, gür ve yuvarlak hale gelmişti. Kalemim yeni kurumuş defterimin sayfalarını daha sıkı kavramıştı. Daha net, daha uzağı, daha ileriyi görüyordum. Adım kendimin olmuştu.

-

Güneş kaybolur kaybolmaz HANNİBAL'de ölüm sessizliği hakim oldu. Sivrisinekler beni rahatsız ediyordu. Gölgelerde kalarak Yargıç Thatcher'ın evine doğru ilerledim. Sesime köpekler havlıyordu ama köpekler her zaman havlardı. Yargıcın köpeğini tanıyordum ve o da beni tanıyordu, bu yüzden iri ve tembel başını kaldırıp bana bir bakış attıktan sonra tekrar yere bırakmaktan başka bir şey yapmadı. Bir kölenin kullanabileceği tek kapı olan arka kapı açıktı, Hannibal'daki tüm kapılar gibi. Bohçamdaki tabanca inanılmaz derecede ağır geliyordu ve bu ağırlık beni korkutuyordu. İçeri süzüldüm ve mutfağa doğru ilerledim. Yerdeki kalaslar ses çıkarıyordu, ama bu sesler kimsenin dikkatini çekmeyecek kadar evin oturuşuna benziyordu. Yargıcın kütüphane odasına girdim. Durdum, kitapların küflü kokusunu, pipo tütününü içime çektim, havadaki kâğıt tozunu hissettim. Bu odaya birçok kez gizlice girmiştim.

daha önce bir köşeye saklanıp okumuştum. Ama bu gece değil. Bu gece masaya oturdum ve kitapları sanki yemeye vakit olmayan bir yemekmiş gibi hissettim. Lambanın yanında kibrit buldum ve yaktım. Kibritleri cebime attım. Bir çanta buldum ve ihtiyacım olanı almaya karar verdim. Kitaplar, kibritler, birkaç kalem. Bir harita buldum ama nasıl okunacağını bilmiyordum. Yine de paketledim. Çekmeceleri açtım. Graham çiftliğinin nerede olduğunu ve dolayısıyla ailemi nerede bulacağımı bana söyleyecek olan satış belgesini arıyordum. Öyle bir kağıt bulamadım.

Bir gölge ve ardından bir figür kapı aralığını doldurdu. Bu Yargıç Thatcher'dı. "Kim var orada?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemedim ama sandalyesinde dimdik oturdum. Bir adım öne çıktı. "Bir zenci mi?" dedi.

Yine de sessiz kaldım.

"Evlat, o sandalyede oturmak için mükemmel, olağanüstü bir nedenin olsa iyi olur," dedi.

Elim bohçamın içine kaymış ve tabancayı bulmuştu. Onu elime aldığımda bu tür şeyler hakkındaki cehaletimi hatırladım. Sadece hangi ucunun tehlikeli olduğunu biliyordum. Ancak, böyle bir şeyin sivri ucu yüksek sesle konuşur ve namluyu yargıca doğrulttuğumda, izinde durdu.

"Jim?"

"James," dedim.

"Oğlum, seni Salı hariç her gün linç edecekler," dedi.

Yüzündeki öfke ifadesi kafamı o kadar karıştırmıştı ki tabancanın namlusunu indirdim. Yavaşça yaklaştı. Onu silahla tekrar tehdit etmeden, "Lütfen, bunu yapma" dedim.

Durdu. inceledi ve sonra sanki yardım istiyormuş gibi arkamdaki pencereden dışarı baktı. "Ne yapıyorsun?

Burada mı?"

"Karım ve kızım nerede? Onların satışıyla sizin ilgilendiğinizi biliyorum. Nereye götürüldüklerini bilmem gerekiyor."

"Neden konuşuyorsun?" "Kafa

karıştırıcı, değil mi?" Dedim.

"Köleler satılır. Böyle şeyler olur," dedi.

"Kim aldı onları?" Başımı eğdim. Tabancayı tekrar ona doğrulttum. "Otursana." Masanın önündeki sandalyeye başımla işaret ettim.

Oturdu. "Neden konuşuyorsun?"

"Sana bir tabanca doğrultuyorum ve ailemin nerede olduğunu soruyorum ve sen benim konuşmamla mı ilgileniyorsun? Neyin var senin? Graham çiftliği nerede? Oradalar, değil mi?"

"Evet," dedi. "Çiftlik Edina'da."

Başım dönüyordu. Kelimeyi duydum ama hiçbir anlamı yoktu. "Neresi orası? Başka bir eyalet mi?"

"Edina, Missouri," dedi.

Haritayı yere attım ve masanın üzerine yaydım. "Bana burada nerede olduğunu göster."

İşaret etti.

Kağıdın renklerini, çizgilerini taradım. MISSISSIPPI NEHRİ açıkça yazılıydı. "Nehri görüyorum," dedim. "Bana şu anda nerede olduğumuzu göster."

"Tam buradayız," dedi parmağını koyarak. Bir şeyler

hissetmiştim. "İşaretle."

Bir kalem aldı, kuyuya daldırdı ve Hannibal ile Edina'yı daire içine aldı. Hannibal kâğıtta etiketlenmişti ama Edina etiketlenmemişti.

"Edina neden burada yazmıyor?"

Dedim. "Okuyabiliyor musun?" diye

sordu.

"Neden burada yazmıyor?"

"Yeni bir yerleşim yeri."

"Ne kadar uzakta?"

"Zenci, başın tahmin edebileceğinden daha büyük belada," dedi.

"Neden başımdaki belayı tahmin edemeyeceğimi düşünüyorsun ki? Bana işkence ettikten, içimi boşalttıktan, hadım ettikten ve beni yavaş yavaş yanarak ölmeye terk ettikten sonra, bana yapacağın başka bir şey var mı? Söyleyin bana Yargıç Thatcher, hayal edemediğim ne var?"

Sandalyede kıpırdandı.

"Siyah bir adamın, bir kölenin, bir zencinin seninle böyle konuştuğunu hayal edebilir miydin? Kimin hayal gücü eksik?"

"Beni öldürecek misin?"

"Bu düşünce aklımdan geçti. Karar vermedim. Özür dilerim, sizin için tercüme edeyim. Karar vermedim, Sahip."

Daha önce hiç bu kadar korku dolu bir beyaz adam görmemiştim. Ancak dikkat çekici gerçek şuydu ki, onu bu kadar rahatsız eden ve korkutan şey tabanca değil, benim kullandığım dildi, onun beklentilerine uymamamdı, okuyabiliyor olmamdı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Hadi buradan çıkalım. Sessizce. Bu tabancanın nasıl çalıştığını bilmiyorum ve her an patlayabilir, o yüzden yavaşça ve sessizce gidelim lütfen. Kulübeden ip ve sicim alayım, sonra yürüyüşe çıkarız."

Mutfaktan arka kapıya geçerken bisküvi, biraz elma ve bir bıçak aldım.

Thatcher'ı kasabanın dışına, ormana ve nehre doğru sürdüm. Yüzer iskelede birkaç kayık ve kano vardı. Bir kayık seçtim ve Thatcher'ı ortama, bana dönük oturttum. Ben izlerken o kürek çekti. Kıyıya yakın akıntıya karşı kürek çekti ve yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerledik.

"Jim, hayal kırıklığına uğradım," dedi
Thatcher. "Affedersiniz?"

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra. Onca yıl karnını doyurdum. Başını sokacak bir çatı verdim. Sana kıyafet verdim."

"Ben bir köleyim." Ona baktım, orada kürek çekiyordu, mücadele ediyordu, şimdi benim için çalıştığını fark ettim. "Çalışma şekline bak, Yargıç. Görünüşe göre bir süreliğine benim kölemsin."

Bu onu rahatsız etti. "Ben köle değilim."

"Kürek çekmek ister misin?" diye sordum. "Hayır," cevap verdim. "Kürek çekmek için para alıyor musun? Hayır. Benden ve sana yapabileceklerimden korktuğun için mi kürek çekiyorsun? Evet, Yargıç Thatcher."

"Ben köle değilim."

Tabancanın namlusunu yüzüne doğrulttum. "Daha hızlı kürek çek," dedim.

O yaptı.

"Oh, evet, sen bir kölesin." Yaşlı adam yorulmaya başlamıştı. "Yavaşla biraz. Ölüysen kürek çekemezsin."

"O silahı nereden buldun?" diye sordu.

"Bir adamdan," dedim tereddüt etmeden.

"Bu bir Colt Paterson," dedi.

"Sen öyle diyorsan."

"Tom Hopkins'in bir tabancası var."

"Vardı," dedim.

"Onu sen mi öldürdün?"

"Evet." Thatcher'ın gözlerine baktım. "Yine de onu vurmadım. Onu boğdum. Ölürken ayaklarının seğirmesini izledim, sanki bir ipte sallanıyormuş gibi. Oldukça çirkindi. Aslında onun için biraz kötü hissettim. Sanırım seninle benim aramdaki fark bu."

Onu korkutan artık diksiyonum değildi. Kasıtlı olarak öldürdüğüm gerçeği değildi. O korkmuştu.

Şimdi ise suçumu bilmesini umursamadığımı biliyordum.

"Hopkins'in köle bir kadına tecavüz etmesini izledim," dedim. "İzledim ve hiçbir şey yapmadım. Hiç bir köleye tecavüz ettin mi? Gençken ve şu anda olduğun köle olmadan önce? Hiç bir kadına tecavüz ettin mi?"

Sessizliği derindi.

Başımı salladım. "Yargıç, sizi öldürmek gibi bir niyetim yok ama bu benim durumumu daha da kötüleştirmez, değil mi? Senin iyi ve nazik bir efendi olduğuna dair fantezini besleyemem. Kırbacı uygularken ne kadar nazik olursan ol, tecavüz ederken ne kadar merhamet gösterirsen göster. Bu yüzden cezalandırırken daha az kırbaç kullandın. Sıcaklık yükseldiğinde sık sık dinlenmemize izin verdin."

"Seni ölü göreceğim, zenci." "Hiç

şüphe yok."

-

Nehrin birkaç mil yukarısına doğru yol aldık. Güneş yeni doğuyordu ve gözden kaybolmamız gerekiyordu. Siyah bir adamla kürek çeken beyaz bir adamın dikkat çekmesi kaçınılmazdı. Yargıç terden sırılsıklam olmuştu. Gençliğinden beri hiçbir işte çalışmamıştı. Kayığı çakıllı bir sahile sürüklemeye başlamasını izledim. Ona tekneyi akıntıya bırakmasını söyledim. "Sadece oraya it," dedim.

O yaptı.

"Sürükle kendini buraya," dedim. Ağaçlara baktım. "Burası günün büyük bölümünde gölgede kalmalı."

"Ne yapacaksın?" diye sordu. "Seni bu

ağaca bağlayacağım."

"Hiç sanmıyorum."

"Alternatifi gürültülü ve benim tahminime göre biraz aşırı. Hoşunuza gideceğini sanmıyorum."

"Neden konuşuyorsun?" diye tekrar sordu. "Seni vurmadan önce otur yerine."

Oturdu ve ben de onu çınara sıkıca ama çok sıkı olmayacak şekilde bağladım. Gerçekten isterse sonunda kendini kurtarabilirdi. Onu bağsız bıraktım. Onu sesiyle baş başa bıraktım ve enerjisi elverdiğince bağırıp çağırmakta özgürdü.

Eninde sonunda birileri nehirden geçecekti. Trafik her zaman vardı. Bir ayı ya da hırslı bir rakun ortaya çıkmazsa ya da kalbi onu yarı yolda bırakmazsa, muhtemelen hayatta kalacaktı.

"Çantada ne var?" diye sordu.

"Birkaç kitap. Onları özleyeceğini sanmıyorum." "Hangi kitaplar?"

"Bu ilginç bir soru," dedim. "Beni şaşırttınız. Bazı kölelerin öyküsü. Bu da onlardan biri. Hiç açılmadı, bu yüzden kaçırmayacağınızı biliyorum. Neden sizde olduğunu bilmiyorum. Candide. Voltaire'den başka bir şey. John Stuart Mill."

"Tanrım, oluyor böyle?" "Buna ilerleme diyebilirsiniz," dedim.

İplerine karşı kıvrandı. "Beni burada böyle bırakamazsın," dedi.

"Ne gibi? Canlı gibi mi?"

Tükürdü ve benden uzaklaşıp suya baktı.

Haritaya baktığımda Edina'nın Mississippi'nin epey batısında, benim ise hala kuzeyimde olduğunu görebiliyordum.

"Asla ," dedi. "Belki de başaramazsın."

BÖLÜM 10

YÜRÜMEK ZORDU. Hareketimi sınırlamaya cesaret edemedim. için ve gece vakti Şimdi. I yapmadı
Biliyorum ne zaman

Thatcher kaçabilir ya da fark edilip olanları herkese anlatabilirdi. Ve nereye gittiğimi biliyordu. Ben de ilerledim. Çok yol kat ettim ve aileme daha yakın olduğumu anlasam da hala onlara yakın değildim. Üç gün boyunca yürüdüm. Bisküvim bitmişti ve açtım.

-

Harcanmış bir mısır tarlasının kenarında, siyah bir adam ve ben birbirimizi şaşırttık. Koşmaya başladı ve ben ona seslendim.

"Arkadaşım," dedim.

Durdu ve bana döndü. "Nereden geliyorsun?" diye sordu.

"Orman. Ben bir kaçağım."

"Söylemiyorsun. Nereden?"

"Hannibal. Graham çiftliğini arıyorum."

"Yetiştiriciyi mi?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Graham bir yetiştirici. Köle yetiştirip satıyor." "Karım ve kızım oraya götürüldü."

Adam sessizdi.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

". Oraya hiç gitmedim. Vadinin diğer tarafındaki bir kasabanın yakınında."

"Edina?"

"Sanırım öyle."

"Bu taraftan mı?" İşaret ettim. Başıyla onayladı ve ben de teşekkür ettim. "Aç mısın?"

"Öyleyim."

"Burada bekle."

Orada bekledim. Buranın bir mısır tarlası olması beni memnun etmişti, çünkü uzun bitkiler iyi bir siper sağlıyordu. Çantama girdim ve William Brown'ın anlatısını çıkardım. Okudum ve suçluluk ve üzüntü duygularıyla sarsıldım, çünkü "Brown" aynı zamanda Norman tarafından seçilen soyadıydı. Anlatının ilk sayfalarını okudum ve bu benim hikâyem de olabilirdi. Aslında benim hikâyemdi. Uyumak istememe rağmen okudum. Özgür eyaletlere, gerçek olduğunu hayal ettiği şehirlere, Kanada'ya doğru giden bir gemiye nasıl bindiğini okudum. Ah, karım ve çocuğumla Kanada'da olmak.

Görünüşe göre uyuyakalmışım. Uyandığımda beni terk eden köleyi buldum. O ve bir kadın yanıma çömelmişlerdi. Doğruldum. "Ben James."

"Ben April," dedi adam. "Bu da Holly." Başımla selam verdim.

"Sana biraz yiyecek getirdik. Tavuk boynu ve biraz taşlık," dedi Holly. "Biraz da pirinç."

"Teşekkür ederim." Yemek yağlı ve harikaydı. "Ne zamandır koşuyorsun?" April sordu.

"Bir süredir. Ailemi bulmaya çalışıyorum, karımı ve kızımı. Bana Graham çiftliğine götürüldükleri söylendi."

Holly kendini kötü bir düşünceden kurtarmak istercesine başını salladı.

"Hiç oraya gittin mi?" diye sordum.

"Hayır. Berbat bir yer; bunu biliyorum."

Yemeğimi bitirdim ve ayağa kalktım. Artık gece olmuştu, tarım arazilerinde ilerlemek için iyi bir zamandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu April.

"Ailemi bulmaya gidiyorum," dedim.

"Aynen öyle. Bir çiftliğe girip onları mı isteyeceksin?" April bana inanamayarak baktı.

Sorusunu çok iyi anlıyordum. Bunu ben de düşünmüştüm ama bir cevap oluşturacak kadar değil. "Oraya vardığımda ne yaptığımı bileceğim."

"Sen delisin," dedi.

"Hiçbir fikrin yok," dedim. "Kaçak olmak, adam kaçırmak, hırsızlık ve cinayet suçlarından aranıyorum."

"Suçlu musun?" Holly sordu.

"Fark eder mi?" Ben sordum.

"Sanırım öyle değil."

"Ve evet, öyleyim."

-

Karanlığın içinde, geniş bir vadide yürüdüm. Uzak tarafta ateşler gördüm ve Edina olduğunu hayal ettim, umdum. Daha fazla insan sesi duyabiliyordum. İnsan seslerinden daha korkutucu bir şey yoktu. Sesler, kahkahalar, inlemeler. Köle odaları olduğunu tahmin ettiğim barakalardan oluşan bir halka gördüm. Açık bir tuvaletten gelen atık kokusunu aldım ve uzaklaştım. Ortak bir direğe zincirlenmiş dört köleden oluşan bir grup vardı, ortalarında bir kase lapa vardı.

Aniden ortaya çıkmamdan korktular ama onları susturdum. Onlarla birlikte oturdum ve zincirlerine baktım.

"Burası Graham'ın yeri mi?" Ben sordum.

"Öyle," dedi iri yarı bir adam. Hepsi benden daha iriydi.

"Karımı ve kızımı arıyorum."

"Diğer kamptaki kadınlar," dedi başka bir adam.

"Seni neden zincirlediler?" diye sordum.

"Bizden korkuyorlar," dedi ilk adam ve sonra hepsi güldü. "Bilmiyoruz. Sanırım bunun bizi daha çok hayvan gibi hissettirdiğini düşünüyorlar. Böylece hayvanlar gibi çiftleşebiliyoruz."

Paslı kelepçeli kilitlere baktım. Eskiden Bayan Watson'ın kök mahzeninin kapısından sarkan zincirdeki kilitlere benziyorlardı ve bir bıçağın onları açabileceğini biliyordum.

"Siz erkekler kaçmak ister misiniz?" Onlara bilerek "erkekler" dedim. Birincisi erkek oldukları için, ikincisi de bunu duymaya ihtiyaçları olduğu için. "Ailemi almaya gidiyorum ve kuzeye kaçıyorum." Thatcher'ın mutfağından aldığım bıçağı çıkardım ve bir kelepçenin kilidini açtım. "Karımı ve kızımı bulmak istiyorum."

"Kahretsin," dedi adamlardan biri. Serbest kalan ayak bileğini ovuşturdu. Hepsini serbest bıraktım. Ayağa kalktık. Üzerimde yükseldiler. "Karının adı ne?" diye sordu ilk adam.

"Sadie. Kızımın adı da Lizzie. Dokuz yaşında."

"Bir kadının yanında küçük bir kızla geldiğini gördüm," dedi. "Belki iki hafta önce."

"Nerede olduklarını biliyor musun?" diye sordum. "Diğer kadınlarla birlikte sanırım."

Çantama uzandım ve tabancayı çıkardım. Adamlar geri çekildi. "Aranızda bunlardan birini kullanmayı bilen var mı?"

"Son sahibim her şeye ateş ederdi," dedi henüz konuşmamış olan. "Onu izledim. O şeyi başparmağınla geri çekmelisin." Eliyle işaret etti. "Bu çekiç."

"İçinde mermi var mı?" Ona uzattım.

Aldı, baktı ve çok sıcakmış gibi bana geri verdi. "Evet."

Batı gökyüzünde yarım ay vardı. En iyisinin beklemek, izlemek ve sabırlı olmak, her şey yoluna girdiğinde saldırmak olduğunu biliyordum. Ancak, sabırlı değildim. Ve işlerin asla yoluna girmeyeceğini biliyordum. Ayrıca ne kadar uzun süre beklersem, şans eseri ya da kurtarılmış bir Thatcher'ın uyarısıyla keşfedilme olasılığımın o kadar artacağını da biliyordum.

"Gidelim," dedim.

"Planın bu mu? 'Gidelim' mi?" dedi en iri olanı.

"Korkarım öyle," dedim.

"Kimsin sen?"

"Benim adım James. Ailemi almaya gidiyorum. Benimle gelebilir ya da burada kalabilirsiniz. Gelip özgürlüğü deneyebilir ya da burada kalabilirsiniz. Özgürlüğü bulmaya çalışırken benimle birlikte ölebilirsin ya da burada kalıp yine de ölebilirsin. Benim adım James."

"Morris."

"Harvey."

"Llewelyn."

"Buck." Bunu içlerinden en küçüğü söyledi. "Hadi gidelim."

BÖLÜM 11

Kadınlar bölümüne yaklaşırken aklıma bir eylem planı geldi. Bu bir plan değildi. Beyaz bir adam kampta dolaşıyordu, kemerine bağlı bir kabadayı. Tecavüzden sonra beyaz adamların yaptığı gibi kasıla kasıla yürüyordu.

"Ailenin nerede olduğunu bilmemiz gerekmiyor mu?" Buck sordu.

"Oradalar. Bunu biliyorum. Hissedebiliyorum. Her neyse, herkesi yanımıza alıyoruz," dedim.

"Herkes mi?" dedi Morris. "Herkes.

Kuzeye giden bir yol var mı?" "Bir

yol var," dedi Buck.

"Ve bir yol," diye ekledi Morris.

Batı tarafımızdaki dev beyaz eve baktım. Hayvancılık iyi bir iş olmalıydı. Güneyinde, saklandığım yerdeki gibi bir mısır tarlası vardı. "Gözetmene boyun eğdirebileceğine inanıyor musun?" Morris'e sordum.

"Yapabileceğimi biliyorum. Yapmak istiyorum. Ne zaman?"

"Mısır tarlasına doğru koşmaya başladığında."

"Bunu neden yapsın ki?" Llewelyn sordu.

"Yapacak," dedim. "Buna bir kez başladık mı, geri dönüşü yok."

Mısır tarlasına doğru çömelerek koştum. Bir bitkiyi yakalayıp avucumun içinde ezdim ve tarlanın kuruluğu konusunda kendimi tatmin ettim. Rüzgârın güneybatıdan estiğine karar verdim. Cebimden bir kibrit çıkardım, çaktım ve durduğum köşeyi ateşe verdim. Yakalandı ve hızla yayıldı. Kalın

duman geceyi doldurdu. Evin yakınındaki biri çığlık attı. Koşarak odama geri döndüm. Uyku önlükleri giymiş kadınlar hızla evden çıkmış, alevlere doğru bakıyor ve işaret ediyorlardı. Döndüm ve tekrar gözlemledim. Cehennem gibi görünüyordu. Diğerlerinin yanına koştuğumda gözetmenin yerde baygın yattığını gördüm. Morris adamın kırbacını tutuyordu.

Barakalardan oluşan yerleşkenin karşısında, en küçük yapının alçak, açık kapısında duran bir kadından gözümü alamadım. Bir adım attım, sonra bir adım daha. Bu benim Sadie'mdi. O olduğuna inanamıyordum. Tökezledim, sonra avlu boyunca ona doğru koştum. Birbirimizi incelerken onun önünde durdum.

"Jim?" diye sordu. "Sen misin?"

Ellerimi omuzlarına koydum. Kollarını bana doladı.

Lizzie kulübeden çıktı. Benim çocuğum. O da bizim gibi şaşkınlıkla durakladı. Uzandım ve onu kendime çektim.

Adamlar yakınımızdaydı. "Herkes kuzeye koşsun," dedim. "Alabildiğiniz kadar yiyecek alın ve koşun!"

Yangın çok şiddetliydi ve gökyüzünü yalıyordu. Kilometrelerce öteden görülebildiğinden emindim. Rüzgâr yön değiştirdi ve şimdi korlar eve doğru uçuyordu. Gecelik giymiş yaşlı bir beyaz adam dışarı çıktı ve kadınlara katıldı. Elinde bir tüfek vardı. Dehşet içinde ateşe baktı ve sonra biz kölelere baktı. Bize doğru yürüdü ve acele edip yangını söndürmemiz için bağırdı.

"Zenci! Ateş!" Tüm mallarının ateşten, kendisinden uzaklaşıp ağaçlara doğru kaçtığını görünce silahını kaldırdı. "Zenciler, nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?!"

Önüne geçtim.

"Sen de kimsin?" diye sordu. Silahını bana doğrulttu.

Tabancamı ona doğrulttum. "Ben ölüm meleğiyim, gecenin içinde tatlı bir adalet sunmaya geldim," dedim. "Ben bir işaretim. Ben senin geleceğinim. Ben James'im." Tabancamın horozunu geri çektim.

"Bu ne?" Silahını kaldırdı.

Ateş ettiğim mermi bir top patlaması gibi o vadide çınladı. Görünüşe göre sonsuza kadar yankılandı. Yanımdakilerin hepsi durdu ve kurşunu alan adamı izledi. Göğsü geceliğinin üzerinde kıpkırmızı patladı. Bir ağaç gibi devrilmedi. Hiçbir şeyi o kadar büyük değildi. Sadece yüzüstü, hiçbirimizin göremediği bir karanlığın içine düştü. Arkasındaki kadınlar çığlık attı ama sesleri alevlerin ve gecenin uğultusu arasında kayboldu. Rüzgâr vahşileşti ve ateşi karıştırdı.

Sadie koluma girerek, "Gidelim," dedi.

Koştuk. Hepimiz kuzeye doğru koştuk, bazıları yoldan, bazıları patikadan. Lizzie'yi kollarımda taşıdım. Sürekli "Baba, baba, baba" diye fısıldıyordu.

BÖLÜM 12

Korkmuş ve hazırlıksız olanların başına geldiği gibi, dağıldık. Bazılarımız yakalanacaktı. Bazılarımız öldürülebilirdi. Muhtemelen bazılarımız sürünerek geri dönerdi.

Sadie, Lizzie ve ben kuzeye, Iowa'da olduğunu öğrendiğimiz bir kasabaya ulaştık. Morris ve Buck bizimle kaldı. Beyazlar bizi gördüklerine sevinmemiş gibiydiler ama bir savaş . Bizimle bir ilgisi vardı. Yerel şerif bizi sokakta karşıladı ve bize şüpheyle baktı.

"Kaçaklar mı?" diye sordu. "Öyleyiz," dedim.

"Aranızda Zenci Jim adında biri var mı?"

Her birimizi işaret ettim. "Sadie, Lizzie, Morris, Buck."

"Peki siz kimsiniz?"

"Ben James'im."

"James ne?"

"Sadece James."

AKNOWLEDGMENTS

Editörüm Lee Boudreaux'ya teşekkür etmek istiyorum. Bu kitapta onunla birlikte çalışmak edebiyat kariyerimin en önemli noktası oldu. Yirmi dokuz yıl boyunca Graywolf Press'te Fiona McCrae ile çalışma onuruna, zevkine ve mutluluğuna sahip oldum. Onun ve Graywolf'taki herkesin sunduğu sanatsal özgürlük ve destek benim için bir armağan oldu. Menajerim Melanie Jackson benim rehberim, koruyucum ve ilk okuyucum. O ve Fiona benim için bir aile. En iyi arkadaşım ve eşim Danzy Senna olmasaydı bu çalışmaların hiçbiri olmazdı. O ve oğullarım Henry ve Miles bana dünyanın bir parçası olduğumu hatırlatıyorlar. Son olarak, Mark Twain'e bir selam. Onun mizahı ve insanlığı beni yazar olmadan çok önce etkilemişti. İklim için cennet; Mark Twain ile uzun zamandır beklediğim öğle yemeği için cehennem.

ABOUTTHEAUTHOR

Percival Everett USC'de Seçkin İngilizce Profesörüdür. Son kitapları arasında Dr. No (NBCC Kurgu Ödülü finalisti ve PEN/Jean Stein Kitap Ödülü sahibi), The Trees (Booker Ödülü ve PEN/Faulkner Kurgu Ödülü finalisti), Telephone (Pulitzer Ödülü finalisti), So Much Blue, Erasure ve I Am Not Sidney Poitier bulunmaktadır. NBCC Ivan Sandrof Yaşam Boyu Başarı Ödülü ve Yale Üniversitesi Windham Campbell Ödülü . Erasure romanından uyarlanan sinema filmi American Fiction 2023'te gösterime girdi. Eşi yazar Danzy Senna ve çocuklarıyla birlikte Los Angeles'ta yaşamaktadır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.